

ДЕБИ МАКОМБЪР

Ангелски очи

ДЕБИ МАКОМБЪР АНГЕЛСКИ ОЧИ

Превод: Красимира Икономова

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Поне би могло да вали! Какъв смисъл да живееш в Сиатъл, ако само ръми? Ейми беше в настроение да се изсипе порой.

Тя си купи порция хрупкава пържена риба и пържени картофи, само защото ѝ беше неудобно да седи до масата за пикник на пълната с туристи крайбрежна улица на Сиатъл, без да консумира нищо. Мекото юнско време съвсем не бе в съзвучие с настроението ѝ и слънцето играеше на криеница през прозирните облаци. Нищо чудно да провали всичко и след малко да грейне с пълна сила.

— Извинете, мястото заето ли е?

Ейми вдигне очи и видя мъж, който сякаш бе излязъл от роман уестърн и докато стоеше пред нея, търсеше форта на апахите. Това ѝ хрумна поради кожената бандана на челото му и вталеното яке от еленова кожа с ресни и сребърни раковини.

— Заповядайте — каза тя и посочи към празното място отсреща.
— След малко свършвам.

— Та вие още не сте докоснали храната си.

— Не мога да ям в подобно време — отвърна му Ейми намусено.

Той вдигна дебелите си вежди, докато облягаше крака си върху дървената маса срещу нея.

— Разбирам.

Тя си взе едно дебело пържено картофче и посегна да го лапне.

— Точно две седмици стават, откакто съм си у дома, и нито веднъж не е валило. Все пак това е Сиатъл, дори не е имало плътна мъгла.

— Времето наистина беше страхотно.

— Предпочитам да вали — отвърна Ейми разсеяно. — Много по-трудно е човек да бъде тъжен, когато слънцето грее, птичките пеят и всички около мен са весели.

Непознатият отпи от кафето си и тя предположи, че го направи, за да прикрие усмивката си. Какъв късмет имаше само — красив непознат да седне отсреща и да се опитва да я развесели.

Той остави чашата си върху масата и отправи поглед към нея.

— Имате вид на жена, пред която някой мъж е прегрешил.

— Това е друга работа — извика Ейми и размаха ръце нещастно.

— Всичко би било много по-просто, ако бях родена момче.

Мъжът я изгледа внимателно.

— Сериозно?

— Ами да, тогава нямаше да се забърка тази каша и бих се чувствала прекрасно.

— Ясно.

Тъй като се почувства малко по-добре, тя отчупи късче риба и го разгледа, преди да го сложи в устата си. Беше вкусно, много по-вкусно, отколкото предполагаше.

— Поне нямаше да бъде така трудно, ако баща ми не беше най-прекрасният човек на света.

Тъмните му очи омекнаха.

— В такъв случай няма за какво да се тревожите.

— Не искам да го разочаровам — тя отхапа още едно парче риба.

— Все пак съм на двадесет и три години и би трябвало да знам какво искам.

— А знаете ли?

— Само ако знаех — смънка Ейми. — Никой досега не ми е задавал този въпрос.

Новият ѝ приятел се разсмя от сърце. Тя също се усмихна, както ѝ се стори, за пръв път от години.

— Ако ще ви разказвам историята си, бих могла да ви се представя. Казвам се Ейми Джонсън.

— Джош Пауъл — той се пресегна и двамата стиснаха ръцете си.

— Здравей, Джош.

— Здравей — отвърна той и се усмихна широко. — Ще се оправиш ли, Ейми Джонсън?

Тя въздъхна дълбоко, после сви рамене.

— Предполагам — хапна още едно пържено картофче. Когато се пресегна към рибата, забеляза, че Джош беше спрял да яде и я разглеждаше.

— Защо си облякла такъв дебел пуловер? — попита.

— Надявах се да рукне дъжд в съзвучие с настроението ми.

— Сигурно си чула по-нова прогноза. Че се задава неочаквана снежна буря или нещо подобно.

— Не — призна Ейми кисело.

— Честно казано, самият аз съм изненадан от времето — заяви той. — От няколко дни съм в Сиатъл и слънцето ме поздравява всяка сутрин.

— Значи си турист?

— Не точно. Работя в една от големите нефтени компании и чакам виза, за да замина за Близкия изток. До една седмица трябва да излетия оттук.

Баща ѝ притежаваше няколко нефтени кладенеца, но доколкото се сещаше, те бяха в Тексас и през последните години работеха на загуба. Ако баща ѝ изпитваше дребни финансови проблеми с големите си начинания, това бе нищо в сравнение с онова, което щеше да стане, ако тя се впишеше в картинката. Той хранеше големи надежди по отношение на нея, очакваше много от нея. А тя пропадеше. Нямахше как да не пропадне. Нямахше никакъв усет към бизнеса. В колежа няколко пъти я бяха посъветвали да смени специалността си. И Ейми беше на същото мнение. Тя учеше усърдно, ала дори тогава сметнаха, че никак не бе сигурно дали ще я приемат да следва петгодишната обединена програма за бакалавър и магистър по бизнес администрация. Беше на трето място в списъка на резервите. Тогава баща ѝ направи дарение за нова библиотека и ето ти чудо, Ейми и останалите в списъка бяха приети с отворени обятия в престижния университет за бизнес.

— Силно впечатление ми направи това, което видях в Сиатъл — продължи Джош.

— Хубав град, нали? — отговори тя с лека усмивка. Наведе се напред и облегна лакти върху масата. — Смяташ ли, че ще успея, ако се направя на тежко болна?

— Моля?

— Няма — отговори си сама. — Няма да мине — доколкото познаваше баща си, той би свикал консулт, би извикал лекари от целия свят и тогава тя би била принудена чудотворно да оздравее.

Джош я погледна развеселено.

— Не — съгласи се сухо. — Искаш ли да ми разкажеш?

Подпряла брадичка върху дланта си, тя се взираше в пространството и се чудеше дали би си помогнала, ако поговореше за своя случай с непознат. Поне той би бил непредубеден.

— Може би баща ми е един от най-енергичните хора, които познавам. Когато си около него, сякаш и ти се зареждаш с енергия. Направо те завладява, все едно, че през тялото ти минава ток.

— Познавам този тип хора.

— Аз съм единственото му дете — продължи тихо Ейми. — Сигурно си забелязал, че нямам същите качества като татко.

— Трудно е да се каже, познаваме се само от няколко минути, — заувърта Джош, — но, доколкото виждам, не ти липсва енергия.

— Повярвай ми, с татко изобщо не си приличаме.

— Добре — махна той с ръка. — Продължавай.

— Неотдавна станах магистър по бизнес администрация...

— Поздравявам те.

— Недей, моля те. Ако зависеше от мен, бих останала в студентското градче колкото се може по-дълго, бих се кандидатирила за докторат, за каквото и да е. Ала за съжаление не ми дадоха тази възможност. Баща ми смята, че големия момент за мен е настъпил.

— И?

— Иска да се заема с фамилияния бизнес.

— А ти не искаш, така ли?

— За Бога, не! Знам, че татко би ме изслушал, ако имах голямо желание да стана зидар или медицинска сестра или каквото и да било друго. Тогава бих могла да разговарям с него и да му обясня всичко. Но не знам какво да направя, а дори и да знаех, не съм сигурна дали би имало някакво значение.

— Нали току-що каза...

— Така е, ала знам, че баща ми, да е жив и здрав, ще ме изгледа с големите си сини очи и аз ще се удавя от чувство за вина — тя замълча, колкото да си поеме дълбоко дъх. — Аз съм зеницата на окото му. За него слънцето изгрява и залязва с моите приумици. Не мога да го разочаровам — той си е решил, че трябва да го наследя.

— А ти никога не си му казвала, че не искаш, така ли?

Ейми сведе очи и се засрами да признае, че е била такава страхливка.

— Намеквала съм му, но не събрах сили да му го кажа.

— Защо не поговориш с майка си, нека тя да го подготви. В такъв случай баща ти не би се шокирал, когато говориш с него.

Ейми отново поклати глава.

— Боя се, че не може да стане. Майка ми почина, когато бях едва десетгодишна.

— Разбирам, това усложнява нещата.

— Моя е вината — изпъшка тя. — Знаех си, че ще дойде ден, когато ще трябва да му кажа истината. Отдавна го знам. Още когато влизах в гимназията, усетих, че той крои големи планове за мен. Тогава се опитах да обърна нещата, ала не успях.

— Да обърнеш нещата? — повтори Джош. — Не те разбирам.

— Опитах се да го оженя. Представях си, че ще се влюби отново и новата му съпруга незабавно ще му роди две или три момчета наследници и тогава мен биха ме оставили на мира. Жалко, че е толкова зает с бизнеса си, за да се занимава с жени.

— А ако ти се омъжиш?

— Едва ли... — Ейми замълча и се стегна, когато предложението стигна до мозъка ѝ. — Джош, идеята ти е чудесна. Защо не съм се сетила? — тя захапа долната си устна, докато размишляваше върху плана, предлагащ онази клауза за бягство, от която имаше нужда. — Ако баща ми пожелае да приеме някакво извинение, това би подействало. Той е голям романтик и ако желае нещо повече от това, да ме види в бизнеса — то е да има внуци — сините ѝ очи блеснаха въодушевено и Ейми се усмихна на Джош. Но тогава се осъзна и изпъшка. — Обаче има една пречка — тя вдигна ръка и я прокара по устните си, докато разсъждаваше върху единствената слабост на идеята.

— Какво искаш да кажеш с това, че има пречка? — повтори той нетърпеливо.

— Не съм влюбена.

— Това не е чак толкова трудно. Помисли. Не може да няма поне един мъж, когото познаваш и за когото би се омъжила, нали?

— Всъщност няма — призна Ейми неохотно. — Докато бях в колежа, ходех по срещи, ала не често и никога не е имало някой, за когото сериозно да се замисля дали не бих искала да прекарам живота си с него.

— Ами сред съучениците ти? Минали са пет години, нещата са се променили, може би е време да подновиш приятелствата си.

Тя пак се намръщи, после със съжаление поклати глава.

— И този номер няма да мине. Посещавах католическо девическо училище — затвори очи, готова да прехвърли потенциалните мъже, за които би се омъжила. За съжаление не се сети за нито един.

— Ейми — прошепна Джош, — добре ли си?

Тя кимна.

— Мисля в момента. Не — заяви натъртено, усетила поражението си, — няма такъв. Аз съм осъдена.

— Винаги би могла да си поговориш искрено с баща си. Ако той е толкова прекрасен, както твърдиш, тогава ще ти бъде благодарен, че си искрена с него.

— Вярно, но какво да му кажа?

— Истината. Би могла да му предложиш да подготви някой негов подчинен да заеме мястото му.

Въпреки че той говореше съвсем сериозно, Ейми се разсмя.

— Когато го казваш, изглежда така лесно, ала нямаш представа колко ще ми е трудно да му го кажа.

— Но трябва, Ейми — тя съвсем нямаше нужда от хладния глас на разума. Както и да се запознае с красив млад непознат. Когато човек е изпаднал в депресия и се чувства нещастен, реши Ейми, като че ли всичко се разпада. — Поговори с него — отново я посъветва Джош. Колкото и да й се искаше да спори с него, той беше прав. Ейми издържа на погледа му, сякаш можеше да попие неговата решителност. — Колкото по-бързо свършиш това, толкова по-добре — добави той тихо.

— Знам, че си прав — изрече тя тихо. — Трябва да го направя бързо, преди да се окажа седнала зад бюро, чудейки се как съм попаднала там.

— Какво лошо има да го направиш сега?

— Сега? — изгледа го изненадано Ейми.

— Да, сега.

Тя понечи да му възрази, но осъзна, че наистина това бе най-подходящият момент. Както се бе запалила, можеше да отиде пеша до

корпорацията и да поговори с баща си. Ако отложеше разговора за вечерта, дотогава можеше да не ѝ останат сили.

— Напълно си прав. Ако ще говоря с баща ми, трябва да го направя веднага — Ейми скочи на крака въодушевено и подаде ръка на Джош. — Благодаря ти за съвета.

— Няма защо — той ѝ се усмихна и допи кафето си. — Желая ти късмет.

— Благодаря, ще имам нужда от него — праметна дръжката на чантата си през рамо, изхвърли в кошчето остатъка от обяда си и тръгна по тротоара с решителни крачки. Когато стигна до улицата, се обърна и видя, че Джош я наблюдава. Тя вдигна ръка за сбогом, той също ѝ махна.

Един час по-късно Ейми седеше на заден ред в киносалона в сиятълския аквариум, беше се отпуснала назад на седалката, ала така, че да не падне на пътеката. Беше покрила очите си с ръка. Всеки момент щеше да започне документален филм за бедствието в планината Сейнт Хелън.

Този ден беше настроена за бедствия. След като отиде до сградата Рейние на Пето Авеню, тя се върна на крайбрежната улица, където бе паркирала колата си. Чувстваше се още по-нещастна при мисълта да се прибере вкъщи, затова реши да гледа документалния филм.

Беше заредена с решителност, когато стигна до четиридесететажната сграда, където се намиреше корпорацията Джонсън Индъстрис. Спря на тротоара пред нея и вдигна очи към вертикалните ребра от лъскаво стъкло и бетон. Почти половината хора, които работеха вътре, бяха част от конгломерат, който съставяше предприятието на баща ѝ.

Направи грешка, когато започна да смята. Сметна по двеста души на етаж, което правеше двадесет хиляди души, които при пълна натовареност работеха в сградата Рейние. От тях десет хиляди души бяха служители на Джонсън.

От всичките тези хиляди хора само десет души или още по-малко се равняваха с Ейми или я надвишаваха за поста, който баща ѝ беше избрал за нея.

Всъщност тя нямаше да започне от най-ниското стъпало. О не, за нея се готвеше много по-високо място в корпоративната стълбица. Баща ѝ имаше намерение да я назначи за асистент, да мине през всички главни отдели на компанията, докато изучи най-важните аспекти на всеки отдел. Естествено, Харолд Джонсън имаше намерение да остане президент и главен изпълнителен директор, докато Ейми опознаеше работата, макар че това ѝ изглеждаше като примка, на която щеше да се обеси.

В залата притъмня и тя чу, че някой се приближи и седна до нея.

— Разбирам, че разговорът с баща ти не е минал успешно.

Ейми свали ръка от лицето си. Беше Джош.

— Не — прошепна.

— Какво стана?

Тя размаха ръце, разсъждавайки как да му обясни.

— Дълга история.

Мъжът пред тях се извърна и ги изгледа, явно го интересуваха повече подробностите около природното бедствие, отколкото да слуша за грижите на Ейми.

— Вече съм гледал този филм — каза Джош. — Искаш ли да излезем и да поговорим? — тя кимна. Както предположи, слънцето грееше, небето беше лазурно синьо. Дори чайките бяха във весело настроение. — Искаш ли сладолед? — попита той, когато стигнаха до тротоара. Не дочака отговора ѝ, а купи две огромни фунийки сладолед и отиде при нея при големия весел фонтан. Ейми стоеше до него, чувстваше се още по-жалка, отколкото на обед. — Разбирам, че си говорила с баща си?

— Не — смънка тя. — Госпожица Уедърел, секретарката му, не ме пусна — Ейми облиза едната страна на фунийката и въпреки всичко усети плътния вкус на ваниловия сладолед. — Май никога не съм обръщала внимание, че тази жена прилича на сушена слива.

— На сушена слива ли? — повтори Джош.

— Може някога да е била сочна жена, но след като е узряла, с годините се е съсухрила. Може да е и от флуоресцентното осветление — тя беше сигурна, че след шест месеца щеше да изглежда точно като госпожица Уедърел. Щеше да се чувства като затворничка, на която са отрязани всички възможности да избяга.

— И тя не ти позволи да говориш с баща ти?

— Той беше на важно съвещание — Ейми се обърна към Джош и сви рамене. — Направо ме уби.

— Ейми...

— Знам какво ще ми кажеш и си съвсем прав. Довечера ще говоря с него. Обещавам.

— Добре.

Той имаше вид, че се гордее с нея и това я предразположи.

— Как се случи, че дойде в киното? — попита тя. Беше повече от съвпадение.

— Видях те, че влизаш и ми стана любопитно да разбера какво е станало — беше свалил коженото си яке и го бе преметнал през рамо, държеше го с един пръст. Очите му бяха хлътнали, носът му изпъкваше, без да контрастира с изявените му мъжки черти. Светлорусата му коса беше по-дълга от модерното, ала добре поддържана. Ейми си помисли, че производителите на календари и плакати непрекъснато търсеха мъже с подобна изявена мъжественост, мъже като Джош. — Какво има? — попита той неочаквано.

— Нищо — отвърна тя и веднага се съвзе. Не беше осъзнала, че се взира в него така очебийно.

— Сладоледът ти се топи — кимна ѝ Джош.

Ейми бързо отхапа няколко хапки. Фериботът, боядисан в бяло и зелено, наду сирената си, докато приближаваше кея. Джош насочи вниманието си към него.

— Известно ли ти е, че щатът Вашингтон има най-голямата фериботна система в света? — попита тя, за да поддържа разговора.

— Не, не знаех.

— Когато си представиш, че има Филипински острови, този факт прави впечатление — Ейми осъзна, че бърбори, за да запълва времето, но ѝ се искаше да измести разговора от себе си и своите проблеми. — Нашият аквариум е единственият в света, построен на пристанището — каза, добавяйки още един факт като за туристи. — Ходил ли си вече на пазара Пайк Плейс?

— Няколко пъти и всеки път все повече ми харесва.

— Той е най-големият постоянен селскостопански пазар в страната.

— Явно знаеш много интересни подробности.

Тя се усмихна и кимна. После затвори очи и въздъхна бавно.

— Действително обичам този град.

— Тук е домът ти — изрече тихо Джош и Ейми усети такъв копнеж в гласа му, че отвори очи и го изгледа.

— Искаш ли да се поразходиш с мен? — попита той неочаквано. Подаде ѝ ръка.

— Разбира се — веднага вплете пръсти в неговите и ѝ стана приятно от допира с него. Джош се прояви като приятел в момент, когато тя имаше нужда. Двамата почти не се познаваха — освен че научиха имената си, поговориха малко и все пак Ейми сподели с него проблемите си повече, отколкото с когото и да било друг. Дори най-близките ѝ приятели от колежа нямаха представа колко я беше страх да започне работа при баща си. Обаче Джош Пауъл знаеше. Един непознат. Неочакван приятел.

Четиридесет минути се разхождаха по крайбрежната улица до центъра на Сиатъл и хълма Куин Ан. Застанаха в подножието на Космическата игла, която бе построена за световното изложение преди двадесет години и остана като една от известните забележителности на града. Приела като свое задължение да му съобщи повече важни подробности, тя му разказа всичко, което си спомняше за Космическата игла, макар и да не беше много. Завърши с въпроса:

— Къде живееш?

— Моля?

— Откъде си?

Той спря и я изгледа напрегнато.

— Какво те кара да ми задаваш такъв въпрос?

— Ами... Не знам. Когато споменах колко обичам Сиатъл, ти ми отговори, че е понеже живея тук. Сега искам да знам къде е твоят дом.

Джош се взря в далечината.

— По света, работил съм на много места. В Близкия Изток, в Южна Америка, в Австралия, в Европа.

— Ала къде е домът ти, където можеш да си събуеш обувките и да вдигнеш крака нависоко?

— Където се случи — отвърна той хладно.

— Но...

— Преди няколко години напуснах дома си, както казват хората. Нямам намерение да се връщам там.

— О, Джош, колко тъжно — гласът ѝ прозвуча като през микрофон — тихо и разтреперано.

— Ейми... — той спря, после се разсмя тихо. — Не го приемай като трагедия — бръкна дълбоко в джобовете си, отдалечи се малко и с това сложи край на темата. После спря и я изчака на пътеката да го настигне.

Тя погледна часовника си и въздъхна.

— Трябва да се връщам вкъщи — каза неохотно.

— Каж ми какво ще правиш довечера.

— Нищо особено — настръхна Ейми. — Вероятно ще погледам малко телевизия, ще почета...

— Нямам предвид това и ти го разбираш.

— Добре, добре, ще говоря с баща ми.

— Тогава утре по обяд ще се срещнем в ресторанчето за риба и ще ми разкажеш какво стана.

— Така ли?

— Точно това очаквам от теб.

Сърцето ѝ се разтуптя, ала може би защото скоро щеше да се изправи срещу баща си и в момента вероятността да накара дракона да прибере ноктите си беше почти нищожна. Но реакцията ѝ вероятно се дължеше и на факта, че отново щеше да види Джош.

— Имаш ли въпроси?

— Един — тя спря и вдигна към него умолителен поглед. — Ще се ожениш ли за мен?

— Не.

— От това се боях.

ВТОРА ГЛАВА

Едва след като Мануела сервира последното ястие от вечерното меню, Ейми успя да събере кураж и да поговори с баща си по темата. Изгледа го внимателно, искаше да прецени какво бе настроението му, преди да излее душата си пред него. Той изглеждаше в достатъчно благоприятно разположение, но ѝ беше трудно да прецени как щеше да приеме новината.

— Приятно ли прекара следобеда? — попита дъщеря си Харолд и я погледна.

Неочакваният му въпрос прекъсна размишленията ѝ.

— Да, разхождах се край кея.

— Хубаво — каза той натъртено и кимна. Харолд Джонсън си отрязва хапка от пълнената със скарриди писия и се пресегна за още едно хлебче. Наближаваше шейсетте и беше в разцвета на силите си. През последните няколко години косата му бе напълно побеляла, ала в чертите на лицето му нямаше промяна, бяха изваяни, каквито ги помнеше Ейми. Той внимаваше какво яде, беше физически и умствено здрав, наслаждаваше се на живота в пълна степен. Никога не правеше нищо наполовина. Харолд Джонсън вършеше всичко или нищо. Малко компромиси бе правил по отношение на здравето и личността си. Беше такъв тип човек, че когато пожелаеше нещо, цялото му същество се втурваше към него. Никога не би понесъл поражение, само преодоляваше пречките. Твърдеше, че най-значителните му постижения бяха в резултат на търпение. Ако някога бе имало нужда да пусне в действие това си качество, това бе сега, помисли си тя. Обичаше го такъв, какъвто беше, и се молеше той също да я приеме такава, каквата бе. — Госпожица Уедърел ми каза, че си се отбила да ме видиш — добави, след като намаза хлебчето си с масло.

— Ти беше на съвещание — отвърна Ейми тихо.

Баща ѝ енергично кимна.

— Мина много добре. За пет минути разказах на изпълнителните директори как да продават по-добре, как да управляват по-добре и как

да мотивират по-добре продажбите.

— И всичко това в пет минути?

— Дори за по-малко — потвърди той. — Запомни думите ми, Ейми, защото скоро ще ти послужат и на теб.

— Татко...

— Първо трябва да набележиш целите си — в този свят няма да стигнеш доникъде, ако не знаеш накъде си тръгнала. След това да си се представиш в тази си роля.

— Татко...

Той вдигна ръка, за да я спре.

— И последно, а това вероятно е най-важното условие за успеха — трябва да се научиш да признаваш силата на противника си. Сега забележи, не казах, че трябва да отричаш негативното, защото нашият свят е пълен с него. Но ние не можем да си позволим лукса да смятаме, че неблагоприятията могат да ни влияят. Защото простата истина е тази — нещастията придобива сила само, когато му позволим. Разбираш ли какво ти казвам?

Тя кимна и се замисли дали изобщо щеше да има възможност да каже каквото искаше и, ако ѝ се отдадеше такава възможност, как да му каже онова, което искаше.

— Ела утре в офиса — предложи баща ѝ със самодоволна усмивка. — Имам една изненада за теб. Пазех я за по-късно, ала искам да я видиш сега.

— Каква е тя?

— Твоят кабинет. Извиках един от модерните архитекти и той прекроява всичко. За моето момиче само най-доброто. Нов килим, най-хубавите мебели. Щом е готово, искам да дойдеш да работиш при мен. Двамата с теб ще извършим голяма промяна в тази страна, голяма промяна — баща ѝ спря и остави вилицата си. Когато вдигна очи, погледът му беше изпълнен с топлина и гордост. — Чакам този ден почти двадесет години. Искам да ти кажа колко се гордея с теб, Ейми Адел. Хубава си като майка си, но си и умна. Когато ти си до мен, все едно Мери се е върнала.

— Ох, татко... — той направи така, че всичко стана още по-трудно.

— Трудно ми беше през годините, докато учеше. Ти си слънцето в живота ми, Ейми, както майка ти винаги е била.

— Бих искала повече да приличам на нея — прошепна тя, макар да знаеше, че баща ѝ нямаше представа какво има предвид. Майка ѝ винаги бе оставала зад сцената, действаше по-скоро като резонатор, предлагаше морална подкрепа. Ейми мечтаеше да изпълнява същата роля.

Баща ѝ се пресегна към чашата си с вино.

— С всеки ден все повече заприличваш на майка си.

— Но мама не е работила в офиса, нали?

— Не, разбира се, че не е работила, ала това съвсем не намалява достойнствата ѝ. Благодарение на поддръжката, любовта и насърчението ѝ аз събрах куража да постигна всичко през годините. През тези години никога с Мери не сме и мечтали, че ще стигнем толкова далеч и ще постигнем толкова много.

— Когато казах, че искам да приличам повече на нея, наистина имах нещо предвид — Ейми опита отново да подхване разговора. — Мама стоеше зад теб в живота и мисля, че и аз би трябвало да играя такава роля.

— Глупости! Ти трябва да си до мен.

— О, татко, моля ти се... — гласът ѝ затрепери. — Ти току-що ми каза колко важно е да си се представиш в известна роля. Извинявай, но не се виждам затворена по цял ден в офиса. Аз просто не съм такава. Аз...

— Какво не можеш?

— Не се виждам като съставна част от Джонсън Индъстрис — изрече тя направо на един дъх.

Това съобщение бе последвано от кратко мълчание.

— Разбирам — каза Харолд.

— Разбираш ли?

— Естествено. Цяло чудо е това, което изучи от книгите — продължи баща ѝ уверено. — Бизнесът не означава да седиш в задушна класна стая и да слушаш някой всезнайко преподавател, който развива теориите си. Това означава да гребеш с пълни шепи и да извадиш нещо ценно и полезно, което ще подобри живота на хората.

— Ала аз не съм сигурна какво искам.

— Как да не си сигурна! — остро ѝ възрази той. — Ако не беше сигурна, нямаше да си Джонсън.

— Какво ще кажеш за мама и за подкрепата, която тя ти даваше? Не бих ли могла да започна... Като твой резонатор и да ти помагам по други начини?

— Преди години най-много, което би могла да постигнеш, беше това, но времената се промениха — обясни баща ѝ. — Жените се бориха, за да спечелят полагащото им се място в корпоративния свят. За пръв път в историята те получават признанието, което заслужават. Ти си моя дъщеря, мое единствено дете, и един ден всичко, което съм успял да натрупам, ще бъде твое.

— Но...

— Да, сега разбирам какво искам да ми кажеш. Трябваше сам да се досетя. Ти си уморена. Изтощена си от ученето. Работила си усилено и заслужаваш почивка. Не съм се замислил, когато предложих да започнеш работа веднага след дипломирането ти.

— Татко, не съм чак толкова уморена.

— Да, уморена си, само че не го осъзнаваш. Сега искам да си вземеш ваканция. Иди в Европа, печи се на слънце по модните курорти. През септември ще поговорим отново.

— И да отида в Европа, това няма да промени онова, което искам — изрече Ейми тихо и тъжно със сведени очи. Буцата на гърлото ѝ беше станала колкото грейпфрут. Тя много обичаше баща си и за нея беше убийствено да го разочарова по този начин.

— До септември няма да говорим за твоята работа. Извинявай, Ейми, би трябвало да се досетя, че имаш нужда от почивка. Просто нямам търпение да дойдеш и да работим рамо до рамо, през всичките тези години съм си мечтал за това, ала постъпих като голям егоист и не се сетих, че ти е нужно малко време.

— Татко, моля те, изслушай ме...

— Няма за какво да те слушам — заяви той и сложи край на разговора. — Казах ти, че ще говорим през есента.

Наложи се тя да събере всички сили, за да кимне.

— Ти не разбираш — каза Ейми на Джош следобеда на другия ден. — Преди да успея да кажа и дума, татко започна да ми обяснява, че съм слънцето на живота му и как е чакал двадесет години да дойде този ден. Какво трябваше да направя?

— Разбирам, че не си му казала.

— Казах му го донякъде.

— Само че той не пожела да те изслуша.

Тя се забави, докато кимне неохотно.

— Явно, че си срещал баща ми или поне друг като него. Не укорявам татко — той не искаше да чуе точно това. Успях само да призная, че не се виждам да работя в офиса с него. Естествено, не пожела да го приеме, затова предложи през лятото да отида някъде и да си почина от ученето.

— Идеята не е толкова лоша. Сигурно не би трябвало да очакваш нещо повече. Искрено казано, смятам, че си се справила добре.

— Така ли мислиш? — попита Ейми въодушевено, но настроението ѝ бързо спадна. — Тогава защо се чувствам така отвратително?

— Няма да ти стане по-леко. Снощи беше трудно, ала поне си получила двумесечна отсрочка. Вероятно през това време ще намериш начин да го накараш да разбере.

Тя сведе очи и кимна.

— Може би — вдигна чашата до устните си и отпи от кафето. — Ами ти, Джош? Получи ли съобщение, че правителството те е одобрило?

— Не, нищо — тонът му беше примирителен.

— Знам, че е егоистично от моя страна — призна Ейми с лека усмивка, — но се радвам.

— Лесно ти е да го кажеш, нали не седиш и чакаш.

Двамата си размениха по една усмивка, а той отстрани кичур коса от страната ѝ. Ръката му се движеше бавно, докато двамата се гледаха в очите.

— Благодаря ти, че дойде и попита дали мястото е свободно — продължи тя. — Чувствах се ужасно депресирана и нещастна, ала разговорът с теб ми помогна.

Последва кратко мълчание, след това Джош каза:

— Всъщност аз те наблюдавах от известно време.

— Така ли?

Той кимна.

— Изчаках десет минути, за да се уверя, че никой няма да дойде при теб, тогава се приближих към масата. Бях доволен, че си сама.

— Иска ми се да имаше повече време да се опознаем — изрече Ейми тихо и сама се изненада колко тихо и страстно прозвуча гласът ѝ.

— Не — направо отрече Джош, — в известно отношение така е по-добре.

Те стояха на края на кея зад дълга редица магазинчета за туристи и тя се отдалечи от него, смутена и объркана. Не можеше да го разбере. Наоколо нямаше никой, а когато се обърна, готова да спори с него, се изненада колко близо бяха един до друг, само на няколко сантиметра.

Той пое чашата с кафето от ръката ѝ и я отместил настрани, после сложи ръце върху раменете ѝ и повелителният му поглед бе по-силен от волята ѝ. Очите му се впиха в нейните — погледът му беше търсец, изследващ. Тогава тя разбра, че Джош се кани да я целуне и непосредственият ѝ отговор беше удоволствие и очакване. Цяла сутрин си мисли как отново ще се видят с него, сърцето ѝ подскачаше лудо и с такова нетърпение, че ѝ беше трудно да си го обясни.

Без да бърза, той наведе глава и докосна устните ѝ. Беше изненадващо нежен. Целувката му беше продължителна и завладяваща, все едно, че някакво забързване би могло да намали сладостта ѝ. Ейми въздъхна и разтвори устни, сякаш го канеше да я целуне отново. Джош се подчини и когато се отдръпна, леко изстена.

— От това се боях — каза той, докато си поемаше дъх.

— От кое?

— Имаш вкус на захарен памук... Толкова си сладка — на Ейми не ѝ достигна въздух, малко се замая и доста се обърка. Джош първо каза, че било по-добре да не се опознават, а в следващия миг я целуна. Явно, че и неговият разсъдък беше позамъглен, също като нейния. — Ейми, чуй ме...

— Не обичаш ли вкуса на захарен памук? — прекъсна го тя с все още затворени очи.

— Харесва ми прекалено много.

— В такъв случай може би трябва да опитаме да се целунем още веднъж. Нали разбираш... Експериментално.

— Това май не е добра идея — възпротиви се той.

— Защо?

— Повярвай ми, така е.

— Ох — изохка Ейми разочаровано. Джош постави ръка на вената на врата ѝ, която пулсираше силно, и я погали с палец няколко

пъти, сякаш не можеше да се възпре да я докосне.

— Като си помисля обаче — прошепна той малко задъхано — може би няма да бъде толкова голяма грешка — жадните му устни още веднъж докоснаха нейните. Целувката му беше продължителна, устните му се допряха до единия ъгъл на устата ѝ и се плъзнаха чак до другия. Горещината, която събуждаше у нея, беше достатъчна да стопи и бетон.

Беше толкова нежен, толкова търпелив, сякаш разбираше и приемаше липсата ѝ на опит. Тя плахо вдигна ръце към гърдите му и ги сплете зад гърба му, а когато се притисна към него, гърдите ѝ се докоснаха до него и зърната ѝ се втвърдиха. Джош сигурно ги усети през тънката ѝ блуза, защото изстена и неохотно се отдалечи от тялото ѝ.

Ейми се беше задъхала и се мъчеше да си поеме дъх нормално, когато отпусна ръце и ги облегна на гърдите му.

— Ти също имаш хубав вкус — призна тя. Сигурно страшно го подцени. Коленете ѝ омекнаха, а сърцето ѝ — то беше нещо съвсем различно. То сякаш щеше да се пръсне в гърдите ѝ, толкова бързо и силно туптеше.

Той отпусна ръце върху раменете ѝ и допря чело до нейното. Дълго не продума.

— Трябва да се върна обратно в хотела. Имам среща след половин час.

Ейми кимна, беше разочарована, но прояви разбиране.

— Може ли да се видим утре?

— Да. По кое време? — колко задъхана бе все още. Колко нетърпелива.

— На вечеря?

— Добре.

Джош предложи час и място и тогава си тръгна. Тя остана в края на кея, проследи го с очи, докато той се скри от погледа ѝ, после се обърна към водата и тогава вятърът, който разпенваше зелената вода, охлади чувствата ѝ.

Пъхнал ръце дълбоко в джобовете на панталона си, Джош стоеше до прозореца на хотелската си стая и гледаше оживените улици

на града. Мислите му бяха тежки, объркани.

Не можеше да си даде сметка защо Ейми Джонсън го привличаше така силно.

Добре, призна кисело пред себе си, беше различна. Нейната откритост го изненада. От първия миг, когато я видя, нещо го спря. Тя имаше такъв загрижен и нещастен вид. Работата му не бе да дава съвети на хубави момичета, особено русокоси и синеоки. Дори сега той се шокира как постоя и изчака дали някой няма да седне при нея и когато се увери, че бе сама, отиде при нея. Някак си мисълта, че няма никой с нея, а бе толкова унила, го разстрои повече, отколкото можеше да си обясни.

Не беше в неговия стил да играе роля на спасител. Животът бе достатъчно сложен и без да се занимава с проблемите на други хора. Убеди себе си, че най-добрият начин на действие бе да се обърне и да си тръгне.

Тогава тя погледна право в него и в лазурно сините ѝ очи се четеше молба. Джош почти веднага осъзна, че макар да се взираше към него, тя не го виждаше. Вероятно тогава той осъзна какво издаваше видът ѝ. В разтревожения ѝ поглед се четеше примирение и поражение. Все едно да погледнеш в огледалото и да видиш своето отражение отпреди години. У Ейми просто видя част от себе си, онази част, която се мъчеше да забрави завинаги. Но ето че отново се появи, същият поглед в очите на прекрасна жена и той не можа да ѝ откаже. Изчака малко, без да знае какво да прави, след това поръча рибата и картофите и се приближи към масата ѝ.

Сега визата, която очакваше, бе пристигнала. През последните четиринадесет дни Джош изчакваше разрешението на правителството, преди да се отправи към богатите нефтени находища в Близкия Изток. По всички правила би трябвало да хване първия самолет от Сиатъл. Би трябвало да забрави изобщо, че бе срещнал Ейми Джонсън със сините като на ангел очи и меките сладки устни. Тя не беше първата жена, която го привличаше, ала беше първата, която бръкна така дълбоко в душата му, която той смяташе за ненакърнима.

В много отношения Джош виждаше Ейми като своя пълна противоположност. Беше млада и уязвима. Светът още не бе я направил твърда, животът още не беше я очукал. Бе запазила

свежестта си, а искреността ѝ си личеше по всяка дума, която изричаше.

Все пак, както бяха толкова различни, имаха и много сходни черти. Няколко години по-рано Джош се бе сблъскал с почти идентичен проблем като този на Ейми. Той също обичаше баща си, копнееше да му угоди, желаше да направи всичко, за да спечели одобрението на Чанс Пауъл.

Тъкмо предателството на баща му го осакати.

Заради Ейми Джош се молеше нещата да се разрешат по друг начин между нея и баща ѝ, а не така, както се случи между него и неговия баща. Той не можеше да понесе мисълта тя да бъде принудена да се изправи сама срещу света.

Джош се отдалечи от изгледа към центъра на Сиатъл и седна в края на матрака, където бе сложен куфарът му. Проблемът беше в това, че не искаше да остави Ейми. Направи грешка, че я целуна. Едно беше да си мислиш какво би станало, като я прегърне, и съвсем друго, когато усети колко меки бяха устните ѝ.

Когато предложи тя да му разкаже какво бе станало, след като бяха разговаряли с баща ѝ, той обеща пред себе си, че това щеше да е последният път, когато се виждат. После я целуна и дори преди да осъзнае какво говори, предложи ѝ вечеря. Ейми се усмихна на поканата, личеше си колко бе доволна и с какво нетърпение чакаше да го види отново.

Само че Джош нямаше да бъде там. Беше решил да не отива на срещата. Не след дълго тя щеше да се досети, че визата му бе пристигнала и той бе трябвало да замине. В усилието си да се прояви като добър, ставаше жесток. Интересно, мисълта, че ще я разочарова, го гложеше повече, отколкото всичко, което бе извършил от дълго време.

— Ейми — провикна се баща ѝ, докато тя тичаше надолу по извитата стълба. — Защо препускаш из къщата като див индианец?

— Извинявай, татко, закъснявам — отвърна тя засмяно, защото той преувеличаваше. Ейми не тичаше — просто бързаше. Не желаше да кара Джош да я чака.

— Закъде да закъснееш?

— За срещата.

— Не си ми казвала, че имаш среща за вечеря.

— Казах ти на закуска.

Баща ѝ изсумтя тихо.

— Не помня да си ми казвала подобно нещо. Кой е този мъж, с когото ще излезеш? Познавам ли го?

— Не — тя се огледа набързо в огледалото в коридора, остана доволна от видяното и се пресегна за пухкавото розово яке, което подхождаше на роклята ѝ на цветя.

— Кой е този млад мъж? — повтори баща ѝ.

— Джош Пауъл.

— Пауъл... Пауъл — повтори Харолд. — Не си спомням да познавам някой Пауъл.

— Аз се запознах с него, татко, не ти.

— Разкажи ми за него.

— Татко, вече закъснявам пет минути — Ейми грабна чантата си и целуна баща си по бузата.

— Значи го криеш от мен? Съвсем не приличаш на себе си, Ейми. Досега си се срещала с няколко млади мъже, но винаги си ми казвала по нещо за тях. Сега нямаш време да говориш за него със собствения си баща?

— Татко... — изохка тя и си даде сметка, че в думите му имаше истина. Боеше се, че той нямаше да одобри, че се среща с мъж като Джош, и се надяваше да избегне разправия — проблем, който напоследък ѝ се случваше не за пръв път. Пое си дълбоко дъх, после се обърна към Харолд Джонсън. — Запознах се с Джош на кея онзи ден. Той случайно е в Сиатъл.

— Турист ли е?

Ейми кимна с надеждата, че това щеше да го задоволи.

— Докога ще бъде тук?

— Не знам.

Баща ѝ се пресегна, взе си една хаванска пура и се взря в края ѝ, сякаш оттам щеше да научи отговорите на всичките си въпроси.

— Какво не ми казваш?

Тя само дето не изстена. В някои отношения пред баща си беше прозрачна като първолаче, докато на други неща той не обръщаше внимание.

— Джош работи в една петролна компания, не ми каза коя, затова не мисли, че я крия. Чака виза, за да замине.

— Кога ще стане това?

— Всеки момент — баща ѝ кимна и продължи да се взира в пурата си. — Е? — обърна се Ейми към него. — Ще ми кажеш ли да не се виждам с него, че е скитник и че сигурно правя голяма грешка? Явно от това, което чуваш, Джош не ти прави впечатление на мъж, с който ти би искал да се сближа.

— Не. Няма да кажа нито дума.

Тя го изгледа.

— Няма да кажеш?

— Отглеждах те правилно. Ако досега не можеш да съдиш за характера на един мъж, никога няма да можеш — Ейми така се изуми, че млъкна. — Значи харесваш този нефтоработник?

— Много — прошепна тя.

Тъгълчетата на устата му се разтегнаха в усмивка, когато се пресегна за златната запалка. Пламъкът облиза върха на пурата и той дръпна два пъти, преди да добави:

— Честно казано, не се изненадвам, че излизаш на среща с някого. Очите ти блестят като искри на Четвърти юли и бързаш да излезеш.

— Вече щях да съм тръгнала, ако един заядлив старец не ме бе задържал, за да ми задава куп глупави въпроси.

— Хайде върви и приятно прекарване — засмя се баща ѝ. — Няма да те чакам.

— Добре.

Той продължаваше да се смее, докато Ейми бързо слезе по предните стъпала към колата си. Чувстваше се прекрасно. Тъкмо когато се бе убедила, че животът ѝ бе пропаднал, срещна Джош. Той беше хладният глас на разума, който я преведе през плътната мъгла на съмненията и тревогите ѝ. Беше напълно искрена с него, както никога не бе била с никой друг и така неочаквано откри един рядък приятел. Целувката му събуди отдавна замрели чувства и тя им се наслаждаваше, докато дойдеше моментът да го види отново.

Петнадесет минути по-късно Ейми влезе във френския ресторант близо до пазара Пайк Плейс. След като огледа набързо масите, тя се убеди, че Джош още не бе пристигнал.

Сърцето ѝ биеше развълнувано. Копнееше той да я целуне още веднъж, за да се увери, че първият път бе било наистина и че не си го беше измислила.

— С какво бих могъл да ви помогна? — запита портиерът, когато влезе в ресторанта.

— Имам среща с някого — обясни Ейми и седна в малкото фойе. — Сигурна съм, че ще се появи всеки момент.

Мъжът кимна учтиво и се върна на мястото си. После спря, погледна към нея и взе една бележка.

— Случайно да се казвате Ейми Джонсън?

— Да — потвърди тя и изпъна гръб.

— Господин Пауъл телефонира преди малко и поръча да ви предам, че много съжалява. Изглежда е бил извикан извън града...

ТРЕТА ГЛАВА

— Искате да кажете, че е заминал? — повиши тон Ейми. Сърцето ѝ замря.

Портиерът сви слабите си рамене.

— Знам само това, което пише на бележката.

Той ѝ я подаде, тя сграбчи бялото листче и се взря в няколкото думи, които ѝ се струваха така незадоволителни.

— Разбирам — изрече тихо. Може би Джош се бе опитвал да ѝ позвъни, но в телефонния указател на Сиатъл имаше хиляда Джонсъновци, ала и това не му би помогнало, тъй като телефонният им номер не беше включен в указателя. Нямахте начин да влезе във връзка с нея за последен път и да ѝ съобщи, че визата му бе пристигнала.

— Желаете ли да седнете? — запита портиерът.

Ейми вдигна очи към кокалестия мъж и бавно поклати глава.

— Не. Благодаря — апетитът ѝ изчезна в мига, когато осъзна, че Джош нямаше да дойде.

Мъжът ѝ се усмихна слабо, когато тя тръгна към вратата.

— Дано следващият път да имате късмет.

— Благодаря — навън бе изключително тъмно и когато Ейми вдигна очи към небето, забеляза плътните сиви буреносни облаци, които приближаваха. — Тъкмо навреме — изрече тя към небето. — Мислех, че никога вече няма да завали отново, а сега съм тъкмо в такова настроение.

Бръкнала дълбоко в джобовете на дългото си розово яке, Ейми тръгна към колата си, оставена на паркинг на отсрещната страна на улицата.

Значи Джош беше заминал. Появи се като мълния в живота ѝ и излезе от него по същия начин, а междуременно я докосна по начини, които дори сега не можеше да си обясни напълно.

Лека усмивка се разля по лицето ѝ, когато си спомни първия път, когато го видя пред себе си да държи порция риба и пържени картофи

и попита дали мястото на масата е свободно. Два дни по-късно изразителните му тъмни очи продължаваха да я топят.

Тя стоеше на бордюра и изчакваше да светне зелено, когато чу, че някой извика името ѝ. Обърна се и забеляза, че някой тичаше към нея с вдигната ръка. Сърцето ѝ подскочи чак до гърлото, когато позна Джош. Затвори очи за миг и изрече наум една молитва в знак на благодарност. Обърна се рязко и тръгна към него, беше прекалено щастлива, затова не обърна внимание, че бе започнало да вали.

Той пристигна задъхан. Спря да тича три крачки пред нея и когато стигна до нея, я прегърна със силните си ръце през кръста и малко я повдигна от тротоара.

Държеше я толкова здраво, че за миг Ейми не можа да си поеме дъх, но това нямаше значение. Обхвана я неизразимо щастие и за малко не покри лицето му с целувки от искрена радост.

— Какво се случи? — извика тя, когато отново стъпи на земята.

Дъждът вече се лееше проливно и, като обгърна раменете ѝ с ръка, Джош я въведе във фойето на ресторанта.

— А — портиерът изглеждаше доволен. — Значи приятелят ви все пак успя да дойде — той взе две менюта и ги покани да влязат в салона. — Отгук, моля.

Щом седнаха и отвориха менютата пред себе си, Ейми вдигна очи към Джош.

— Случи ли се нещо? — зададе тя отново същия въпрос. — Помислих, че си заминал.

Той насочи към нея радостния си поглед.

— Още съм тук.

— Очевидно! — много по-интересно ѝ беше да говори с него, отколкото да разглежда менюто. Келнерът им пристигна и се представи като Даръл. Допрял длани като за молитва, той изрецитира специалитетите на деня, сипа им вода и в общи линии им се пречкаше. Когато най-после се отдалечи от масата им, Ейми вече бе изгубила всякакво търпение. — Пристигна ли визата ти?

— Вчера следобед.

— Значи тръгваш. Кога?

Джош погледна часовника си, когато келнерът отново приближи масата им.

— След няколко часа.

— След няколко часа — извика тя и се смути, когато разговорите около тях внезапно замлъкнаха и няколко глави се обърнаха към тях. Усетила, че се изчервява, Ейми се почувства длъжна да обясни. — Нямах предвид вечерята.

Няколко глави кимнаха и разговорите се възобновиха.

— Готови ли сте с поръчката? — запита Даръл и изгледа Ейми, после Джош.

— Не — отвърна тя натъртено. — Може ли да го направим след десет минути?

— Разбира се — той леко наклони глава, извини се и си тръгна малко ядосан.

Ейми опъна бялата ленена салфетка върху коленете си и в този момент осъзна, че ако Джош щеше да замине след няколко часа, значи по-рано бе решил да не се среща с нея. По някаква неизвестна причина бе променил решението си.

— Какво те накара да решиш да се видим? — попита тя направо.

Той я погледна в очите и мина един инфарктен миг, преди да отговори.

— Не можеш да стоя далеч от теб.

Отговорът му беше съвсем искрен, ала не можеше да обясни какво всъщност мисли.

— Но защо искаше да заминеш от Сиатъл, без да се сбогуваме?

— О, Ейми... — Джош изрече името ѝ след тежка въздишка, сякаш той самият не знаеше отговора на този въпрос. — Би било най-добре, все още ми се струва така, ала Бог да ни е на помощ, ето ме тук — тя усети, че погледът му я затопля вътрешно, пресегна се за чашата си и с върха на езика си усети хладната вода с мирис на лимон. — Още в мига, когато те целунах, разбрах, че правя грешка — изрече го леко намръщен, като че ли продължаваше да съжалява за този миг.

— Не беше грешка — каза Ейми тихо и се усмихна. — Това беше съдба.

— Във всеки случай след малко по-малко от седем часа заминавам.

Очите ѝ блеснаха нетърпеливо, когато тя се наведе напред към него.

— Искаш да кажеш, че имаме цели седем часа? — Джош явно не споделяше нейното въодушевление. Ейми бутна менюто настрана. —

Наистина ли си гладен?

Той присви очи.

— Всъщност... Не съм сигурен. Защо ме гледаш така?

— След като имаме седем часа, смятам, че не би трябвало да ги хабим в елегантен френски ресторант с келнер на име Даръл, който ни пришпорва.

— Какво предлагаш?

— Да се разхождаме, да си говорим... Да се целуваме...

Адамовата му ябълка подскочи нагоре, когато я погледна в очите.

— Няма да направим нищо подобно. Освен това навън вали — Джош отхвърли идеята ѝ с явно нетърпелив вид.

Даръл се върна с ленена кърпа, праметната през ръката, с нея приличаше по-скоро на английски иконом.

— Аз ще взема агнешки котлети — обяви Джош дрезгаво и му подаде менюто. — Алангле.

— *Ескалон де во флорентин* — каза Ейми, когато келнерът се обърна към нея. Тя предпочиташе да прекара тези последни няколко часа насаме с Джош, но той явно правеше всичко възможно, за да го избегне. Вече два пъти призна, че бе сгрешил, като я бе целунал, и все пак Ейми знаеше, че и на него му бе толкова приятно, колкото и на нея. Всъщност го бе яд на самия него, че бе променил решението си и отиде на срещата. Но пък призна, че не можел да бъде далеч от нея. Тя силно го привличаше, а това ни най-малко не му харесваше.

— По дяволите, Ейми, ще престанеш ли да ме гледаш така?

— Как? — попита тя искрено смутена.

— Прелъстяваш ме с поглед.

Джош така се смръщи, че Ейми се разсмя с глас.

— Така ли?

Той кимна сериозен.

— Не ли си даваш сметка, че съм едва ли не чергар? Бих могъл да бъда и масов убиец.

— Ала не си — салатите им пристигнаха и тя забодя вилица в свежата зеленина.

— Фактът, че се прехвърлям от една работа на друга, би трябвало да те накара да се замислиш.

— Защо? — Ейми не можеше да проумее какво иска да ѝ каже.

— Защото ей така... — Джош щракна с пръсти, за да подчертае думите си. — Ей така влизам и излизам от живота ти, след тази вечер вече няма да се видим. Нямам намерение да се връщам в Сиатъл. Хубаво е човек да го посети, но вече видях всичко, което си заслужава, и няма никаква причина да се отбивам тук.

— Добре тогава, да се порадваме на времето, през което ще бъдем заедно.

Той с настървение забодде вилицата в салатата си.

— Не знам как е за теб, ала се чувствам фантастично тук, докъдето сме стигнали.

— Джош — прошепна тя. — Защо се ядосваш толкова?

— Защо ли? — той спря и пое дълбоко дъх. — Проблемът е там, че много емоционално се отнасям към теб, но не мога да определя точно какво изпитвам. Не трябваше да идвам тази вечер, а също и не биваше да те целувам. Ти си млада и много приятна, а по всяка вероятност си и девствена — Ейми се изчерви. — По дяволите — промърмори Джош, остави вилицата си настрана и тъжно поклати глава. — Знаех си.

— Това лошо ли е?

— Да — изсумтя той много объркан. — Не разбираш ли?

— Очевидно не. Според мен трябва да се радваме на онова, което изпитваме един към друг, и да не се тревожим за останалото.

— По думите ти изглежда съвсем просто.

— А ти усложняваш всичко. Появи се, когато имах нужда от приятел. Смятам, че си прекрасен и съм щастлива, че те срещнах. Щом разполагаме с шест часа... — тя спря и, след като погледна часовника си, добави: — Шест часа и половина ни остават, през които ще сме заедно, нека да е така. Приемам го. След като заминеш, ще си мисля с приятни чувства за теб и за краткото ни приятелство. Не очаквам нищо повече от теб, Джош, така че престани да се безпокоиш.

Той очевидно не се успокои, ала продължи да яде салатата си, нахвърли се върху нея, сякаш беше последното, което щеше да яде, и реши да ѝ се наслади.

Почти не разговаряха, докато дойде основното им ястие. Телешкото на Ейми беше отлично и тя предположи, че агнешкото на Джош бе също така добро.

Когато Даръл отнесе чиниите им, Джош поръча кафе за двамата. Сметката им пристигна, Джош я плати, а докато си пиеха кафето, повечето мълчаха.

— Вечерята беше чудесна — каза Ейми, опитвайки се да завърже нормален разговор. — Радвам се, че се върна, Джош. Благодаря ти.

Той слабо се усмихна.

— Извинявай, че не се оказах добър събеседник.

— Винаги е трудно човек да се сбогува.

— Особено сега — каза Джош и я погледна в очите. — Ти си чудесна жена, Ейми Джонсън, затова не се подценявай. Разбираш ли?

Тя не беше сигурна, че разбира.

— Не — отвърна.

— Много по-способна си, отколкото предполагаш. Не смятам, че баща ти не го вижда, както си мислиш. Щом навлезеш в семейния бизнес и свикнеш с работата, ще се изненадаш колко добре ще се справиш.

— *И ти ли, Бруте?*

Той се засмя.

— Искаш ли още кафе?

Тя поклати глава.

Джош ѝ помогна да стане от стола и двамата излязоха от ресторанта.

Дъждът беше спрял за малко и няколко звезди смело се бяха показали иззад дебелия буреносни облаци.

С ръце в джобовете Ейми спря пред ресторанта.

— Искаш ли да си кажем довиждане? — той не ѝ отговори веднага и тя обезсърчена разбра отговора. Бавно вдигна ръка към лицето му и я допря до обръснатата му буза. — Бог да те дари с щастие, Джош Пауъл — готвеше да се обърне, когато той я хвана за китката и затвори очи.

— Не — призна с мъка. — Още не искам да се разделяме.

— Какво искаш да правим?

Джош се разсмя.

— Ако ти отговоря, ще се изчервиш. Хайде да повървим.

Ейми кимна с готовност. Той пхна ръката ѝ под мишницата си и стисна пръстите ѝ. После я поведе по тротоара в неизвестна, поне на нея, посока. Правеше големи крачки, но тя успяваше да върви редом с

него. На него явно не му се говореше, което не бе лошо, тъй като нямаше и нещо специално, което Ейми да искаше да каже. Толкова се радваше, че ще прекара това време с него, след като знаеше, че след няколко часа Джош щеше да излезе завинаги от живота ѝ.

След няколко пресечки той спря и се обърна към нея. С разширени очи огледа неспокойно чертите ѝ, сякаш искаше да ги запамети.

— Искаш ли да поговорим? — попита Ейми и се огледа за място, където биха могли да седнат и поприказват. Тротоарът не бе осветен много добре, повечето малки магазинчета бяха затворили. Единственото осветление бе мъждива улична лампа на ъгъла на улицата.

Джош поклати глава.

— Не ми се говори — изрече с равен глас и продължи да се взира в очите ѝ. — Искам да те целуна.

Тя се усмихна широко.

— Надявах се да го кажеш.

— Не би трябвало да го правим.

— Напълно съм съгласна. След като първият път беше захарен памук, никой не може да каже какво ще открием втория път. Дали карамелизирани ябълки? Или пък топли пуканки с масло? Или още по-лошо...

Той се разсмя и долепи устните си до нейните. Целувката му беше толкова невероятно нежна, че тръпки преминаха по тялото ѝ. Прегърна я по-силно и Ейми усети топлината му. Сключи ръце на тила му и се облегна на него с пълната си тежест. Повдигна се на пръсти и се отвори към него като цвете на лятно слънце.

Когато се пуснаха, и двамата трепереха.

Беше започнало да вали отново, ала като че ли и двамата не го забелязаха. Джош прокара пръсти през косата ѝ и я целуна още веднъж, бавно движеше устните си напред-назад и с всяко движение създаваше нови прекрасни усещания. Тръпки преминаха по тялото му, когато свърши.

— Ти си извънредно сладка — прошепна и няколко пъти полу я целуна, полу я ухапа, събуждайки нови усещания с устните и езика си.

— Така каза и преди... Не спирай.

— Няма — обеща той и продължи да ѝ показва колко му бе приятно да я целува, като опитно използваше езика си и я принуждаваше да се отвори още повече. Чу се стон и Ейми се изненада, когато осъзна, че тя бе издала този звук. — Не би трябвало да си толкова сърдечна и да се раздаваш така — продължи Джош и облиза вътрешността на устата ѝ с език. Притисна я силно към себе си, сякаш ако я отпуснеше малко, това би застрашило живота ѝ.

Ейми усети, че коленете ѝ се подгъват. Беше като парцалена кукла в ръцете му.

— Джош — примоли се тя, като галеше страните и остриите контури на челюстта му.

Той продължи да притиска мекото ѝ тяло към себе си, допря челото си до нейното и няколко пъти дълбоко пое дъх. Ейми не можеше да спре да го гали, това ѝ помагаше да се чувства в реалността. Ръцете ѝ докосваха с любов лицето му. Тя плъзгаше пръстите си по него, като се опитваше да запомни какво усеща, надяваше се, че ще запомни тези кратки мигове.

— Вали — каза Джош.

— Знам.

— Проливно — Ейми се усмихна. — Намокри се.

— Единственото, което усещам, е сърцето ти... — тя сложи ръка на гърдите му и сведе ресници, когато усети ускорения му пулс.

— Ако не се изсушиш, може да настинеш — предупреди я той, сякаш търсеше извинение, за да я отпрати.

— Поемам риска.

— Ейми, няма да те оставя да настинеш — Джош я прегърна през раменете и я поведе на изток към деловия район в центъра на града. — Ще те заведа в моя хотел. Ще се изсушиш, ще ти дам пуловер...

— Джош...

— После ще те отведе до колата ти. В хотела няма да се бавим повече от три минути. Разбираш ли?

Тя усети, че очите ѝ се разширяват. Той нямаше доверие на себе си да остане насаме с нея в стаята си и тази мисъл я сгря отвътре. Ейми нямаше нужда от неговия пуловер, от кърпа, с която да се изсуши или от каквото и да било, но нямаше намерение да му го каже.

Когато стигнаха до фойето на хотела, косата ѝ беше така мокра, че от нея капеха капки върху килима. Беше сигурна, че прилича на мокра мишка.

Стаята на Джош беше на осемнадесетия етаж. Той отвори вратата и включи осветлението. В апартамента имаше огромно легло, стол, телевизор и дълъг скрин. Самолетният му билет беше сложен върху скрина и веднага привлече вниманието ѝ. Билетът насила ѝ напомни, че скоро Джош щеше да излезе от живота ѝ. Завесите бяха разтворени и през прозореца се виждаше прекрасната панорама на нощния Сиатъл.

— Тук е хубаво — каза му тя усмихнато.

— Вземи — той ѝ подаде плътна хавлиена кърпа, с която Ейми избърса мокрото си лице и попи влагата от косата си.

— Ами ти? — попита тя, когато свърши.

Джош стоеше достатъчно далеч от нея. Гледаше навсякъде другаде, но не и към нея.

— На мен нищо ми няма — мина бързо покрай нея, като внимаваше да не я докосва. Старанието му да не се допира до нея беше почти комично. Като че ли дишаше нормално, когато бе по-далеч от нея. От начина, по който се държеше, човек би казал, че Ейми бе чумава. Той отвори скрина и оттам извади пуловер с дълги ръкави. — В банята има огледало, ако искаш да се видиш.

Всъщност тя искаше да срещне косата си и отиде в съседното помещение.

— Помниш ли, че онзи ден ме попита, ако не се захвана с бизнеса на баща ми, с какво бих искала да се занимавам?

— Помня — гласът му като че ли идваше отдалеч, сякаш бе в другия край на стаята.

— През последните дни мислих по този въпрос.

— И до какво решение стигна?

Ейми надникна в стаята. Беше права — Джош стоеше с гръб към нея пред прозорците, макар че едва ли се наслаждаваше на гледката.

— Обещавах ли, че ако ти кажа, няма да се смееш?

— Ще се опитам.

Тя нахлузи пуловера през главата си и го дръпна около ханша си, после предпазливо пристъпи в стаята, като държеше ръцете си вдървено отстрани на тялото си.

— В светлината на напредъка на феминисткото движение ще ти се стори смешно.

— Хайде, кажи де... — той скръсти ръце на широките си гърди и зачака.

— Най-много ми се иска да бъда домакиня и да гледам децата си — Ейми го наблюдаваше внимателно и беше готова Джош да приеме признанието ѝ за смешно. Вместо това обаче погледът му омекна и по чувствените му устни пробяга усмивка. — Много хубави спомени имам от майка ми — продължи тя. — Беше чудесна с мен и с татко, отнасяше се към нас с голяма любов, подкрепяше ни във всичко, което правехме. Вече ти говорих за баща ми, така че имаш представа какъв е. В началните години на бизнеса му любовта ѝ беше ръководна сила за него. Не знам дали някога е ходила в кабинета му, дори се съмнявам, че го е правила, ала въпреки всичко той обсъждаше всяко свое решение с нея. Тя го поддържаше като скала. Никога не беше в светлината на прожекторите, но беше жизненоважна част от живота на татко, както и от бизнеса му.

— Значи искаш да бъдеш като нея, така ли?

Ейми кимна.

— Само че аз съм по-алчна. Искам къщата ми да е пълна с деца.

Джош нарочно погледна часовника си.

— Мисля, че е по-добре да тръгваме — изрече той, сякаш не можеше да си поеме достатъчно дъх.

— Джош?

Той застина.

— Обещах ти, че тук ще останем само няколко минути. Помниш ли?

— Искан ми се да остана.

— Не може — каза Джош натъртено и поклати глава. — Ейми, моля те, опитай се да разбереш. Достатъчно изкушение е да бъдем сами заедно, моля те, не усложнявай нещата.

— Ами пуловера? Няма ли да си го искаш?

— Задръж го. Там, където отивам, е четиридесет градуса на сянка. Повярвай ми, няма да ми трябва.

— Но...

— Ейми! — гласът му прозвуча дебело и дрезгаво. — Освен ако още сега не желаеш да сложиш начало на това семейство, за което

говориш, предлагам да тръгваме.

— След малко — заяви тя твърдо и отказа да се поддаде на смайващото му изявление.

Той вдигна въпросително вежди.

— След малко ли? — повтори, тъй като не можеше да повярва какво става.

— Ела... — Ейми бе затиснала вратата с гръб, а сърцето ѝ биеше така силно, че отдавна бе задушило разума ѝ. Тя никога в живота си не бе постъпвала така смело с мъж, ала знаеше, че ако искаше да действа, сега бе моментът. Иначе Джош учтиво щеше да я изпрати до колата ѝ, да я целуне по бузата и да ѝ пожелае щастлив живот, а после сякаш нищо не се бе случило, да се отдалечи и да изчезне от живота ѝ.

— Ейми... — той вече изгаряше от нетърпение.

— Ела тук да се сбогуваме... — и тя го повика с ръка при себе си.

Джош пхна ръце в джобовете на джинсите си, сякаш им нямаше доверие, ако ги държеше отстрани на тялото си. Спря и прочисти гърлото си.

— Наистина е време да тръгваме.

— Добре. Искам само тук да се сбогуваме. Много по-добре, отколкото на паркинга пред ресторанта, не мислиш ли?

— Не — тази единствена дума прозвуча грубо. Ейми сви рамене с надеждата, че изразът ѝ показва съжаление.

— Добре — смънка и въздъхна. — Щом ти не идваш при мен, май аз ще трябва да дойда при теб — той я погледна изумено и вдигна ръка, като че ли искаше да спре колите на улицата. Този му жест я развесели много. — Искам да се сбогувам с теб, Джошуа Пауъл. И още отсега те предупреждавам, че тази целувка ще я помниш до края на живота си.

Цялото му излъчване ѝ подсказваше колко много я желае. Още щом пристъпиха в стаята му, напрежението между двамата се покачи и се превърна в електричество. Тя не можеше да проумее защо той така се съпротивляваше. От друга страна бе изумена от своите действия. Докато срещна Джош, в отношенията си винаги бе била стеснителна и резервирана. Две минути бе насаме с него и се превърна в дива котка. Не бе в състояние да си обясни тази промяна.

— Ейми, по дяволите, много усложняваш нещата — изрече тихо той. — Не разбираш ли, че тук си играем с огъня. Ако те целуна, любима, смятам, че няма да спрем дотам. Преди да разберем какво става, ти ще свалиш роклята си, а аз ще докосвам места, до които още никой не се е допирал. Разбра ли? — тя усети как кръвта се оттече от лицето ѝ и кимна замаяно. Все пак това не я спря. — По дяволите, знаех си, че правя грешка, като те качих тук — лицето му беше стегнато, очите му — тъмни и блестящи. — Най-накрая ще се любим и ти ще ми дадеш нещо, което аз не желая. Запази го за съпруга си, любимо момиче, той ще го оцени повече от мен.

Сърцето ѝ като че полудя. Сякаш стадо слонове тъпчеха гърдите ѝ. Ейми навлажни устните си и смелостта, която я поддържаше в тази нехарактерна за нея роля, я напусна, когато чу думите му. Спря, пое дълбоко дъх, за да се успокои, и принудено се усмихна.

— Сбогом, Джош — прошепна. След тези думи се обърна и се втурна към вратата, за да не забележи той, че се бе просълзила.

Джош я улови за рамото, извърна я към себе си и я притисна към коравите си гърди, преди тя да успее да направи още една крачка. Той изруга тихо и я притисна в прегръдката си, потърка страната си в главата ѝ като милувка и шепнешком се извини за това, че я шокира.

— Ох, Ейми — изстена, — сигурно си права. Може би това е съдба — тя усети топлия му дъх под дясното си ухо.

Ейми отпусна глава назад в няма молба, а Джош започна да я целува по изящната извивка на врата ѝ. Хванал лицето ѝ с две ръце, бавно прокара влажни и страстни устни по линията на челюстта ѝ. Когато тя се увери, че той имаше намерение с часове да я дразни, преди да ѝ даде онова, за което копнееше, Джош допря устни до нейните за целувка леко и нежно, като пърхане на птичка. Одобрителен дрезгав звук излезе от устните ѝ.

От своя страна той също изстена, докато устните му я галеха, вкусваха я и ѝ се наслаждаваха, те бяха така горещи и завладяващи, че сякаш я опърляха от главата до стъпалата. Когато се отдръпнаха един от друг, и двамата бяха задъхани.

— Ейми, опитах се да ти кажа...

— Шшт... — тя го целуна, за да прекъсне възраженията му. Не съжаляваше за нищо и най-голямото ѝ желание бе да заличи неговите

съжаления. — Искам да ме докосваш... Толкова е хубаво, когато го правиш.

— Ох, ангелче, не бива да казваш подобно нещо на мъж.

— Не, на който и да е мъж — прошепна Ейми, — а само на теб.

Джош пое дълбоко дъх.

— Това никак не улеснява нещата.

— Защо просто не замълчиш и не ме целунеш отново?

— Защото — изрече с надебелял глас той, — искам много повече от това — впи устни в нейните, сякаш да я накаже, че го бе накарала да я желае толкова много.

Той погали нежните ѝ гърди, докосна я съвсем леко. Зърната ѝ се бяха втвърдили и пулсираха от възбуда и вълнение до такава степен, че тя прехапа долната си устна от прилив на усещания, които я връхлетяха като голяма морска вълна. Преди да разбере какво става, Джош свали пуловера, който ѝ беше дал. Ръката му напипа ципа на гърба на роклята ѝ, но тогава се спря и задиша учестено. После с огромно усилие хвана лицето ѝ с две ръце и я погали с палци по гладките страни.

— Време е да спрем, Ейми. Не се шегувах, когато казах да се пазиш за съпруга си. Няма да се връщам повече в Сиатъл.

Тя наведе глава и кимна, приела думите му.

— Да, знам... — Ейми се надигна и докосна устните му със своите в целувка за сбогом. Обаче спази обещанието си. Така целуна Джошуа Пауъл, че да я запомни завинаги.

Джош праметна дръжката на пътническата си чанта през рамо и още веднъж погледна часовника си. Все още му оставаха трийсет минути, докато се качи на самолета, който щеше да го отведе в Кадири. Беше развълнуван, нетърпелив да вкуси от предизвикателството, което го очакваше в тази страна в Близкия Изток, а сега беше готов с радост да се лиши от всичките си спестявания, за да си намери извинение да остане в Сиатъл.

Гризяха го съмнения. Няколко часа по-рано се бе сбогувал с Ейми и сега се изяждаше вътрешно, раздвояваше се между копнежа да я види отново и също толкова силното желание да забрави, че изобщо, че някога се бяха срещали.

Най-голямата му грешка беше, че се довери на себе си, когато беше с нея в хотелската си стая. За него изкушението беше твърде голямо, а със сигурност тя ни най-малко не му помогна. Тази жена бе родена изкусителка, без да го знае. Само като направеше няколко крачки из стаята, го караше да я пожелае. Никога нямаше да забрави как се облегна на вратата на стаята и му направи знак да отиде при нея. Очевидно беше такава новачка в тази игра, че усилията ѝ би трябвало да бъдат по-скоро смехотворни, отколкото вълнуващи. За съжаление всичко у нея го възбуждаше.

Нещата се усложняваха от това, че бе девствена. Какъв късмет само да се влюби в девственица. Когато заговори, че иска да устрои солиден живот за съпруга си и че иска да има деца, той разбра, че Ейми съвсем не бе за него. Двамата се различаваха от небето до земята. Тя искаше хотдог, бейзбол и подсушени бебета. Джош живееше в стаи под наем, с орфан паспорт и грес.

За малко да я помоли да му пише. Той не се смяташе за благороден, ала в случая прояви благородство. След като се разделиха с Ейми, веднага щеше да се върне към разбъркания си чергарски начин на живот. Обаче беше сигурен в едно — щеше да мине много време, докато я забрави.

— Полет номер 556 скоро ще започне да приема пътници на изход С-18 — се чу по високоговорителя.

Джош провери номера на полета в билета си и събра ръчния си багаж.

— Джош...

Той рязко се обърна и видя как Ейми бързо върви сред тълпата към него. За миг не можа да си даде сметка дали да се радва, или не.

Не му бе необходимо дълго време, за да разбере.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ейми... — Джош я хвана за раменете, а жадните му очи се впиха в нейните. — Какво правиш тук?

Тя още не можеше да си поеме дъх, чак след малко успя да изрече.

— Знам, не биваше да идвам, но не можех да стоя у дома и да оставя всичко да свърши така внезапно...

— Ейми, послушай ме...

— Знам... — тя сложи пръст на устата му и не му даде да продължи. Той нямаше да каже нещо, което тя вече десетина или повече пъти да не бе казала на себе си. — Правя всичко наопаки, но не можех да понеса да те оставя така да излезеш от живота ми, без да...

— Вече се сбогувахме.

— Знам и това — възрази Ейми.

— Откъде разбра къде да ме намериш?

— Видях билета ти върху скрина и след като знаех с коя компания ще пътуваш, не беше трудно да науча полета ти. Джош, извинявай, ако те притеснявам — тя беше много объркана, разгорещена и хладна едновременно. Разгорещена от целувките му, а разумът ѝ я охлаждаше. Показваше се като истинска глупачка, ала след като размисли, направи единствено възможното.

— Ето — каза и му подаде един плик.

— Какво е това?

— В случай, че промениш решението си.

— За какво? — при този въпрос той се намръщи.

— Че пак ти се прииска да ме видиш. Тук са адресът и телефонният ми номер, за всеки случай сложих и снимка, на която съм излязла добре, ала е правена преди няколко години, когато косата ми беше по-къса и... Е, не е кой знае какво, но е най-хубавата, която имам — Джош се засмя и я прегърна силно, притисна я към себе си. — Няма нужда да пишеш — завърши Ейми убедено.

— Сигурно няма да пиша.

— Добре... Всъщност не е добре, ала го приемам.

— Добре — той като че нямаше намерение да я пусне, зарови лице във врата ѝ и пое дъх. — Ще си спомням уханието ти — изрече дрезгаво. — Ще пропътувам половината свят и ще си мисля само за теб.

— Добре... — тя слабо му се усмихна. Направи всичко възможно. Ако и той желаше да направи нещо, топката бе в негови ръце.

Гласът по високоговорителя извика номера на полета и те се пуснаха. Джош сложи ръце на кръста ѝ. Погледът му беше нежен като милувка и когато погали бузата ѝ с ръка, също го направи гальовно, сякаш милваше бебе.

— Трябва да вървя — изрече тихо и дрезгаво.

— Знам — Ейми леко поглади пуловера на раменете и му се усмихна. — Дано Близкия Изток да ти хареса, но стой далеч от танцьорките — каза.

Обявиха следващите полети, а минута по-късно — последно повикване за полет 566.

Той погледна през рамо чиновничката и се извърна към пътеката.

Ейми свали ръцете си и ги пъкна в джобовете си от страх да не направи нещо, което да ги постави в неудобно положение. Мина ѝ глупавата мисъл да протегне ръка и да го помоли да не тръгва или поне да ѝ пише.

Събра всички сили и му се усмихна широко. Ако щеше да я запомни, искаше последното му впечатление от нея да бъде как е изправена с достойнство и му се усмихва като мис Америка.

— Лек път.

— Сигурен съм, че ще е лек — Джош се обърна и направи две крачки.

Обзе я паника, понеже искаше да му каже още нещо.

— Джош... — като чу гласа ѝ, той рязко се обърна. — Благодаря ти за всичко.

— Пак заповядай.

Тя кимна, не можеше да му каже нищо повече. Очите ѝ се насълзиха и вече виждаше всичко размазано, така и не можа да запомни образа му, както ѝ се искаше. Все пак държеше главата си гордо изправена, решена да го изпрати с усмивка.

— Ейми... — името ѝ прозвуча тихо, Джош пусна ръчния си багаж и пристъпи към нея.

— Върви — извика тя и развали всичко, като размаза сълзите по лицето си с опакото на ръката си. — Ще изпуснеш самолета.

Той се озова до нея с такава бързина, че на нея не ѝ остана време да помисли или да направи каквото и да било. Стисна я в обятията си и я целуна страстно, за да я увери, че никога нямаше да срещне мъж, който да я накара да се чувства по същия начин. Целуна я настойчиво, ала така набързо, че двамата не можаха да се насладят достатъчно на целувката.

— Господине — провикна се служителката, застанала на вратата. — Трябва да се качвате, готови сме за тръгване.

Джош кимна, взе пътната си чанта и се затича. След като влезе в ръкава на самолета, вратата се затвори и машината леко се отдели от изхода.

Ейми наблюдаваше движението му и се затича край прозорците с надеждата да го зърне за последен път, макар и да знаеше, че това не бе възможно. Самолетът зави покрай ъгъла на сградата и изчезна. За миг тя се закова на място с ръце, притиснати към стъклото. Разумът ѝ я караше да забрави Джошуа Пауъл, а сърцето ѝ твърдеше, че това няма да стане.

Харолд Джонсън седеше в библиотеката и пушеше пура, когато Ейми тихо влезе в къщата. Светлината изпод прага на библиотеката ѝ подсказа, че баща ѝ не си бе легнал и я чакаше.

— Здравсти — каза тя и влезе в стаята. Седна на кожения стол до него и съблече палтото си. Събу обувките си, пъкна краката под тялото си и затвори очи.

— Върна се.

Ейми кимна.

— Изпратих Джош на летището. Дадох му адреса и телефонния си номер и една моя снимка.

— Хубава идея.

— Според Джош това било грешка. Не мога да разбера защо смята така. Даде ми да разбера, че няма намерение да ми пише.

— Вярваш ли?

Тя нямаше избор.

— Трябва да го вярвам.

Баща ѝ се засмя и я изненада.

— Искам да ти кажа, че интересът ти към този млад мъж е поетична справедливост.

— Защо?

— През всичките тези години момчета жужаха около къщата като пчели в началото на лятото, но ти не обърна внимание на никого. Приемаше ги като мраморни статуи.

— Нито един от тях не приличаше на Джош.

— С какво е толкова различен? — попита баща ѝ, дъвчейки края на пурата.

Ейми беше сигурна, че той по-скоро я ядеше, отколкото я пушеше.

— Не знам. Джош е открит и пряк — понякога така и греши. Такъв мъж бих искала да имам до себе си, ако нещо лошо ми се случи. Той не би се отдръпнал, а би направил всичко възможно да не се случи.

— Значи бих го харесал.

— Сигурна съм, че ще го харесаш, татко, няма как да не го харесаш. Той е откровен и искрен.

— Предполагам и приятен на вид.

Тя се усмихна и кимна.

— Обаче косата му е малко по-дълга, отколкото харесваш.

— Косата не прави човека — Харолд Джонсън дръпна от пурата си и се пресегна към чашата с мляко.

— Какво прави толкова до късно? — попита след малко, след като помълчаха.

— След като говорихме, когато се върна от вечеря, чух, че шумиш из стаята си, ходиш напред-назад така, че би събудила цялата къща. Когато реших да разбера какво те тревожи, чух, че излизаш. Оттогава съм буден, реших да почета малко, а когато погледнах часовника, разбрах, че няма смисъл да лягам.

— Извинявай, че не си спал заради мен.

— Няма нищо — той спря и се прозина шумно, като покри устата си с ръка. — Може да се опитам да поспя час-два, преди да тръгна за офиса.

— Много добра идея — Ейми не осъзнаваше колко бе изморена, докато баща ѝ не заговори за лягане. Заедно се изкачиха по стълбата и тя го целуна по бузата, когато стигнаха до нейната стая. — Сутринта ще играем тенис със Сади, а следобеда имам благотворителна работа в центъра за насилвани жени. Трябвам ли ти за нещо?

— Не. Мислех, че през лятото ще си починеш.

— Почивам си — каза Ейми и се прозина. — Повярвай ми, татко, тенисът не е лека работа.

Джош никога не бе обичал камили. Те миришеха по-лошо от гниещ боклук, имаха лош нрав и инатът им бе по-голям, отколкото на магаретата. Тези животни бяха първото, което видя на слизане от самолета, и остана с впечатлението, че страната бе пълна с камили. Както и с войници. Всеки от тях носеше автомат. Значи така щеше да бъде. Трябваше да го предположи, след като визата му се забави толкова дълго.

Една своенравна камила тръгна по пистата, следваха я двама мъже, които ругаеха на неразбираем за него език.

Джоуел Пъркинс, непосредственият шеф на Джош и негов най-близък приятел, трябваше да го посрещне на летището на Кадири. Кадири бе малка държавица, разположена между Судан и Етиопия, където компанията, наела Джош, неотдавна бе подписала договор за експлоатация на нефта и пускане на сонди.

Хората бяха бедни, недохранени селяни, които още не бяха успели да вкусят от благата на богатата с петрол земя. Той не беше сигурен колко бе стабилно правителството.

Когато слезе от самолета, все едно че се върна назад във времето. Терминалът, ако сградата можеше да се нарече така, беше пълна с животни и техните малки и беше така натъпкана, че Джош почти не можеше да помръдне.

След като прекара десет минути в тази страна, дрехите му вече бяха залепнали за гърба му, вътре температурата сигурно надминаваше четиридесет градуса, а какво ли бе навън, под парещите лъчи на слънцето.

Висок метър и деветдесет и два, Джоуел Пъркинс се извисяваше с една глава над всички останали, така че Джош веднага забеляза

приятеля си. Обаче да стигне до него бе съвсем друг въпрос.

— Извинявайте — каза той двайсет пъти, докато заобикаляше кокошки в клетки, ревящи деца и няколко мъже с дълги роби, които явно се молеха и от време на време удряха челата си в земята.

— Радвам се да те видя, стари приятелю — поздрави го Джоуел и го потупа по гърба. — Как пътува?

— От Сиатъл до Париж беше чудесно. От Париж до Кадири... Няма защо да ти разprávям.

Джоуел се разсмя.

— Ала си тук жив и здрав.

— Но не и благодарение на таратайката от времето на Втората световна война, която току-що се приземи.

— Както виждаш, таксита няма — обясни Джоуел. — До града ще трябва да се придвижим с тях.

Джош се обърна и зърна най-грозната камила, която беше виждал някога, и изрече една ругатня, от която косата на Ейми би настръхнала. Той се закова на място. Всяка мисъл, която минаваше през главата му, по някакъв начин бе свързана с нея. Нито за минута не бе престанал да мисли за нея. Всеки път щом затвореше очи, я виждаше как му се усмихва, как сините ѝ очи блестят нетърпеливо и как протяга ръце към него.

Онова, което ѝ беше казал, че уханието ѝ ще го преследва, се оказа пророческо. Всъщност той се разходи по парижките улици и видя малко магазинче за парфюми. Отне му час, докато откри парфюма, който му напомняше на нея. Почувства се глупаво, че загуби времето на продавача, затова най-накрая купи едно шишенце. По дяволите, съвсем не знаеше какво щеше да прави с него. Дали да не го изпрати на седемдесетгодишната си леля Хейзъл?

— Какво има, стари приятелю? — попита Джоуел. — Горещината ли ти подейства така?

— Не — отвърна Джош. — Една жена.

Джоуел явно се изненада.

— Жена ли? Къде е тя?

— В Сиатъл.

— Какво смяташ да правиш?

— Нищо — отвърна той, без да се замисля.

Джоуел въздъхна.

— Слава Богу. Разтревожих се за миг.
Седмица по-късно Джоуел Пъркинс промени мнението си.

Изморена, Ейми влезе през задната врата в къщи. Лицето ѝ беше зачервено и тя го избърса с малката бяла хавлиена кърпа, която висеше около врата ѝ. В едната си ръка държеше ракетата за тенис и, след като я хвана под мишница, си сипа леден чай в голяма чаша.

— Мануела, пощата пристигна ли?

— Няма нищо за вас, госпожице Ейми — уведоми я икономката от латиноамерикански произход.

Ейми се опита да преглътне разочарованието си, но ѝ ставаше все по-трудно. Джош бе заминал преди близо две седмици и тя се надяваше, че ще ѝ пише.

Телефонът иззвъня и Ейми излезе от кухнята.

— Ще се обадя — провикна се и стигна до библиотеката, където вдигна слушалката. — Резиденция Джонсън — каза. Думите ѝ бяха последвани от особен шум. Тя примигна и се канеше да затвори, когато някой заговори.

— Ейми, ти ли си?

Сърцето ѝ подскочи от радост.

— Джош? Къде си?

— В Кадири. Колко е часът при теб?

— Три следобед.

— Имам късмет, че те хванах. Не можах да изчисля колко е часът. Мислех, че е някъде през нощта.

Звучеше така различно. Така далеч, ала това не намали вълнението, което я обзе, щом чу гласа му.

— Много се радвам, че се обаждаш — изрече тя тихо и се отпусна върху стола на баща си до бюрото. — Чувствах се много нещастна, чудех се дали изобщо ще се обадиш. Почти бях загубила надежда.

— Идеята беше на Джоуел.

— На Джоуел ли?

— Мой много добър приятел. Заяви, че ако аз не ти звънна, той щял да ти се обади. Обвинява ме, че мисля за теб, когато трябва да мисля за работата. Сигурно е прав.

— Ако беше някъде наблизно, щях да го целуна.

— Ейми Джонсън, ако ще целуваш някого, ще целуваш мен, разбираш ли?

— Да, господине.

— Какво е времето при теб?

— Двадесет и четири градуса, меко. Току-що изиграх два сета тенис. Напоследък много играя тенис... Когато се изморя, не мисля толкова много за теб. Какво е времето в Кадири?

— Не ти трябва и да знаеш. В десет сутринта беше четиридесет градуса.

— О, Джош, как понасяш такава горещина?

— Ще оцелея — настана някаква суматоха, после тя пак чу гласа му. — Джоуел е тук и каза, че трябвало да ти дам адреса си, за да ми пишеш.

Сърцето ѝ замря, когато попита:

— Ти искаш ли да ти пиша?

Измина цяла вечност, докато той отговори.

— Вече не знам какво искам. По едно време всичко ми беше ясно, но след две седмици, признавам, че бих бил глупак, ако те забравя. Да, Ейми, пиши ми. Ще се опитам и аз да ти пиша от време на време, ала не обещавам.

— Разбирам... — тя се пресегна за писалка и записа адреса му, после, без да бърза, се върна към разговора.

— Слушай, онзи ден ти изпратих нещо по пощата, но сигурно ще пристигне след една седмица или повече, ако изобщо го получиш. Както всичко върви тук, съмнявам се, че митницата ще го пусне.

— Нещо от Кадири ли е?

— Не, всъщност го купих от Париж.

— Джош, ти си мислил за мен в Париж?

— Там е проблемът, че непрекъснато мисля за теб — отново се чу, че се размениха заглушени реплики, после Джош пак заговори. — Според Джоуел, откакто съм дошъл, не съм особено добра компания.

Ейми стисна очи, за да запомни този миг.

— Благодаря на Джоуел.

— Непременно ми пиши, за да разбера дали пакетчето е пристигнало. Ако го получиш, има още нещо, което искам да ти

изпратя, нещо от Кадири — думите му бяха последвани от силен статичен шум.

— Джош! Джош! — викаше тя, сигурна, че връзката бе прекъснала.

— Тук съм, но не знам докога.

— Този разговор сигурно ще ти струва цяло състояние.

— Не се тревожи за това. Джоуел плаща... — отдалече се чу заглушен смях и Ейми се усмихна, вече беше сигурна, че щеше да хареса приятеля на Джош. — Не знам как е пощата насам, така че ако не получа писмо от теб до месец-два, ще разбера каква е причината.

— Ще ти пиша, Джош, обещавам — за малко да му каже колко много мисли за него и колко ѝ липсва, след като замина. Вече два пъти ходи до кея и стоя до перилата, където той я целуна за пръв път, с надеждата да възкреси тези ценни мигове.

— Заклевам ти се, че животът в Кадири е като през осемнадесетия век. Този телефон е единственият в радиус от сто и шестдесет километра, така че няма начин да ми се обадиш.

— Разбирам.

— Ейми, слушай... — тя усети съжаление в гласа му. — Трябва да свършваме. Джоуел сигурно е подкупил някой правителствен чиновник, за да използваме този телефон, и е много възможно да ни изритат оттук.

— Джош, пази се.

— Скъпа — засмя се той. — От малък съм свикнал да се пазя.

Точно в този момент линията прекъсна.

На вечеря Ейми седна срещу баща си и поглади салфетката върху скута си, доволна и щастлива.

— Значи днес получи още едно писмо от Джош, така ли?

— Да — отвърна тя и вдигна очи. — Как разбра?

— Как другояче, освен по глупавата ти усмивка, с която се разхождаш цял следобед? Освен това цяла седмица не си играла тенис, а преди той да позвъни по телефона, прекарваше повече време на тенис корта, отколкото вкъщи.

Ейми се пресегна към печеното свинско месо и си отрязва едно крайно парче.

— Не знам каква връзка има тенисът с Джошуа Пауъл.

Баща ѝ се подсмихна леко. Познаваше я твърде добре, за да може тя да скрие чувствата си.

— Дребните неща говорят много, помни го, когато започнеш работа в края на лятото. Този съвет също ще ти послужи.

— Непременно — смънка Ейми и му подаде чинията с месото, ала не го погледна в очите.

— Сега да видим — подзе баща ѝ натъртено, — кога ще се запозная с този млад мъж?

— Ам... Не знам, татко. Джош не пише нищо за връщане от Кадири. Сигурно ще остане там няколко месеца, възможно е и по-дълго. Просто не знам.

Баща ѝ остави настрана чинията с месото, после облегна лакти върху масата и сплете ръце.

— Във връзка с това как се чувстваш?

— Не те разбирам.

— Забелязвам, че не се срещаш с никого. Всъщност живееш като монахиня. Не смяташ ли, че е време да започнеш повече да общуваш?

— Не — тя мислеше само за Джош и не възнамеряваше да излиза с друг мъж, макар че непрекъснато я канеха. През всичките седмици, откакто той беше заминал, не ѝ минаваше и мисъл да излиза с друг.

Харолд Джонсън замислено довърши вечерята си. Ейми много добре познаваше това му състояние. Това предвещаваше разговор между баща и дъщеря, по време на който той щеше да ѝ каже „нещо за нейно добро“. Беше сигурна, че този път задушевният разговор щеше да бъде свързан с Джош.

Ейми нямаше готов отговор. Харолд беше абсолютно прав, тя едва познаваше Джошуа Пауъл. Срещна се с него всичко на всичко три пъти — четири, ако броеше онзи ден, когато се видяха два пъти, и пет, ако се броеше отиването ѝ до летището. Обаче за нея бе все едно, че се бе виждала с него всеки ден през последните шест месеца. Само че баща ѝ нямаше да го разбере. Колкото до нея самата, Ейми знаеше всичко важно, което ѝ бе необходимо да знае за Джош.

След разговора им тя отиде в стаята си, извади писмото, което бе получила, и седна на леглото.

Скъпа Ейми,

Първото ти писмо пристигна тази сутрин. Не мога да ти опиша колко му се зарадвах. Струва ми се, че минаха седмици, откакто говорихме по телефона, а тъй като Джоуел седеше до мен, не можах да ти кажа всичко, което исках. Сега осъзнавам, че не ми е по-лесно да го напиша на хартия. Никога не ми се е удавало особено да пиша. Работя добре с числа и с ръце, но когато се стигне до писане на писма, съм загубен.

Признавам, че много се зарадвах да те видя на летището. През цялото време, докато чаках полета, си казвах, че е най-добре да не мисля за теб. И тогава, най-неочаквано, ти се появи и въпреки всичко се чувствах страшно щастлив, че дойде.

Както ти споменах и преди, не съм много добър по писмата.

Пиши скоро

С обич, Джош

Скъпи Джош,

Парфюмът пристигна днес по пощата. Ароматът му много ми харесва. Как успя да го намериш? Още щом отворих пакетчето, си сложих малко зад ушите и затворих очи, представих си, че си тук при мен. Знам, че звучи глупаво, но в този момент се почувствах така близо до теб, все едно ти намаза с парфюм местата, където се усеща пулса, и ме прегърна. Благодаря ти.

Днес изживях истински шок. Баща ми ме заведе на работа, за да ми покаже как напълно е преустроил един кабинет за мен. Толкова е елегантен, толкова... Не знам как да го кажа, изпипан. Всичко е изработено от дъб. Уверявам те, че плотът на бюрото е дълъг метър и осемдесет. Това не би означавало кой знае какво, ако човек не види кабинета на татко. Той използва същите мебели отпреди двадесет години... Същата секретарка. Във всеки случай, всичко от неговия кабинет говори за скромно начало, усилен труд и

пестеливост. Той би трябвало да използва хубавите мебели, а не аз. Почувствах се страшно виновна.

Това ме накара да осъзная, че времето лети и не би трябвало много да отлагам да му кажа какво искам. Трябва да му го кажа, ала не знам как. Искане ми се ти да беше тук. Ти ми вдъхваш увереност, че постъпвам правилно. Вече не е така. Сега се чувствам объркана и самотна.

С обич, Ейми

P. S. Не се срещаш с танцьорки на кючек, нали?

Скъпи Ангелски очи,

Заклевам се, че тази страна е адът на земята. Горещината е невъобразима. Снощи, за пръв път откакто съм пристигнал, с Джоуел отидохме да плуваме. Пляскахме като деца. През цялото време ми се искаше ти да беше на мястото на Джоуел.

След това легнах на пясъка и се взрях в небето. Звездите бяха толкова ярки, сякаш падаха от небето. Имах чувството, че ако се пресегна, щях да откъсна някоя. Хей, аз май се настройвам поетично на стари години. Първото, което правя всеки ден, е да проверявам пощата и се радвам като дете, когато получа писмо от теб, другото, което знам, е, че се вирам в звездите и си мисля дали и ти ги гледаш. Какво направи с мен, Ейми Джонсън?

Джоуел непрекъснато ме предупреждава. Втълпява ми, че една жена е в състояние да ме разсее прекалено много и че трябва да държа главата си здраво на раменете. Прав е. Тук не сме дошли на пикник. Не се тревожи за мен, аз много внимавам.

В днешното писмо слагам една изненада за теб. Тя е от улиците на Кадири. Пиши ми, когато я получиш.

С обич Джош

P. S. Не, не се виждам с никакви танцьорки на кючек. А ти? Няма ли момчета, които искат да играят тенис с теб?

Скъпи Джош,

Снимката на двама ви с Джоуел пристигна днес. Изглеждаш толкова почернял и хубав. Като те гледам, ми липсваш още повече. Седнах и разглеждах снимката толкова дълго, че ъгълчетата ѝ се подвиха. Ужасно ми липсваш, струва ми се, че едва започнахме да се опознаваме, когато ти замина. Не ми обръщай внимание, че се оплаквам. Днес съм в тъжно настроение. Татко ме изведе на обяд, за да се запозная с други от офиса и когато се прибрах, писмото ти ме чакаше.

Прииска ми се да седнем и да поговорим.

Джоел е много висок. Радвам се, че е там с теб. Благодаря ти, че вярваш, че ще се справя в ситуацията с татко. Той изобщо не обръща внимание на чувствата ми. През септември вероятно ще отида в моя елегантен нов кабинет, защото, честна дума, не виждам начин да изляза на глава с него. Съдбата ми е решена.

Твои Ангелски очи

Беше един от онези прекрасни летни следобеди, които ощастливяват северозападното тихоокеанско крайбрежие всеки август. Тъй като не можеше да устои на слънцето, Ейми изразходваше енергията си със скокове в басейна.

— Госпожице Ейми, госпожице Ейми!

Мануела се втурна към басейна, като ръкомахаше. Спря задъхана, започна да говори на испански толкова бързо и поривисто, че дори след като бе учила езика две години, Ейми не можа да разбере нито дума.

— Мануела — извика на излизане от басейна и се пресегна за хавлията. — Какво каза?

— Телефонът... Отдалече... Мъж каза бързо.

Сърцето на Ейми подскочи.

— Джош ли е? — Икономката зажестичулира към небето и отново премина на родния си испански. — Не ми обяснявай — извика

Ейми и се затича към къщата. Когато стигна до библиотеката, и тя бе останала без дъх — Джош... Джош, там ли си още?

— За Бога, Ейми, кой се обади? Не можах да разбера нито дума.

— Това е Мануела. Извинявай, че се забавих. Как си? Джош, страшно ми липсваш.

— Ти, ангелче, също ми липсваш. Писмото ти пристигна вчера и оттогава все мисля за теб.

— Когато го писах, бях много депресирана... Не биваше да ти го пращам.

— Радвам се, че го изпрати. Каж ми какво става с баща ти?

— Джош, не мога по телефона.

— Ще работиш ли при него?

— Просто не виждам как да изляза от това положение. Сигурно ме мислиш за страхливка.

— Моите Ангелски очи? Никога.

— Реших, че може би е най-добре да опитам. Не храня големи надежди, ала кой знае, може да изненадам всички, ако успея.

— Струва ми се, че си в по-добро настроение.

— Да... Сега. Да не забравя, носията от Кадири пристигна и много ми харесва. Шарена е и красива. Как, казваш, че я наричат жените?

— *Бту-бту.*

— Цяла вечер снощи бях с нея и ми се прииска да тръгна из къщата, да удрям барабан и да пея „Кумба я“.

Джош се разсмя и смехът му още повече повдигна настроението й, повече от всичко друго през последните два дълги месеца.

— Ейми, слушай, имам само няколко минути. Пак успяхме да използваме телефона, но не знам докога ще държа линията, така че ако ни прекъснат, не се притеснявай.

Тя кимна, ала след това се сети, че той не я вижда. Стисна очи, за да потисне напирещите си чувства.

— Не мога да ти опиша колко е хубаво, че чувам гласа ти.

— И аз твоя, Ангелски очи.

Ейми се засмя слабо, за да не се издаде, че сълзи се стичат по страните й. Изтри ги набързо, тъй като не искаше той да разбере.

— Много ми хареса снимката ви с Джоуел. Благодаря ти, че ми я изпрати. Изглеждаш дори още по-добре, отколкото те помня.

— Връщам се в Сиатъл.

Тя рязко вдигна глава.

— Кога? Джош, нямаш представа колко съм се молила да се върнеш.

— Не се въодушевявай толкова, няма да стане преди декември.

— Декември — повтори Ейми. — Не мога да чакам още цели пет месеца. А ти?

— По дяволите, Ейми, вече загубих всякаква представа. Никога по-рано не съм писал на жена. Повечето време съм така смутен заради това, което става между нас, че се чудя как компанията изобщо ми плаща. Джоуел непрекъснато ме заплашва, че ще ме уволни, казва, че няма нужда от човек в екипа, направо болен от любов — *болен от любов*. С тези си думи Джош призна какво изпитва към нея. — Почакай — извика той. Почти веднага гласът му се чу отново. — Скъпа, трябва да вървя. Мисля си за теб, ангелче...

— Джош... Джош — извика тя. — Чуй ме. Обичам те.

Обаче линията вече беше прекъснала.

Съществува граница колко може да поеме човек, казваше си Джош, докато вървеше край огромните сонди, доставени в Кадири от СънТех Ойл. Джоел, в качеството си на главен отговорник на обекта, му беше оставил инструкции, но от сутринта Джош се сблъскваше с различни объркващи проблеми, които не можеше да разреши. Трябваше да намери Джоуел и да обсъди положението с него.

Докато вървеше през обекта, чу първата експлозия. Беше толкова силна, че го хвърли на земята.

Докато събере мислите си, хората, обхванати от паника, се втурнаха да бягат, поваляха се един друг, устремени към портите.

— Джоуел — извика той, след като не видя приятеля си. Огледа бясно тичащата тълпа, ала да се бориш с чернокожи работници е все едно да плуваш във водопад. — Джоуел — изкрещя Джош втори път, после хвана за яката един мъж, когото познаваше. — Къде е Джоел Пъркинс?

Треперещият мъж посочи към сградата, която бълваше пушек и пламъци от две страни. Нещо накара Джош да тръгне натам. То нямаше нищо общо със здравия разсъдък, с разума или с каквото и да

било друго. Единствената му съзнателна мисъл бе, че трябва да влезе вътре и да извади оттам най-добрия си приятел. Двама души се опитаха да го спрат, извикаха нещо, което той не разбра. Закрил устата си с мокра кърпа, Джош ги разбута със свръхчовешка сила и, без да мисли, се втурна в сградата. Почти веднага разбра две неща. Първото бе, че Джоуел Пъркинс бе мъртъв. Второто бе по-унищожително от първото. Сградата щеше да избухне и той не бе в състояние да направи нищо, за да излезе жив.

ПЕТА ГЛАВА

— Ейми...

Нежният глас на баща ѝ я събуди от сън. Тя се обърна по гръб и видя, че бе седнал на края на леглото ѝ, облечен с карирания си халат, а челото му беше смръщено. Той запали лампата до леглото ѝ.

— Татко? — изрече тихо. — Какво има? — в очите му се четеше съжаление и Ейми веднага разбра. — Нещо с Джош ли се е случило?

Баща ѝ кимна.

— Обадиха се преди един час.

Тя седна в леглото и прокара разтреперани ръце през косата си. Повече от две седмици не беше получавала писмо от него и вече се тревожеше. Сърцето ѝ подсказа, че нещо не бе наред.

— Кажете ми — прошепна. Езикът ѝ беше надебелял и не ѝ се подчиняваше, ала трябваше да знае дали не го бе загубила завинаги. — Мъртъв ли е?

Харолд Джонсън сложи ръце на раменете ѝ.

— Не, но е сериозно ранен. Имало е инцидент, станала е експлозия. Пет души са убити. При първата експлозия Джош не бил ранен, ала се върнал за приятеля си. Очевидно е закъснял.

Ейми закри уста с ръка и започна да диша дълбоко, за да приглуши тревогата, от която я достраша.

— Но е жив, така ли?

— Да, жив е, ала едва са го спасили. Дори не мога да ти кажа на колко места е ранен, а само това, че животът му е в опасност.

Гърлото ѝ се сви от страх.

— Как от СънТех Ойл са узнали как да се свържат с мен? — както и да е, тя благодареше на Бога, че бяха намерили начин. Иначе никога не би разбрала.

Баща ѝ нежно отстрани косата от челото ѝ, като я гледаше загрижено.

— Джош те е писал като своя наследница в случай, че умре. Тъй като не е посочил друг роднина, твоето име било единственото, с което

разполагали. Не мога да ти кажа повече от това. Връзката беше ужасна и трудно разбирах на чиновника, който се обади.

Без да чака повече, Ейми отхвърли завивките.

— Отивам при него.

Баща ѝ поклати глава многозначително.

— Знаех си, че ще кажеш това.

— Тогава, предполагам, знаещ, че искам да хвана следващия полет за Кадири — тя спря и се замисли за миг. — Ами виза?

— Всъщност помислих и за двете — призна той и се усмихна. — Има връзка в Париж, но Кадири Еърлайнс летят само в сряда.

— Но това значи, че ще трябва да чакам цяла седмица... — Ейми се намръщи. — В такъв случай ще стигна до Париж и оттам ще наема частен самолет, за да ме отведе до Судан. Ако трябва, ще вървя пеша.

— Няма да е необходимо — каза ѝ Харолд.

— Защо? — тя се обърна, тъй като не можеше да проумее какво има предвид баща ѝ.

— Можеш да използваш самолета на компанията. Няма да те изпратят на другия край на света, без да има начин да се върнеш оттам.

Въпреки сериозността на положението, Ейми се усмихна и в очите ѝ блеснаха сълзи.

— Благодаря ти, татко.

— Докато уреждах всичко, говорих и с един приятел от Държавния департамент. Получавах виза за шест седмици и не може да останеш повече — отношенията ни с Кадири, меко казано, са обтегнати. Иди и си тръгни оттам колкото се може по-скоро. Разбра ли?

В главата ѝ всичко вреше.

— Има ли още нещо, което трябва да знам?

— Да — каза Харолд твърдо. — Когато се прибереш, искам да се върнеш с Джош.

Когато Джош се събуди, първото, което усети, беше толкова силна болка, че за миг не можа да си поеме дъх. Изохка и успя да поеме дълбоко дъх, опитвайки се да се примири с факта, че бе жив и не можеше да прецени колко още би искал да живее, ако изпитваше такива болки. За щастие отново изпадна в безсъзнание.

Вторият път изпита същата болка, само че този път усети мирис на жасмин и се помъчи да остане в съзнание. Мирисът на жасмин избута Ейми в съзнанието му. Последната му мисъл, преди да избухне сградата, беше за Ангелските очи и изпита съжаление, че никога повече нямаше да я види. Вероятно тази мисъл бе убедила смъртта да му даде втори шанс. Както и да е, беше благодарен. Поне така смяташе, докато болката не го прониза отново и той потъна в тъмния свят, където не изпитваше нищо.

Времето бе изгубило значение. Можеха да минат дни, седмици, месеци без Джош да го осъзнае. Усещаше само как за кратко се връща в съзнание, след това пак изпадеше в мрак, за което винаги бе благодарен, тъй като така болката му се облекчаваше. Винаги, когато се събуждаше, усещаше мирис на жасмин. Опитваше се да го вдъхне с дробовете си, защото му помагаше да си спомня Ейми. Съзерцаваше образа ѝ, докато можеше, представяше си я на летището, решена да го изпрати с усмивка. Толкова горда беше. Така прекрасна — с одухотворени очи, на които и ангел можеше да завиди. Тогава той започна да мисли за нея като за Ангелски очи.

Шумът от влизането на някой в стаята го събуди от дълбок сън. Чу гласове — няколко пъти. Те го смущаваха, защото единственото, което искаше, беше да спи. Само че този път чу мек женски глас, който много му напомни на Ейми. Сигурно беше умрял. Ала ако беше в рая, защо още изпитваше болка?

— Не — извика, но викът му прозвуча като шепот. Не беше честно да се влюби за пръв път и тогава да умре. Животът не беше справедлив, знаеше го от мига, в който излезе от кабинета на баща си, ала винаги си беше мислил, че смъртта...

— Джош — прошепна Ейми, сигурна, че я чува. Той издаде само един стон, но това ѝ даде надежда. — Тук съм — каза, стисна ръката му в своята и я вдигна към бузата си. — Обичам те. Разбираш ли?

— Госпожице Джонсън — изрече доста неохотно доктор Килрой, лекарят англичанин на Джош. — На приятеля ви даваме само петдесет процента шанс, че ще оживее.

— Да, знам.

— Той е в безсъзнание вече почти три седмици.

— Знам и това.

— Моля ви, не му помагате, като стоите ден и нощ в болницата. По-добре се приберете в хотела да се наспите.

— Трябва да свикнете с моето присъствие, докторе, защото няма да мръдна оттук — тя се обърна към леглото и преглътна тревогата, която изпитваше всеки път, когато погледнеше Джош. Беше наранен на много места, имаше изгаряния на ръцете втора степен, счупен крак, счупени ребра, наранен бъбрек и други вътрешни травми, да не говорим за тежко мозъчно сътресение. За щастие бе в безсъзнание от момента, в който пристигна, а това беше преди пет дни. Ейми изобщо не се отдалечаваше от леглото му, с изключение от време на време по за няколко минути. Говореше му, четеше му, бършеше потта от челото му, често го пипаше, надяваше се, че с присъствието си ще усети любовта ѝ.

Слабият звук, който издаде малко преди това, бе първото показание, че той бе в съзнание.

— Госпожице Джонсън, моля ви.

— Докторе, няма да изляза от болницата — отвърна тя упорито.

— Много добре — рече той и излезе от стаята.

— Джош... — прошепна името му Ейми и го погали по челото. — Тук съм — очите му бяха превързани, ала доктор Килрой я увери, че Джош не бе ослепял от инцидента.

От устата му излезе още един слаб звук, толкова невероятно слаб, че тя напрегна слух, за да го чуе. Наведе се внимателно над болничното легло и допря ухо до устните му.

— Ангелски очи? Жасмин?

— На ваше разположение — отвърна тя и преглътна сълзите си. Нямахте представа коя бе Жасмин, но в този момент не желаше да се разстройва от такава дреболия като друга жена. — Буден ли си? — глупав въпрос. Разбира се, че беше буден.

— Умрял ли съм?

Трябваше ѝ известно време, за да проумее въпроса му.

— Не, жив си.

— Къде съм?

— Ние сме тук, в Кадири.

Той леко поклати глава и се смръщи. Това сигурно му причини ужасна болка. Ейми разбра, че Джош правеше усилие, за да говори, ала

не можеше да му помогне.

— Къде? — повтори въпроса си той. — В Ада или в Рая?

— На земята — отговори му тя, но не стана ясно дали я чу.

Минаха още двацет и четири часа, преди Ейми да разговаря с него втори път. Тя седеше до леглото му и четеше. Тъй като очите му бяха превързани, не беше възможно да се каже дали спеше, или беше буден, ала нещо ѝ подсказа, че бе в съзнание.

— Аз съм, Ейми — изрече тя тихо, хвана ръката му и я погали. — Ето, ще докоснеш лицето ми — Джош много бавно плъзна палец по бузата ѝ. Ейми беше толкова развълнувана, че не можеше да стои на едно място. Целуна дланта му. — Обичам те, Джошуа Пауъл, и се заклевам, че никога няма да ти простя, ако тъкмо сега умреш.

Сянка на усмивка премина по сухите му устни.

— На земята — каза той, извърна глава настрани и отново изпадна в безсъзнание.

— Татко — извика Ейми в тежката черна телефонна слушалка. Тя оцени усилието, което Джош бе направил да влезе във връзка с нея по телефона неведнъж, а два пъти.

— Ейми, ти ли си?

Тя си представи как баща ѝ отхвърля завивките и сяда на края на леглото. Сигурно вече се пресяга за очилата си и светва лампата.

— Аз съм — извика. — Чуваш ли ме добре?

— Едва-едва. Как е Джош?

— Мисля, че е по-добре. Англичанинът лекар, който СънТех Ойл е изпратил тук, твърди, че показва признаци на подобрение. Във всеки случай той знае, че е жив. Два пъти каза „земя“.

— Какво?

Ейми се засмя.

— Трудно ми е да ти обясня.

— Ти как си?

— Добре... Не се тревожи за мен.

— Ейми... — баща ѝ спря и продължи с бащински тон. — Какво има?

— Какво има ли? — повтори тя. — Какво лошо може да има? Искаш да кажеш, освен че прелетях половината свят, за да бъда до

смъртния одър на моя любим?

— Нали току-що ми каза, че Джош се подобрява?

— Така е. Само че... Е, нищо. Татко, всичко е наред.

— Не ми ги разправяй такива. Има нещо, което те тормози. Не знам какво е, но разбирам по гласа ти дори и да си на тринадесет хиляди километра. Не можеш да ме излъжеш, скъпа. Кажи ми какво има.

Ейми прехапа долната си устна и избърса сълзите си.

— Джош непрекъснато говори за друга жена. Някаква на име Жасмин. Спомена името ѝ три или четири пъти и смята, че това съм аз.

— Ревнуваш ли?

— Позна. Дори не знам коя е, ала бъди сигурен, че ще ѝ избода очите — несъмнено тя шокира баща си. След като прекарваше всичкото си време край Джош и се молеше да оживее, грижеше се за раните му, обичаше го, за нея бе тежък удар да я бърка с друга жена.

— Искаш ли вече да се връщаш?

— Джош не може да пътува.

— Остави го.

Ейми осъзна, че баща ѝ го предложи, за да я шокира и наистина получи желания ефект.

— Аз го обичам, татко. Ще остана дълго. Която и да е тази Жасмин, трябва да се приготви за голяма борба, ако мисли, че така лесно ще се откажа от Джош.

Баща ѝ се засмя и тя се съживи, като чу смеха му. Отне ѝ близо три часа, докато се свърже със Сиатъл, но времето и усилията си заслужаваха.

— Грижи се за себе си, Ейми Адел.

— Добре, татко, ти също.

Когато се върна в стаята на Джош, тя завари една сестра и доктор Килрой при него. Той явно много се измъчваше от болки и неспокойно въртеше глава насам-натам. Ейми се приближи до леглото му и взе ръката му в своите.

— Джош — промълви. — Можеш ли да ми кажеш какво има? Как да ти помогнем?

Той стисна пръстите ѝ и въздъхна, после отново изпадна в безсъзнание.

— Какво стана? — попита Ейми.

Докторът взе картоната на пациента и отбеляза нещо.

— Не съм сигурен. Той се пробуди малко след като излязохте и много се разтревожи. Мънкаше нещо, ала нито сестрата, нито аз успяхме да разберем какво се опитва да каже. Явно обаче му действат успокоително.

По-късно вечерта Джош се събуди отново. Ейми седеше до леглото и четеше. Усети го, че мърда, остави романа настрана и застана до него.

— Тук съм, Джош.

Ръката му помръдна, тя сплете пръсти в неговите и вдигна ръката му до лицето си за доказателство, че бе там, а не чуваше някакъв безпльтен глас от разстояние.

— Джоуел е мъртъв — изрече той дрезгаво.

— Да, знам — прошепна тя и гърлото ѝ се сви. Инстинктивно разбра, че следобедът е бил неспокоен, защото бе осъзнал, че приятелят му е бил убит при експлозията. — Много съжалявам — една сълза се отрони от окото ѝ и потече по бузата ѝ. Джош явно усети мокротата, защото вдигна свободната си ръка и, без да вижда, я хвана за тила, като наведе главата ѝ към себе си. После зарови лице в извивката на врата ѝ и я притисна, както ѝ се стори, с всички сили. Малко след това раменете му се разтресоха и той изхлипа.

Ейми също заплака. За загубения живот, за мъжа, с когото така и не се запозна, за близкия приятел, когото Джош се бе опитал да спаси и бе загубил.

Тази нощ тя заспа, като облегна глава върху ръцете си, скръстени върху матрака на леглото. Когато се събуди, усети, че той я гали по главата.

— Добро утро — прошепна Ейми и изправи гръб.

— Благодаря ти — отвърна Джош със съвсем слаб глас.

Нямаше нужда от обяснения. Казваше ѝ колко бе благодарен, че тя бе до него, когато той страдеше за приятеля си.

Ейми се прозина, изпъна се и вдигна ръце високо над главата си.

— Как се чувстваш? Болките много ли са силни?

— Ако ти кажа, че са силни, би ли ме целунала, за да ми стане по-добре?

— Да — отговори тя усмихната.

— Ейми — каза Джош много сериозно. — Не трябва да стоиш тук. Един Господ знае само как си дошла. Аз чаках седмици за виза, помниш ли?

— Помня — тя се наведе и го целуна по челото.

— Тръгни си, щом можеш.

— Съжалявам, но не мога да го направя — целуна ъгълчето на устните му. — Сега по-добре ли е?

— Ейми, моля те — хвана я за китката и я стисна с малкото сила, която имаше. — Ще се оправя... Трябва да си тръгнеш. Разбираш ли?

— Естествено.

— Смятах, че баща ти има повече здрав разум. Изобщо не биваше да идваш.

— Джош, не се тревожи за мен.

— Тревожа се, Ейми, моля те.

Тя усети, че спорът изцежда силите му.

— Добре — излъга. — Ще уредя утре да тръгна.

— Обещай ми.

— Обещавам.

Ейми видя, че той се успокои.

— Благодаря ти, Ангелски очи.

Джош като че ли се отпусна след това. Тя се почувства малко гузна, че го излъга, ала нямаше как.

На другия ден, когато той се събуди, сякаш инстинктивно разбра, че тя бе там.

— Ейми?

— Тук съм.

— От това се боях. Какво се случи? Не можа ли да хванеш самолет?

— Кадири Еърлайнс летят само в сряда.

— По дяволите. Какъв ден е днес?

— Не знам, загубих представа — още една благородна лъжа. Но ако научеше, че бе вторник, щеше да се разтревожи, а тя не можеше да рискува.

— Попитай.

— Доктор Килрой каза, че днес ще свали превръзката от очите ти. Нали не очакваш да си тръгна, без поне да ти дам възможност да ме видиш?

— Умирам да те зърна — призна Джош неохотно.

— Тогава ще направя така, че да си заслужава. В единадесет имам час на фризьор — на осемстотин километра от Кадири нямаше фризьорски салон. Той би трябвало да го знае.

— Може ли да ми донесеш четка за зъби и малко да повдигнеш това легло?

— Ще се опитам.

Петнадесет минути Ейми търси четка за зъби и паста. Джош спеше, когато се върна, ала се събуди един час по-късно. Тя му помогна да измие зъбите си, докато той се оплакваше от вкуса на водата в Кадири. Ейми не посмя да му признае, че се мие с изветряла газирана вода.

Когато свършиха, доктор Килрой влезе в стаята. Той загаси лампите и свали превръзката, докато Ейми чакаше със свито сърце.

Когато бялата превръзка бе свалена от главата му, Джош се обърна в посоката, където стоеше Ейми, и протегна ръка към нея.

— Заклевам се, че никога не си изглеждала по-красива.

Тя знаеше, че след като седмици наред очите му бяха закрити, той я виждаше само като размазано петно до стената, но отиде при него и обви врата му с ръце.

— Джошуа Пауъл, не се опитвай да лъжеш.

Той сложи ръка на тила ѝ и приближи главата ѝ към своята.

— Цели три месеца чакам да те целуна, не ми се карай.

Ейми нямаше подобно намерение.

Джош движеше устните си върху нейните с яростна нежност, това бе дълга, изгладняла целувка, след като човек е бил така ужасно близо да загуби всичко важно, включително и живота си. Той усещаше формата на устните ѝ със своите, черпеше от любовта и силата ѝ.

Доктор Килрой нервно прочисти гърлото си, смънка нещо, че ще отиде да види друг пациент и бързо излезе от стаята. Ейми му беше благодарна.

— Джош — прошепна тя, докато той продължаваше да изучава устните ѝ, леко ухапа долната ѝ устна със зъби и чувствено я подръпна, после отпусна глава на възглавницата да си почине. Все пак не беше я освободил напълно. Затвори очи и се усмихна, изпълнен с любов.

— Ангелски очи — прошепна. — Мили Боже, колко е хубаво да те целуна отново.

— Да — съгласи се Ейми със съвсем отслабнал глас.

Той отново я прихвана за тила, галеше я и я милваше, насочвайки устните ѝ към своите. Тя се дръпна, достраша я, че тези движения ще му причинят болка.

— Боя се, че ще се заболи — прошепна.

— Ще ти кажа, ако ме заболи.

— Но, Джош...

— Ще се бориш ли с мен?

Устните им бяха толкова близо, че дъхът им се сля. Ейми не бе в състояние да му откаже нищо.

— Не...

— Добре.

Той докосна с език устните ѝ, нежно ги накара да се разтворят и когато тя се подчини на неизреченото му желание, езикът му леко се плъзна в устата ѝ и галювно помилва нейния.

Ейми усети как тръпки на възбуда запълзяха по гръбначния ѝ стълб, а сърцето ѝ се разтуптя силно. Когато се опря с длани върху гърдите му, почувства, че и неговото сърце биеше също така силно. Това ѝ вдъхна увереност.

Джош пое дълбоко дъх, спря да я целува и опря челото си до нейното. Устните им бяха влажни и готови за нова целувка.

— Върни се обратно в Сиатъл, Ейми — помоли той и прокара пръсти през косата ѝ.

— Една целувка и вече гледаш да се отървеш от мен, така ли?

— Искам да се прибереш у дома си и да бъдеш на сигурно място.

— Тук с теб съм на сигурно място.

Джош слабо се засмя.

— Скъпа, намираш се в по-голяма опасност, отколкото си представяш. Вратата отворена ли е, или е затворена?

— Отворена е.

— По дяволите — измънка той.

Тя впи устни в неговите и го целуна бавно и продължително, изпитвайки чувствено удоволствие, докато търкаше устните си върху неговите и ги навлажняваше, от което коленете ѝ омекнаха. Когато се

пуснаха, Ейми се чувстваше така отмаляла, че отново седна на края на леглото.

— Може би трябва да я затворя — каза тя, когато отново бе в състояние да говори.

— Не... Остави я отворена — реши Джош с въздишка и започна да я гали по гърба, като че ли трябваше непрекъснато да я докосва, за да е сигурен, че е до него. — Ейми, моля те, послушай ме.

— Не мога — отвърна тя, — защото исках да ме отпратиш — наведе се напред, притисна отворената си уста върху неговата и му показа онова, на което той бе я научил — как да изкусява. — Ето — прошепна. — Почувствай как бие сърцето ми — Ейми хвана едната му ръка и я притисна към гърдите си.

— За Бога, Ейми... — Джош си пое въздух на пресекулки. Хвана гърдата ѝ с ръка, повдигна я нагоре и напипа зърното, което се втвърди при докосването му.

— Джош, обичам те — каза тя, целуна го още веднъж и леко го погали с върха на езика си.

— Не... Не бива... Не можеш.

— Но го правя.

Той затвори очи, за да отрече думите ѝ, ала тялото му реагираше на допира с нея. Нежно хвана брадичката ѝ с ръка, после опипа ъгълчетата на устните ѝ.

— Не мога да се нарадвам колко е хубаво да те докосвам отново — Ейми се наведе, за да може Джош да я прегърне и усети колко бе благодарен, че бе жив и започваше да се подобрява. — Обеща ми, че ще си тръгнеш — напомни ѝ тихо.

— Да, знам.

— Ще удържиш ли на думата си?

— Не — в края на краищата, тя щеше да си замине от Кадири, но тогава Джош щеше да бъде с нея. Само че той още не го знаеше.

— Добре. Сега ме целуни още веднъж и след това изчезвай оттук. Не искам да те виждам повече, докато не се върна в Сиатъл.

— Джош — възрази Ейми. — Може би ще минат седмици...

— Скъпа, престани да се тревожиш — той беше изтощен. Отпусна глава на възглавницата и затвори очи.

След две секунди вече спеше. Тя внимателно свали горната част на леглото, нежно го целуна по челото и тихо излезе от стаята.

Ейми се почувства по-добре, след като се изкъпа и се нахрани. От мига, в който баща ѝ бе дошъл до леглото ѝ онази съдбоносна нощ преди седмици, почти не беше яла.

Спа по-добре, отколкото през изминалия месец. Събуди се рано на следващата сутрин, облече кадирската носия, която Джош ѝ беше изпратил, и тръгна към пазара. С русата ѝ коса и сини очи тя се открояваше сред тълпата. Малки чернокожи деца се събираха около нея и се смееха, а Ейми им раздаваше бонбони. Войниците, праметнали пушки през рамо, неспокойно я следяха с очи, ала тя не се страхуваше. Нямахте от какво.

Ейми купи пресни плодове и шарен гердан, направен от изсушени и боядисани семена и други мъниста, после бавно се върна до болницата.

— Как е Джош тази сутрин? — попита тя доктор Килрой, когото срещна в коридора.

Докторът я изгледа изненадано.

— Възстановява се, но за съжаление състоянието му не се подобрява много бързо.

— Защо?

Слабият англичанин я изгледа внимателно.

— Смятах, че сте заминали.

Ейми се усмихна.

— Явно не съм.

— Ала господин Пауъл е останал с впечатлението, че сте се върнали в Америка.

— Накарах го да мисли така. Когато си тръгна от Кадири, той ще тръгне заедно с мен.

Доктор Килрой вдигна очилата си с дебели черни рамки и потърка носа си.

— Честно казано, не бих искал аз да му го съобщя.

— Не е нужно.

— А... — той спря.

— Така и така отивам при него. Има ли още нещо, което бихте искали да му предам?

Доктор Килрой се засмя и тя остана с впечатлението, че той рядко се смееше.

— Не, но на двама ви с вашия приятел пожелавам късмет, госпожице Джонсън. Боя се, че ще имате нужда.

Ейми продължи да върви усмихната по коридора и леко почука на вратата на Джош. Не дочака отговор, а отвори вратата и влезе.

— Казах, че не искам закуска — изсумтя той, обърнат към стената. Завесите бяха спуснати и в стаята беше тъмно.

— Жалко, защото излязох и ти купих плодове.

— Ейми! — той рязко обърна глава. — Какво, по дяволите, правиш още тук?

ШЕСТА ГЛАВА

— Какво смяташ, че правя? — отвърна Ейми, пристъпвайки предпазливо в стаята. — Донесох ти свежи плодове.

— Мили Боже... — Джош затвори очи с явно нарастваща тревога. — Моля те, не ми казвай, че си ги купила от пазара.

— Добре — отвърна тя делово. Извади малък пластмасов нож и разряза големия плод с форма на портокал. Приличаше на кръстоска между портокал и грейпфрут, но когато попита как се казва, селянката, от която го купи, явно не разбра въпроса ѝ.

— Ходила си на пазара, така ли? — настоя Джош.

— Ти поиска да не ти казвам — Ейми обели дебелата грапава кора на сочния плод и облиза сока от пръстите си.

— Значи го направи.

— Джош, наистина беше съвсем безопасно. Около мен имаше хора. Нищо не се е случило, така че, моля те, престани да ми опяваш. Ето — тя му подаде едно резенче с надеждата, че той ще млъкне. — Не знам как се казва. Попитах няколко души, ала очевидно никой не разбра какво ги питам.

Джош прие парчето.

— Това е портокал.

— *Портокал ли?* Искаш да кажеш, че след като прелетях половината свят, сметнах, че купувам някакъв екзотичен плод, а после се оказва, че е портокал, така ли? Много е голям.

— Тук растат такива — на нея ѝ се стори забавно, но не и на Джош. Ейми продължаваше да бели кората и да разделя резенчетата. След като изяде три или четири парченца и се наслади на сладкия им вкус, тя забеляза, че той не бе опитал нито едно. — Обеща ми, че ще си тръгнеш от Кадири — изрече Джош рязко и нетърпеливо. Очите му бяха помътнели и изпълнени с тревожна загриженост.

— Ще си тръгна.

— Кога?

Ейми въздъхна и кръстоса дългите си крака.

— Когато си готов да пътуваш, което, според доктор Килрой няма да стане до две седмици, а може би и повече. Джош, моля те, опитай се да разбереш, ти имаш няколко сериозни рани. Трябва да мине време, прояви търпение.

— Ейми...

— Джошуа Пауъл, нищо, което кажеш или направиш, няма да промени решението ми. Нищо. Затова бъди така добър да свикнеш с мисълта, че няма да си тръгна от Кадири без теб.

Той затвори очи и ги стисна силно.

— Как, за Бога, си те родила толкова упорита?

— Не знам — тя избърса сока от брадичката си с опакото на ръката си. — Обикновено не съм, ала този случай го приемам много присърце.

— Аз също — каза той натъртено.

— Да, знам. Смятам, че има само едно решение.

— Да си тръгнеш!

— Точно така — съгласи се Ейми достатъчно весело. — Но ти ще тръгнеш с мен.

Тя разбираше, че подлага търпението му на изпитание до крайна степен. Загорялата му челюст беше побледняла от едва сдържан яд и раздразнение. Ако имаше нещо, което можеше да направи, за да изпълни желанието му, би го направила, ала Джош беше упорит като нея, само че в случая тя имаше късметът да има надмоштие. Той не можеше насила да я изгони от страната.

В изблик на раздразнение Джош отхвърли чаршафа.

— Джош — извика Ейми уплашено и скочи на крака. — Какво правиш?

— Ставам от леглото.

— Не може да ставаш, кракът ти е счупен, на системи си. Джош, моля те, ще се нараниш.

— Ти не ми оставяш избор — резките движения явно му причиниха силна болка и лицето му се сви.

— Джош, моля те — извика тя, усетила болката му. После нежно притисна раменете му назад и го накара да легне. Очите и се насълзиха и прехапа долната си устна така силно, че усети вкуса на кръвта.

Той лежеше задъхан, сигурна беше, че си бе причинил нещо лошо, затова бързо излезе в коридора, за да извика доктор Килрой.

Лекарят се върна в стаята заедно с нея. Веднага би инжекция на Джош за успокоение на болките и предупреди и двамата да не вършат глупости. След няколко минути Джош заспа.

Ейми се почувства ужасно. Когато доктор Килрой я покани да пие чай с него, тя прие и избърса сълзите от лицето си.

— Джош като че ли смята, че животът ми е в непосредствена опасност — довери му Ейми. — Държи да си тръгна — загледа се в парата, която се издигаше от чашата с чай, но избягваше да го гледа. Дори докторът да бе на същото мнение като Джош, тя беше решена да не напуска Кадири без Джош.

Добрят доктор, явно четиридесет и няколкогодишен, започнал да побелява, оправя очилата си.

— Лично аз разбирам неговата загриженост. Тук не е място за сама американка.

— Не мога да го оставя тук — възрази Ейми. — Сигурен ли сте, че трябва да минат две седмици, за да може да пътува?

— Три седмици — той сипа малко мляко в чая си и го разбърка. — Трябва да мине поне толкова, а може би и по-дълго, за да може поне да седи.

— Не може ли да лежи?

— За това няма проблем, обаче няма компании, които да осигуряват болнични легла — отбеляза докторът сухо.

— Може да сложим легло в самолета на баща ми. Аз пристигнах в Кадири с частен самолет — обясни тя бързо. — Той е на мое разположение за връщането.

Доктор Килрой облегна лакти върху масата, кимна бавно и замислено.

— Това коренно променя нещата. Смятам, че имате разрешение.

— Ами когато се приземим в Сиатъл? Джош ще има ли нужда от още болнични грижи?

— Да. Вашият приятел има сериозни рани. Макар че непосредствената опасност отмина, ще трябва няколко седмици, вероятно и месеци, докато се възстанови напълно. Много по-добре ще бъде, ако следващите две или три седмици прекара в болница.

Ейми беше сигурна, че щом Джош бъде изписан от болницата в Кадири, не би пожелал отново да влезе в болница.

— Джош не може да почива спокойно в болница — обясни тя.

— Разбирам вашата загриженост. Боя се, че господин Пауъл ще бърза да се възстанови и ще се напряга. Само се надявам да осъзнае, че би могъл да си причини голяма вреда.

— Мога да уредя да остане в нашата къща — предложи Ейми с надежда. — Достатъчно ли е да има медицинска сестра, която да е край него денонощно? Естествено, ще бъде под наблюдение на лекар.

Доктор Килрой бързо стигна до решение.

— Ами да. Вярвам, че така ще бъде много добре.

— Тогава смятайте, че ще бъде направено. Самолетът чака и може да бъде готов за двадесет и четири часа. Щом излетим, ще се свържем със Сиатъл и ще помоля баща ми да направи всички приготовления. На летището ще ни посрещне квалифицирана сестра.

— Мога да дам успокоително на господин Пауъл, за да не се напряга по време на пътуването — добави докторът. Решиха медицинска сестра да ги придружи, макар че Ейми предпочиташе самият доктор Килрой да можеше да тръгне с тях.

— Смятам, че така ще бъде много добре — англичанинът изглеждаше доволен. — Сега и двамата с господин Пауъл постигнахте каквото желаете.

— Да — кимна тя, доволна от неочакваното развитие на обстоятелствата.

Когато Джош се събуди в ранния следобед, Ейми беше до леглото му. Той отвори очи, ала когато я видя до себе си, отново ги затвори.

— Ейми, моля те...

— Довечера заминавам, Джош, така че не се сърди.

Той бързо отвори тъмните си очи.

— Нали каза, че кадирските въздушни линии летят само в сряда?

— Да. Но аз тръгвам с частен самолет.

Той вдигна вежди въпросително.

— С частен самолет?

— Преди да се сетиш да се оплачеш от още нещо, трябва да знаеш, че тръгваш заедно с мен.

Ако преди се бе изненадал, то беше нищо в сравнение с гримасата на изумление на лицето му.

— Боже, Ейми... Как... Кога... Защо?

— Един по един въпросите — каза тя, усмихна му се мило, наведе се и го целуна по устните. — Как — лесно. С доктор Килрой си поговорихме дълго. Ще летим до Сиатъл, ти на болнично легло.

— Чий е този самолет?

— На татко. Всъщност — довърши обяснението Ейми — самолетът е на компанията. Той ни го даде да го използваме, защото...

— Почакай малко — прекъсна я Джош. — Самолетът да не е на компанията на баща ти?

— Точно така — той стисна очи и за миг млъкна. Когато ги отвори отново и я погледна в очите, в неговите явно се бореха различни чувства. Тя разпозна шок, невъзможност да повярва, както и други неща, които не можеше да определи. — Джош, какво има?

— Да не би случайно баща ти да се казва Харолд?

— Ами да. Как разбра?

Дрезгавият звук, който се чу, беше нещо между смях и подигравка. Той бавно поклати глава.

— Не мога да повярвам. А аз досега си мислех, че бедният ти баща е някой дявол, който иска да те вкара в бизнес с водопроводни части на едро.

Ейми нищо не разбра от думите му. Вероятно се дължеше на успокоителните, помисли си тя. Обаче нямаше време да спори с него, нито пък имаше възможност за повече обяснения. Джош изглеждаше много ядосан, макар че Ейми правеше точно онова, което той желаше. Не можеше да проумее какво изведнъж се обърка.

Тя веднага забеляза просветващите червени светлини на чакащата линейка, когато се приземиха на летище СийТак около петдесет часа по-късно.

Беше емоционално и физически изтощена. Полетът не беше удобен още от мига, в който излетяха от летището на Кадири. Въпреки че бе натъпкан с успокоителни, Джош беше неспокоен и имаше много болки. Ейми единствена можеше да го успокои, затова седя до него по време на целия полет.

Харолд Джонсън стоеше до линейката в елегантен костюм с жилетка. Той прегърна силно Ейми и я увери, че всичко е готово в

къщата за пристигането на Джош.

— Не можах да разбера защо трябваше да намеря сестра на име Брунхилда? — попита баща ѝ и я погали по слабите рамене. — Сигурно си се шегувала, нали? Знам само, че госпожица Уедърел се свърза с пет агенции и най-близкото, което успяхме да открием, бе Бърта.

Ейми се разсмя, развеселена, че той бе приел думите ѝ буквално.

— Просто исках да ти кажа да не наемеш някоя млада и хубава сестра.

— Когато се запознаеш с госпожа Уайт, смятам, че ще я одобриш — засмя се заедно с нея баща ѝ. Бръчките от тревога около устата му се отпуснаха и тя осъзна, че пътуването ѝ доста го бе тревожило, макар че той никога нямаше да го признае. — Хубаво е, че се върна, мила.

— Радвам се, че се върнах.

Екипът на линейката извади Джош от самолета на носилка.

— Къде, по дяволите, ме носите? — попита той.

— Джош... — Ейми се усмихна и бързо се приближи до него. — Престани да се държиш като непослушен пациент.

— Няма да отида в никаква задушна болница. Разбираш ли?

— Напълно.

Той още повече се нервирал от лекотата, с която тя се съгласи с него.

— Тогава къде ме водите? — думите му заглъхнаха, тъй като в този момент го вкараха в линейката.

— У дома — извика Ейми след него.

— В чий дом?

Санитарят затвори едната врата и посегна към втората, когато тя успя да му отговори.

— В моя дом — извика след него.

— Как не! Искам стая в хотел, разбираш ли? Ейми, чуваш ли?

— Да, чух — втората врата се затръшна. Преди да успее да поспори с нея, линейката потегли в нощта. — Колко е хубаво човек да се прибере у дома — въздъхна уморено Ейми. Тя прегърна баща си през кръста и облегна глава на силните му рамене. — Между другото, това беше Джош. Ако не си успял да забележиш, не е в най-доброто си настроение. Не е много послушен пациент, ала кой може да го обвини след всичко, което преживя? — Ейми вдигна очи към баща си и пое

дълбоко дъх. — За малко да го загубя, татко. Беше на косъм от смъртта.

— Значи е лош пациент — повтори баща ѝ, явно се опитваше да повдигне настроението ѝ.

— Ужасен. Госпожа Уайт ще има доста работа.

Харолд Джонсън дръпна от пурата си и се засмя тихо.

— Винаги съм мразел да ме карат да лежа. Не го обвинявам. Всъщност май доста си приличаме с този твой млад приятел.

Ейми се усмихна, осъзнала колко бе прав.

— Сигурно. Затова никак не е чудно, че го обичам толкова.

Джош се събуди, когато златистите лъчи на зората се плъзнаха през прозореца на стаята, огряха пастелния оранжев килим и допълзяха до леглото му. Цялото му тяло го болеше. Мислеше си, че досега трябваше да е свикнал с болката, след като толкова страда през последните седмици. Поне беше жив и щеше да може да вижда Ейми.

Ейми.

Затвори очи, като се сети за нея. Месеци наред бе влюбен в нея. Носеше му топлота, беше като слънчев лъч, беше пример за чистота и щедрост и всичко добро, което човек носи у себе си. Беше жена, за която един мъж можеше само да мечтае да намери — отвън сладка и невинна, ала когато я прегръщаше, тя разцъфваше пламенно и страстно, обещавайки неизречени удоволствия.

Все пак по някакъв начин той трябваше да събере кураж, да ѝ обърне гръб и да си отиде.

Ако е трябвало да се влюби, защо трябваше да бъде в дъщерята на Харолд Джонсън? Този човек бе един от двадесетте най-богати хора в цялата страна. Неговите холдинги бяха разположени от Ню Йорк до Лос Анджелис и няколко други големи града помежду им, името му бе синоним на постижения и успехи.

Джош не можеше да предложи на Ейми такъв тип живот, а дори и да можеше, не би го направил. Той много добре знаеше какво причинява богатството на човек. До двадесет и петгодишната си възраст бе ставал свидетел как егоизмът и алчността могат да погубят сърцето и да сразят духа.

Любовта към парите издигна стена между Джош и собствения му баща — дебела и осакатяваща, която никога не би могла да бъде срутена. Бяха минали осем години и през това време той нито веднъж не бе изпитал съжаление, че бе напуснал дома си. Чанс Пауъл го беше погледнал в очите и бе заявил, че няма син. Честно казано, тези думи много помогнаха на Джош. Той нямаше нищо общо с мъжа, който му бе баща.

Майка му беше починала, още когато беше в колежа, единствената му друга жива роднина беше сестра й — възрастна леля в Бостън, която посещаваше рядко. Леля му Хейзъл остаряваше и явно бе превърнала в своя мисия в живота да сближи баща и син, но безуспешно. И двамата бяха извънредно горди. И двамата бяха ужасно неотстъпчиви.

— Виждам, че сте буден — каза медицинската му сестра Бърта Уайт, влизайки в стаята. Беше облечена както трябва — с бяла престилка и касинка.

В отговор Джош издаде някакъв неопределен звук. Според него Бърта Уайт трябваше да носи шлем с рога и да пее в опера. Тя прекоси стаята с грацията на стадо бизони и решително отвори щорите, при което цялата стая се изпълни със светлина. Джош отбеляза, че Бърта така и не си направи труда да го попита дали иска слънцето да го заслепи. Съмняваше се, че я беше грижа.

Тя се засуети около леглото му, очевидно, за да разбере той, че честно си печели заплатата. Провери жизнените му функции и прилежно записа данните на картоната. После започна да го ръга и мушка на места, за които не му се мислеше. За негова изненада благородно му даде възможност сам да се измие.

Джош одобри това, макар че не можеше да се впечатли от жена, която имаше вид, че тренира борба.

— Имате посетител — уведоми го Бърта, след като свърши.

— Кой? — Джош се боеше, че беше Ейми. Много трудно щеше да му бъде да се разправя с нея сега, когато се чувстваше така слаб и уязвим.

— Господин Джонсън е дошъл да ви види — отвърна Бърта и излезе от стаята.

Веднага след като тя излезе, в стаята влезе бащата на Ейми, който изглеждаше точно като легендата, за която Джош беше чувал.

Присъствието на този мъж беше респектиращо, трябваше да си го признае. Беше сигурен, че Харолд Джонсън навсякъде привличаше вниманието. Всичко у него говореше за успех и постижения. За двадесет години този човек бе постигнал неща, които трима души не биха могли да постигнат през целия си в живот.

— Значи вие сте Джош Пауъл — заяви бащата на Ейми. Очите му имаха същия син цвят като на Ейми и също така излъчваха доброта. — Трябваше да ви се представя още като пристигнахте снощи, ала вие явно не се чувствахте добре.

Ръкуваха се и Харолд безцеремонно се настани на стола до леглото му.

— Трябва да ви кажа, че нямам нищо общо с цялата тази работа — заяви Джош като оправдание. Искаше му се да можеше да стане от леглото и да се изправи срещу Джонсън като мъж срещу мъж.

— С какво нямате нищо общо?

— С това, че съм тук. Нямах представа, че Ейми има намерение да ме изхвърли в задния ви двор. Слушайте, не бих искал да ви прозвучи така, сякаш не съм благодарен за всичко, което направихте, но щом се възстановя, ще се преместя другаде.

— Синко, бъдете мой гост.

— Бих се чувствал по-удобно някъде другаде — настоя Джош и скръцна със зъби, усетил силна болка, както и от прекалено голяма гордост.

— Има ли някаква причина? — Харолд не изглеждаше недоволен, само прояви любопитство.

Усилието да седне изцеди всички сили на Джош, което той се мъчеше да прикрие с грубо държане.

— Вие очевидно не знаете нищо за мен.

Харолд извади пура от вътрешния джоб на сакото си и много внимателно разгледа края ѝ.

— Със сигурност дъщеря ми има високо мнение за вас.

— Но това не говори много, нали?

— Напротив — възрази Харолд. — Казва ми всичко, което бих искал да зная.

— В такъв случай по-добре... — остра болка го преряза през корема, докато лежеше по гръб, и той затвори очи, докато премине. —

Ще е достатъчно, ако кажа, че би било най-добре да се настаня другаде. Не биваше Ейми да ме води тук.

— Моята дъщеря не е искала да ви засегне. Не съм сигурен дали сте забелязали, ала тя е влюбена до уши във вас.

— Забелязах — призна Джош сухо. Името ѝ разсече като с бръснач ума му. Трябваше да я напусне, баща ѝ сляп ли беше? Дватама коренно се различаваха. Отдалечени бяха като два полюса, не беше възможно различията им да се заличат. Харолд Джонсън би трябвало да е достатъчно интелигентен, за да го разбере с един поглед. Джош смяташе, че този човек няма търпение да се отърве от него.

— Вие нямате ли никакви чувства към нея? — попита Харолд и захапа края на пурата.

— Господине, вие не знаете нищо за мен — каза Джош и пое дъх, за да се успокои. — Аз съм чергар. Изобщо не съм подходящ за вашата дъщеря. Не искам да я наранявам, но и не желая да я подвеждам.

— Разбирам... — Харолд потърка замислено челюстта си.

На Джош му беше ясно, че бащата на Ейми не разбираше нищо.

— И още нещо — добави той, стори му се важно, след като се сети. — Не мога да разбера как я пуснахте да замине за Близкия Изток заради мен. Кадири не е място за нея.

— Напълно съм съгласен. Трябваше ми час, за да свикна с мисълта, че тя ще тръгне, независимо какво кажа или направя, така че ѝ помогнах да се почувства по-добре.

— Но как можахте да я пуснете да направи подобно нещо? — настоя Джош, тъй като още не можеше да схване. Човек като Харолд Джонсън имаше връзки, ала само толкова.

— Боя се, че ме наказвате за отбранително поведение — каза твърдо Харолд. Джош беше сигурен, че не е бил разбран добре. Явно бе направил объркана физиономия, защото по-възрастният мъж продължи обясненията си. — Неотдавна Ейми навърши двадесет и четири години и вече не мога да ѝ казвам какво да прави и какво да не прави. Ако иска да тръгне за края на света, не мога да я спра. Тя го знае и аз го знам. По тази причина ако се е влюбила във вас, не съм в състояние да ѝ кажа, че прави грешка. Момичето би трябвало да има правилна преценка.

— Не съм достатъчно добър за нея — настоя Джош.

Ъгълчетата на устните на Харолд леко се повдигнаха.

— Ако питате мен, съмнявам се, че има такъв мъж. Ала признавам, че не съм обективен. Все пак Ейми е единственото ми дете.

Джош затвори очи, искаше му се да сложи край на болката и на другата, която се задаваше. Ако останеше в тази къща, това бе неминуемо.

— Ще я нараня.

— Да, синко, подозирам, че ще я нараниш.

— В такъв случай сигурно разбирате защо трябва да се махна оттук, и то колкото се може по-скоро.

— Само това не мога напълно да приема — изрече Харолд Джонсън тактично. — Както разбирам, никой от семейството ви не живее наблизо.

— Никой — призна неохотно Джош.

— В такъв случай вероятно предпочитате да прекарате още няколко седмици в болница?

— Не — отвърна Джош.

— Значи сте уредили всичко, включително и медицинска сестра на денонощно разположение?

— Не — отвърна с голямо усилие Джош. Харолд Джонсън го изгледа развеселен. — Много добре разбирам какво искате да ми кажете — неохотно призна Джош. Не можеше да предложи нито един аргумент, който би издържал на силната логика на другия мъж.

— Послушай ме, синко, тук си добре дошъл и може да останеш колкото желаш, но също така си свободен да си тръгнеш, когато решиш. Нито Ейми, нито аз ще имаме нещо против.

— Ами разноските...

— Това може да обсъдим по-късно — отговори му Харолд.

— Не, още сега ще го изясним. Настоявам да си платя за всичко... Искам да ме разберете.

— Както желаш. Сега моля да ме извиниш, трябва да тръгвам за работа, иначе секретарката ми ще дойде да ме търси.

— Разбира се — Джош имаше голямо желание да не хареса бащата на Ейми. Така би било много по-лесно. Ако Харолд Джонсън приличаше поне малко на баща му, Джош би заминал за Панамския канал, за да бъде колкото се може по-далеч от семейство Джонсън. Вместо това той неохотно откри, че бащата на Ейми беше такъв тип

човек, с когото с удоволствие би се сприятелил. — Господине, не искам да смятате, че не оценявам всичко, което направихте — почувства се задължен да обясни Джош. — Просто всичко това ме кара да се чувствам неудобно.

— Не бих казал, че те обвинявам, момче. Ала трябва да направиш всичко възможно да се възстановиш. По-късно може да се безпокоиш за всичко останало — с върховно усилие Джош успя да кимне. Прониза го силна болка в ребрата и крака. Бащата на Ейми явно разбра, че той трябва да си почине. — Оставям те сега.

— Господине... — Джош леко надигна глава, опитвайки се да го спре. — Ще ви бъда много благодарен, ако ми направите една малка услуга.

— Каква?

— Дръжте Ейми по-далеч от мен.

Харолд Джонсън му отговори с такъв гръмогласен смях, че разтресе прозорците.

— Явно не познаваш достатъчно добре дъщеря ми, млади човече. След като не можах да я спра да замине за Тимбукту и да рискува глупавата си глава, за да бъде до теб, какво те кара да мислиш, че ще успея да я държа далеч от стаята ти?

Джош усети как се усмихва, без да иска. Харолд беше прав. Джош не можеше да направи нищо, за да държи Ейми на разстояние. Обаче това не беше най-лошото. Той всъщност искаше да е с нея и не можеше да излъже никого, че не е така.

Сигурно бе заспал, защото следващото, което усети бе, че Бърта Уайт бе в стаята и се суетеше около него както рано сутринта. Той бавно отвори очи и откри, че възрастната жена тегли към него маса, върху която бе обядът му.

На вратата се почука.

— Госпожо Уайт?

— Да?

— Може ли да вляза? Донесох обяда си, така че можем да се храним заедно с Джош.

— Не — извика Джош, без да дочака отговора на сестрата. Сестрата му хвърли поглед, който му напомни на учителката му в шести клас, за която той беше сигурен, че можеше да му удари шамар само с един поглед. — Не ми е до компания — обясни тихо.

— Влезте, госпожице Джонсън — отговори госпожа Уайт, сърдита, че Джош се осмели да ѝ противоречи. — Придвижих масата до леглото, така че може да се настаните удобно.

— Благодаря — изрече Ейми тихо.

Джош стисна очи. Дори гласът ѝ звучеше мелодично. Също като на ангел. Бог да му е на помощ, нямаше да може да ѝ устои. Особено сега, когато нямаше сили нито да мисли, нито да спори.

СЕДМА ГЛАВА

— Здравсти — каза Ейми и седна до масата. Носеше си обяда — салата от скариди и висока чаша леден чай. Колкото и да се опитваше, Джош не можеше да откъсне очи от нея. След като гласът ѝ му звучеше ангелски, дори нямаше сравнение с външния ѝ вид. Небеса, тя беше прекрасна.

— По-добре ли си? — попита Ейми загрижено.

Той се готвеше да ѝ отговори грубо. Ако се държеше сприхаво и неприятно, тогава тя нямаше да има желание да идва при него. Само един мек поглед на сините ѝ очи и битката беше загубена.

— Добре съм — смънка и неохотно прие поражението си. Не можеше да гледа в друга посока. Все едно го бе приковала към стена, толкова безсилен се чувстваше край нея. Защо трябваше да бъде толкова сладка, толкова прекрасна? Преди да го посети, се бе опитал да подготви сърцето си, да изгради защитни стени около себе си. Какви ти защитни стени! Само при един неин поглед те направо се срутиха.

— Не си добре — възрази му Ейми веднага с известно възмущение. — Поне така научавам. Госпожа Уайт твърди, че си прекарал неспокойна нощ и си имал много болки.

— На твое място не бих вярвал на всяка дума, която изрече тая сестра робот.

Тя се засмя, после прошепна.

— Всява малко страх, нали?

— Въплъщение на хунския вожд Атила.

Джош за миг затвори очи, за да се наслади на веселия ѝ смях. Колко обичаше Ейми да се смее.

Тя се поколеба, после сложи салфетка върху джинсите си.

— Сметнах, че е по-добре да прочистим атмосферата — каза и забодде с вилицата си една розова скарида. Предпазливо избягваше да го погледне. — Изглеждаше много разтревожен, когато татко ни посрещна на летището. Нямам намерение да ръководя живота ти,

Джош, честна дума. Май вероятно това си чувствал и аз в никакъв случай не те виня.

— Ейми, разбирам.

— Струва ми се, че не разбираш — каза тя, след като преглътна. — Искаше да си тръгна от Кадири и намерих идеалния начин да тръгнем заедно. Нямах време да се консултирам с теб за приготовленията. Извинявай, че постъпих против желанието ти, като те доведох тук. Направих най-доброто при дадените обстоятелства — спря и дълбоко пое дъх. — Обаче ти си прав, трябваше да се допитам до теб. Искам да знаеш, че щях да го направя, ако доктор Килрой не те бе упоил, но той реши, че така най-добре ще понесеш пътуването. После, когато пристигнахме, всичко стана толкова бързо, а ти...

— Ейми, не ми обяснявай — каза той бързо и я прекъсна, когато откри подходящ момент.

— Наистина ли?

— Да.

Успокоена, тя отпусна рамене и набоде друга скарида. Джош следеше движенията ѝ и когато тя вдигна вилицата, спря и му се усмихна. Щастие то ѝ беше заразително. То го повлече във водовъртеж от усещания, които така старателно се опитваше да потисне още от момента, когато научи, че бе долетяла в Кадири, за да бъде при него.

— Искаш ли една? — попита Ейми. Гласът ѝ беше плътен и леко трепереше. Устните ѝ бяха влажни и полуразтворени, когато се наведе напред и поднесе вилицата към устата му.

Погледите им се срещнаха и той послушно отвори уста, за да поеме сочната скарида. Жестът не би трябвало да бъде чувствен, ала сърцето му се разтуптя силно и болезненото, напирало чувство на нужда да я прегърне и да я целуне завладя мислите му.

Копнееше да докосне прозрачната ѝ кожа и да зарови ръце в дългата ѝ копринена коса. Но осъзна, че най-много искаше да усети топлото ѝ голо тяло до себе си, което издава тихи звуци от удоволствие в ухото му с тези дълги гладки крака, преплетени около кръста му.

Стомахът му болезнено се сви. Джош се облегна назад и затвори очи заради представите, които пропиваха и ръководеха мислите му.

Ейми веднага застана до него и попита разтревожено:

— Да извикам ли госпожа Уайт? Искаш ли нещо за болките? — мисълта как му бият инжекция, която да отнеме възбудата в слабините

му, го накара да се усмихне слабо. — Джош! — викна тя. — Ти се усмихваш.

— Добре, имам болка — призна той и отвори очи. Вдигна ръка и я погали по бузата. — Ала тя е такава, че само ти можеш да я успокоиш.

— Кажи какво да направя. Искам да ти помогна. Джош, моля те, не ме дръж в неведение. Особено сега, след като преживяхме толкова много заедно.

Ейми нежно постави ръце на гърдите му, сякаш това би го убедило в искреността ѝ. За съжаление този неин жест го увери в много други неща. Болката в тялото му се усили и всяка секунда, докато тя се взираше в него с лъчистите си ангелски очи, подхранваше огъня, който го изгаряше вътрешно.

— Скъпа, това е друга болка — искаше да я шокира, да ѝ подсказе, че си играят със запален фитил и бомбата щеше да избухне в лицата им. Вероятно искаше малко да я уплаши и Ейми да разбере. Каквито и причини да имаше, той здраво я хвана за китката, вдигна ръката ѝ от гърдите си и я насочи между краката си. Продължаваше да я гледа в очите, докато намести ръката ѝ върху доказателството за възбудата му.

В очите ѝ просветна изумление и тя примигна няколко пъти, докато свикне с онова, до което бяха опрени пръстите ѝ.

За съжаление самият Джош също се изненада. Ако бе смятал, че то пози начин щеше да излекува източника на болката, бе направил грешка. Вместо това силно желание като мълния прониза тялото му с такава сила, че известно време можеше само да диша.

Ръката ѝ трепереше, а може би той трепереше, не бе в състояние да каже със сигурност. Джош пусна ръката ѝ, но тя я остави точно там, където беше, и така продължи да го измъчва по неразбираем за нея начин.

— Джош — прошепна възбудено. — Искам... Има много неща, на които да ме научиш...

Очите ѝ отразяваха болезнения копнеж, който той изпитваше. Като я видя, че изпитва същото като него, желанието му още повече се усили. Джош знаеше как да удовлетворява собствените си нужди, ала как би могъл да откаже на нея?

— Не — извика той отчаяно, тъй като не можеше повече да се владее. Изпитваше жестока нужда, а Ейми само подхранваше огъня, като плъзгаше дългите си нокти по дължината на възбудата му, покрита с тънък чаршаф. Тази жена не можеше да е чак толкова невинна и да не осъзнава, че го подлудява. — Ейми — извика дрезгаво и пак хвана ръката ѝ. — Престани.

— Много е странно... — прошепна тя учудена. — Кара ме да се чувствам така празна отвътре...

Джош бе стигнал до такова положение, че вече никакъв разум не можеше да го контролира. Всички негови аргументи, че между двамата не бива да има сексуална връзка, изчезнаха като мъгла на обедно слънце. Той я хвана през кръста и почти я свлече на леглото до себе си. Не ѝ остави време да се нагласи по-удобно, а започна да я целува, прокара пръсти през косата ѝ и впи устни в нейните.

Целувката му беше гореща и вихрена, а когато Ейми отвори устни под напора на езика му, Джош ритмично започна да гали нейния. Тя усети, че той ѝ дава пример за онова, което скоро щеше да последва, плъзна ръка по рамото му и впи нокти в мускулите му. Несъзнателният ѝ отговор беше достатъчен, за да кипне кръвта му до състояние, в което Джош мислеше, че главата му щеше да се пръсне.

Напипа ханша ѝ и я притисна към себе си, след това се зарадва, когато Ейми инстинктивно притисна долната част на тялото си към него, търсейки удоволствие и за себе си, и мислено се помоли тя да свърши.

— Ейми, помогни ми — изохка той, докато несръчно започна да откопчава копчетата на блузата ѝ. — Имам огромна нужда от теб.

Тя се усмихна и цялото ѝ лице грейна от радост, отстрани ръцете му и разкопча блузата си. Очите ѝ блестяха от желание, когато разхлаби сутиена си и се показаха пълните ѝ гърди, така чувствени, че Джош ахна. При целия си опит никога не беше виждал гърди като нейните. Бяха големи и сочни, зърната им се бяха втвърдили като топчета и сочеха право към него, сякаш го умоляваха да направи онова, което най-много му се искаше.

Тихите, подобни на котешки звуци, които издаваше Ейми, го извадиха от транса и тъй като не можеше да устои повече, той плъзна устни по гърдите ѝ, спря се на едното зърно и започна да го смуче.

Тя ахна изненадано, после въздъхна и цялото ѝ тяло се отпусна, за да се наслади на мига. Ръцете ѝ се вплетоха в косата му, насърчаваха го да поеме повече от нея, докато в същото време на пресекулки издаваше гърлени звуци.

Блаженството беше така голямо, че за Джош то граничеше с болка. Болката в слабините му бе непоносима. Или трябваше да я вземе сега, или да спре.

Той не мисли дълго. Зарови лице между гърдите ѝ и потърка устни като в рязък отказ. Нужни му бяха няколко секунди, за да се успокои и дори тогава се почувства силно разтърсен.

— Джош? — обади се изненадана Ейми. — Какво стана? — той бавно повдигна глава, мъчейки се да запази последните остатъци самоконтрол. Нежно я целуна по устните и несръчно започна да закопчава блузата ѝ. — Да не би да ти причиних болка? — попита тя загрижено с топъл глас. Въпросът ѝ го развълнува. За малко да я люби, нуждата и желанието го доведоха почти до безумие. Разгарялата се страст продиктува всяка негова стъпка. Вероятно я бе уплашил или още по-лошо, беше ѝ причинил болка. Парливата болка, която усещаше, беше прекалено силна, за да го е грижа, че като за пръв път всичко беше както трябва. А Ейми се тревожеше дали тя не му бе сторила нещо, от което да го заболи. — Джош? — повтори името му Ейми и го погали нежно по лицето.

— Добре съм. Да не ти причиних болка?

— Няма такова нещо... Беше чудесно, но защо спря?

— Сещаш ли се, че има сестра-робот?

Явно тя напълно бе забравила за Бърта Уайт, пролича си по стреснатия поглед на сините ѝ очи.

— Тя върна ли се?

— Не, ала съвсем скоро ще се върне — Бърта беше извинение, осъзна той, и то много солидно. Но не заради нея се отдръпна. Беше на границата да престане да се владее и с помощта на Бога нямаше да позволи това да се случи.

В течение на два изнервящи дни посещенията на Ейми при Джош се ограничаваха до десетминутен престой. Баща ѝ поставяше

спешни задачи. Пак имало нужда от нея на благотворителния базар, за който работи в началото на лятото, после пък Мануела се разболя.

Като че ли всичко работеше против това, да бъде с Джош. Струваше ѝ се, че всеки път, когато влезеше в стаята му с желанието да останат сами, сестрата си намираще повод да влезе. Ейми се чудеше дали той не я караше да го прави. Глупава мисъл, каза си тя, защото не личеше Бърта да му е симпатична, както и на нея самата.

В главата ѝ се въртяха разни въпроси. Всеки път, когато си мислеше какво бяха правила с Джош, как той целуваше гърдите ѝ, Ейми усещаше топла вълна и болка някъде вътре в нея. Удоволствието, което изпита, не би могло да се сравни с нищо познато и веднъж опитано, то пораждаше нужда от още. Струваше ѝ се, че бе застанала на края на пропаст и търсеше нещо, което не можеше да определи. Сега, след като се озова на непозната територия, тя се чувстваше неориентирана, задаваше си куп въпроси, ала нямаше кой да им отговори.

Беше късно и тъмно, баща ѝ се бе оттеглил в стаята си. Ейми лежеше в леглото неспокойно и се опитваше да съсредоточи вниманието си върху роман. Усилието ѝ се оказа безполезно. Джош изпълваше всичките ѝ мисли.

Тя отхвърли чаршафа, пресегна се за сатенения си пеньоар и потърси пантофите си, които се бяха скрили под леглото. Никога през целия си живот не беше вършила нещо толкова смело както това, което се канеше да направи.

Спря пред вратата на стаята си в слабо осветения коридор и изчака да се сети за някаква причина, която да я накара да се върне. Нищо не я влечеше назад. Затова тръгна напред.

За щастие по това време на нощта Бърта Уайт би трябвало дълбоко да спи. Възможно най-тихо Ейми затвори вратата и тръгна по широкия коридор към стаята на Джош.

Първото, което забеляза, бе, че нощната му лампа светеше. Тогава си отдъхна. Нямаше желание да го буди.

— Здравсти, Джош — каза и тихо пристъпи в стаята. Затвори вратата и видя, че той седеше в леглото и я гледаше напрегнато.

— Късно е — обяви Джош решително.

— Да, знам. Не можах да заспя.

Очите му бяха уморени.

— Тъкмо се канех да загася лампата.

— Няма да седя дълго. Имам няколко въпроса, съзнавам, че са малко неудобни, но няма кого друг да попитам.

Той затвори книгата. Направи ѝ впечатление, че не я остави настрана, сякаш книгата с твърди корици щеше да му послужи за бариера да я държи настрана.

— Въпроси за какво?

— Онзи ден, когато...

— По дяволите, Ейми, това бе грешка.

Тя примигна от обида и трудно преглътна, преди да продължи.

— Не знам защо го казваш. Всеки път, когато ме докосваш, твърдиш, че било грешка. Много се обърквам.

Слаба усмивка се появи на устните му.

— Какво искаш да знаеш? — попита Джош добродушно. — Ще направя всичко възможно, за да ти отговоря.

— Обаче няма да казваш дали това, което се случва между нас, е правилно или неправилно, нали?

— Добре — съгласи се той.

— Благодаря ти — Ейми придърпа стол и седна. Очите ѝ бяха на равнището на неговите. Сега, когато Джош я гледаше внимателно, не беше съвсем сигурна откъде да започне. Два пъти понечи да каже нещо, ала веднага затваряше уста, разбърканите ѝ мисли се препъваха в главата ѝ.

— Хайде, питай — каза той малко нетърпеливо.

— Ами не е много лесно... — усети, че се изчервява, сигурна, че Джош щеше да я сметне за глупачка. За миг си помисли, че ако майка ѝ беше жива, можеше да се обърне към нея, но след това осъзна, че никой не обсъждаше тези неща с майка си.

— Ейми — подкани я той тихо. — Какво има?

Тя сведе очи, лицето ѝ вратът ѝ вече бяха пламнали. Разсеяно си играеше с връзките на сатенения си пеньоар.

— Ами... Когато, нали знаеш, бяхме на леглото, ти каза нещо, за което досега си мисля.

— Какво съм казал?

Джош изглеждаше напълно спокоен, като че ли такъв разговор с жени му се случваше всеки ден, сякаш беше лекар, който обсъжда

медицинска процедура с пациентката си. Сърцето ѝ биеше така, че ушите ѝ заглъхнаха и не бе в състояние да мисли.

Той отново я подкани, а Ейми нави сатенения колан толкова стегнато около палеца си, че той посиня.

— Накара ме да си разкопчея блузата — прошепна тя и едва не се задави.

— И?

— Помоли ме нещо и аз го направих... Поне така си мисля.

— Да, точно това направи.

Само като го спомена, зърнаха ѝ се втвърдиха също както когато Джош я целуваше. Ейми едва не скри лицето си в ръце и не избяга от стаята.

— Беше много хубаво.

— За мен също — изрече той тихо и нерешително.

— Кога ще го направиш отново? — попита тя толкова тихо, че едва чу думите си. — Ще ми позволиш ли пак да те нахраня? — Ейми смело вдигна очи към него, докато сърцето ѝ биеше до пръсване.

Тя се изправи, направи няколко крачки към леглото и разтвори пеньоара си. Джош седеше като хипнотизиран, лицето му беше непроницаемо, ала не каза нито дума, за да я спре. Ръцете ѝ трепереха, докато сваляше халата си. Той падна в краката ѝ, а Ейми насочи вниманието си към копчетата на копринената си пижама, разтвори горницето ѝ и му показа гърдите си. Беше така уязвима, че едва сега започна да го осъзнава. Беше много бяла, даде си сметка тя, искаше ѝ се кожата ѝ да бе загоряла и златиста, а не да е бяла като алабастр.

— Ейми... — от устата му името ѝ прозвуча рязко. — Нямаш представа какво искаш — сякаш по тяхно собствено желание ръцете му докоснаха гърдите ѝ. В същия миг зърната ѝ се втвърдиха и започнаха да пулсират.

Докосването му, макар и съвсем леко, веднага предизвика особена болка между краката ѝ. Тя усещаше пулса си на места, които не предполагаше, че съществуват, ако Джош не ги докоснеше и целунеше. Той погали с палец втвърденото зърно и Ейми неволно изохка. Макар че това едва се чу, на нея ѝ се стори, че стенанието ѝ отекна в цялата стая и се върна обратно при нея.

— Моля те, Джош — прошепна тя, — трябва да знам — копнееше да го помоли за нещо повече, жадуваше да открие нещо

повече, но не успя да го каже, като забеляза с какво желание я гледаше той.

Джош я хвана през кръста и внимателно я дръпна напред, докато Ейми се приближи до него и той зарови главата си между гърдите ѝ. Разтворените му устни оставиха мокра следа на това място, след като той смука от едната, после от другата ѝ гърда, а в това време тя мислеше, че губи разсъдък.

Ейми затвори очи, изпитала огромна наслада, и се остави да я смуче жадно. Ахна, усещайки топла вълна от удоволствие, която премина от гърдите ѝ до женствеността ѝ.

Не само гърдите ѝ бяха изтръпнали, а и цялото ѝ тяло. Все едно беше чуждо и тя не знаеше какво ще последва и как трябва да реагира.

Джош спря рязко и отдръпна глава назад. Няколко секунди дишаше тежко и шумно.

— Ето — каза най-накрая. — Отговорих ли на въпроса ти?

Ейми стоеше до него и не знаеше как да му каже, че не бе отговорил на нито един неин въпрос. Напротив — породил още повече.

— Не желая да спираш — изстена тя объркана. Млъкна с надеждата да проясни мислите си, после продължи нерешително. — Джош, искам да се любя с теб. Искам да ме научиш да бъда жена, твоя жена.

— Не.

Коленете ѝ съвсем омекнаха, Ейми се отпусна на леглото и седна на края на матрака. Тогава забеляза, че Джош трепери и разбра, че бе в състояние да го накара да я желае страстно. Главата ѝ се замая, като осъзна каква сила притежава.

Без да размисля какво прави, тя го притисна към дюшека, вдигна краката си на леглото и внимателно го възседна. Без да каже нито дума, се наведе, облиза устните му с върха на езика си и го подразни, надсмивайки се леко. Галеше езика му със своя, повтаряше всичко, което той бе правил с нея, когато я прегърна на същия този дюшек. Захапа долната му устна, стигна до ухото му и засмука жадно месестата му част, също както Джош смука гърдите ѝ.

— Не — извика той втори път, ала не така решително. Дори докато го казваше, хвана гърдите ѝ и издаде гърлен звук на недоволство. — Ейми, моля те — гласът му вибрираше настойчиво и безпомощно. — Не така... Не в къщата на баща ти — тя се отпусна и

сведе глава объркана. Джош беше прав. Двамата се бяха задъхали от усилието да се спрат, но в продължение на няколко секунди нито единият, нито другият можеше да прекъсне. Ейми събра всички сили, слезе от леглото и машинално грабна горницето на пижамата си и пеньоара. Беше готова да изхвърчи от стаята, ако той не я бе уловил за ръката и така не беше я спрял. За нищо на света не можеше да го погледне в очите. — Ще се справиш ли? — попита Джош. Тя кимна разсеяно, съзнавайки, че го лъже. Никога повече нямаше да бъде както досега. Той изсумтя тихо, изохка леко и седна в леглото. Пресегна се към нея, прегърна я силно и зарови глава във врата ѝ. — Боже мой, Ейми, трябва да прекъснем тези лудории, защото ще умрем и двамата.

— Джош — прошепна тя нерешително. — Там е проблемът. Не желая да спираме. Толкова е хубаво, когато ме докосваш и изпитвам болки навсякъде — в гласа ѝ прозвуча ужас. — Това много те притеснява, нали?

— Мен?

— Искам да кажа, че сега най-малко имаш нужда да проявявам сексуални желания към теб. За Бога, имаш късмет, че си жив. А аз съм като дете, което току-що е открило чудесна играчка и не знае как да я включи, за да се задейства.

— Повярвай ми, скъпа, действа.

— Извинявай, Джош, наистина съм...

Той я прекъсна с непорочна целувка.

— Връщай се обратно в леглото. Сутринта ще поговорим повече на свежа глава.

— Лека нощ — въздъхна Ейми.

— Лека нощ — Джош я целуна още веднъж и неохотно я пусна.

— Добро утро, татко — каза Ейми и седна до масата за закуска на следващата сутрин.

Баща ѝ изсумтя нещо неразбираемо в отговор, което изобщо не му бе в стила. Харолд Джонсън винаги е бил свеж сутрин, изпълнен с ентузиазъм за деня.

Тя се поколеба, мислите ѝ се завъртяха като вихър. Дали бе възможно баща ѝ да я бе чул как се промъква в стаята на Джош

предишната вечер? Само при тази мисъл се изчерви и, за да прикрие неудобството си, бързо си сипа бъркани яйца и бекон.

В продължение на няколко минути баща ѝ не каза нищо повече. След като реши, че бе по-добре да каже истината, вместо да се терзае от тази непоносима тишина, Ейми се стегна и сложи ръце в скута си.

— Как е Джош? — попита Харолд и се пресегна за захарницата, след като си сипа кафе.

— По-добре... — наблюдаваше го внимателно, опитваше се да реши как най-добре да се справи със ситуацията. Може би трябваше да изчака той пръв да повдигне въпроса. — Вчера следобед говорих с госпожа Уайт — подзе тя престорено весело. — Каза, че Джош се подобрява по-бързо от очакванията.

— Добре. Чудесно — всяка негова дума бе пропита с ентузиазъм. Ейми бе абсолютно сигурна, че баща ѝ знаеше защо Джош укрепва. Вече не само лицето ѝ, ами и ушите ѝ се бяха зачервили. Тя едва преглътна хапката препечен хляб, която падна в стомаха ѝ като ледено топче. — Тази сутрин и аз разговарях с госпожа Уайт.

— Така ли? — не се стърпя Ейми.

— Да — продължи той и я изгледа внимателно. Тя направи всичко възможно, за да прикрие смущението си. Винаги бе чувствала баща си близък и като се изключи това, че той искаше да я накара да работи в Джонсън Индъстрис, изпитваше гордост, че можеше да разговаря с него за всичко. — Ейми, добре ли си?

— Разбира се, татко — отвърна тя енергично, макар да знаеше, че няма начин да го заблуди. Той вдигна въпросително вежди, пресегна се към чашата с кафе и отпи, без да сваля очи от нея. Нищо не ѝ оставаше, освен да му каже истината и да прочисти атмосферата, преди да се бе задушила от напрежение. — Значи си ме чул снощи.

— Моля?

— Е, не бива да се тревожиш, защото нищо не се е случило. Е, почти нищо, но не че не опитам. Джош се държа като истински джентълмен — баща ѝ се взираше в нея с широко отворени сини очи. Така изобщо не ѝ помагаше. Още няколко секунди той продължи да се взира в нея, докато Ейми не се почувства длъжна да обясни по-подробно. — Беше късно... Не можех да заспя. Знам, че това не е особено добро извинение, ала исках да попитам нещо Джош.

— Не можа ли мен да попиташ?

Тя го изгледа стреснато.

— Не!

— Продължавай.

— Какво повече искаш да ти кажа? Вече ти казах, че нищо не се случи.

— Мисля, че преди малко каза „почти нищо“.

— Луда съм по него, татко, никога по-рано не съм се влюбвала, ужасно трудно е, когато изпитваш подобно нещо към някого... Ако разбираш какво искам да ти кажа.

— Мисля, че разбирам.

— Добре — Ейми малко се отпусна. Макар че апетитът ѝ се изпари в мига, в който осъзна, че баща ѝ изчаква удобен момент, за да я разпита какво е ставало в стаята на Джош, тя възхитително успя да довърши закуската си.

— Госпожа Уайт каза, че довечера Джош ще бъде в състояние да вечеря заедно с нас.

Ейми изгледа щастлива баща си.

— Това е чудесно.

— Смятах, че ще останеш доволна да го чуеш.

— Ще накарам Мануела да приготви специална вечеря.

Баща ѝ кимна.

— Чудесна идея — той допи кафето си, погледна часовника си и стана рязко. — Трябва да тръгвам на работа. Приятен ден, скъпа.

Тя вдигна чашата си с кафе и отпи.

— Благодаря. На теб също.

— Надявам се — на излизане той се обърна. — Ейми...

— Да, татко?

— Не съм съвсем сигурен, че трябва да ти призная нещо. Снощи не съм чул нищо. Спал съм като убит.

ОСМА ГЛАВА

— Твой ред е — напомни Ейми на Джош втори път неспокойно. Колко време му трябваше да направи ход с някаква си фигура?

Той кимна, смръщи се леко и се втренчи в дъската между двамата.

Погледите на Ейми и на баща ѝ се срещнаха и тя обърна очи нагоре. Джош настоя да играят шах след вечеря. Харолд Джонсън и дъщеря му тайно си размениха усмивки. Той се преструваше, че чете, а всъщност много внимателно следеше играта им.

Не можеше да се каже, че Ейми беше добра на шах, тя просто нямаше нужното търпение за тази игра. За нея шахът бе по-труден от игра на дама и Ейми избра да играе по този начин. Нужни ѝ бяха най-много няколко секунди, за да направи ход. От друга страна Джош я влудяваше, той обмисляше всеки свой ход, опитваше се да отгатне стратегията ѝ. Господ бе свидетел, че тя нямаше никаква стратегия, и се стъписа, когато Джош обяви, че го бе поставила в мат. За Бога, дори не беше го забелязала.

— Играеш отлично — похвали я той, облегна се назад и потърка челюстта си отстрани. Продължаваше да разглежда дъската, като че ли не можеше да проумее как бе успяла да го направи. Ейми се надяваше, че като разбере, щеше да ѝ позволи отново да го измами, но и самата тя се чудеше на себе си.

Баща ѝ стана от коженото кресло и прекоси стаята, за да си вземе книга от махагоновата библиотека, която покриваше две стени. Когато се отдалечи, тя погледна Джош.

— Не си ме целунал цяла седмица — прошепна разпалено.

Той притеснено погледна към баща ѝ, после отмести очи към нея.

— Дори не смятам да го правя.

— Никога повече?

Джош се намръщи.

— Не тук.

— Защо?

— Защо? По дяволите, Ейми, не може ли да го обсъдим друг път?

— Не — отвърна тя също така разпалено. — Подлудявах ме.

— Господин Джонсън — изрече Джош неспокойно и прочисти гърлото си, когато баща ѝ тръгна към креслото си. — Желаете ли да изиграем една партия шах?

— Не, благодаря, синко. Ейми е шампионката в нашето семейство, ще трябва да изиграете още една игра — той спря, закри устата си с ръка и след това престорено се прозина. — Всъщност смятам да отида да си легна. Тази вечер май съм изморен.

— Едва осем часът е — възрази Ейми и моментално съжали за реакцията си. Когато баща ѝ се оттеглише в стаята си, тя можеше да прекара няколко минути насаме с Джош, нещо, което не се бе случвало от няколко дни.

— За мен няма значение, ако съм уморен — изсумтя Харолд и, след като им пожела лека нощ, излезе от стаята.

Ейми изчака малко, докато се увери, че баща ѝ бе изкачил стъпалата до горния етаж.

— Добре, Джошуа Пауъл, би ли ми обяснил защо?

— Няма повече да говорим на тази тема, Ейми.

Тя скочи на крака и сложи ръце на хълбоците си, докато се мъчеше да заглуши гнева си.

— Тема? Каква тема?

— Тази — ти и аз да се целуваме.

Ако лицето му не се бе изкривило така от смут и гордост, Ейми направо щеше да му се изсмее. За съжаление Джош говореше напълно сериозно.

— Значи не желаяш повече да ме целуваш, така ли? Изобщо? — той ѝ хвърли поглед, с който искаше да ѝ подсказе, че досега би трябвало да се е уверила в обратното. Пресегна се за патериците си и с мъка се изправи на крака. Бяха свалили гипса от крака му, ала все още му беше трудно да ходи, без да се подпира. — Къде отиваш? — запита тя още по-разтревожена.

— В леглото.

— Ама, Джош — извика Ейми. — Няма защо да се мъчиш по тези стълби толкова рано. Ако толкова желаяш да избягаш от мен,

тогава аз ще изляза.

— Ейми...

— Не! — тя вдигна двете си ръце и го накара да млъкне.

— Няма нужда да тревожиш дебелията си глава, че ще карам сама в студения тъмен град. Има много места, където мога да отида, затова седни и се забавлявай. Сигурно стаята горе ти е омръзнала — Ейми изправи глава, грабна чантата си и излезе от стаята. Погледна през рамо, въздъхна и добави: — Не се тревожи. Сиатъл има най-нисък процент убийства на Западното крайбрежие — нямаше представа дали това бе вярно, или не, но звучеше добре.

— Ейми — изкрещя той и я последва. Краката му се клатеха настрана, докато взимаше завоя в коридора и едва не се сблъска с нея.

Тя му се усмихна смело и се престори, че ни най-малко не се тревожи от държането му, а беше точно обратното. Щом Джош не желаше повече да я целува и прегръща... Не ѝ оставаше нищо друго, освен да го приеме.

— Да? — попита Ейми и стисна здраво ключовете от колата в ръка.

Известно време той само се взираше в нея. Изражението му показваше, че изживява вътрешна борба. Който и да победеше в тази борба, нямаше да го зарадва, защото Джош отпусна рамене и бавно поклати глава.

— Искаш ли компания?

— Предлагаш да дойдеш с мен ли?

Той се усмихна.

— А ти какво мислиш?

— Вече не знам какво да мисля, Джош. Цяла седмица се държиш като чужд човек. Да не ме мислиш за сляпа, че не съм забелязала как правиш така, че никога вече да не оставаме насаме?

— Изкушението е прекалено голямо — възрази той разгорещено. — Тук не е място за нас, Ейми. Толкова се желаем един друг, че е истинско чудо, дете всеки път, когато се докосваме, не пламваме.

— Значи правиш така, че това повече да не се случи?

— Напълно си права — натърти Джош. Стоеше тежко отпуснат на патериците си. Избърса лицето си с ръка, сякаш за да изтрие образа ѝ от съзнанието си. — На мен също не ми харесва, Ангелски очи — кой знае защо, тя се усъмни. Напрегнатият ѝ поглед явно му го

подсказа, защото той изохка. — Имаш ли представа колко голямо желание имам да се любя с теб? — попита шепнешком. — Всеки път, когато влизаш в стаята, за мен започва истинско мъчение. Заклевам се, че по време на вечерята не свалих очи от гърдите ти. Господи, как го правиш, че да ги насочваш към мен по този начин? — Ейми се усмихна и не можа да измисли как да му отговори. — След това стана и се отдалечи, а аз наблюдавах само как малкият ти задник се поклаща. Мислех си колко хубаво би било да сложа ръце на него и да те притисна към себе си. Наистина ли вярваш, че исках десерт допълнително? Всъщност не смеех да се изправа.

— О, Джош... — усмихна се тя с облекчение. Той разтвори ръце и Ейми се приближи към него като уплашено дете, което се прибира вкъщи, където се чувства на сигурно място. Беше разкراчил крака, тя се настани между тях и твърдото доказателство за възбудата му се притисна към корема ѝ. Джош облегна рамене на стената и я прегърна през кръста. Бавно отпусна ръка и я повдигна към себе си, за да може да се притисне по-добре към нея. Затвори очи и изохка със стиснати зъби. — Джош...

— Сега разбираш ли? — дрезгаво изрече той в ухото ѝ.

— Да — прошепна Ейми едва чуто. Вдигна ръце, прегърна го през врата, кимна и започна да върти ханша си, обзета от възбуда.

Джош я погали с палец по врата и пое дъх на пресекулки, после отново заговори.

— Кой спомена нещо за излизане?

— За излизане ли? — повтори тя замаяна.

— Да, Ейми за излизане с кола, за предпочитане със свалени стъкла и с включен климатик на пълна мощност, за да охлади кръвта ми.

Тя притисна чело до брадичката му и се усмихна, после неохотно се отдели от него. Той се пресегна за патериците си и я последва през кухнята, след това до гаража.

Няколко минути по-късно Ейми шофираше, а Джош седеше до нея. Минаха по дългата извита алея и стигнаха до улицата, после завиха на изток към езерото Уошингтън.

— Обичам Сиатъл нощем — усмихна му се тя. — Така добре е осветен, а изгледът към езерото е фантастичен.

— Къде ме караш?

— Където скачат влюбените — пошегува се Ейми.

— Моля?

— Добре, има едно място, където се открива изглед към езерото. Отдавна не съм ходила там, ала доколкото си спомням, си заслужава да се види.

— Какво знаеш за такива места, Ейми Джонсън? Залагам всичките си спестявания, че никога не си ходила там с мъж.

— Тогава ще ги загубиш — усмихна му се широко тя и премести поглед към пътя. Толкова бе влюбена в него, че се чувстваше замаяна.

Той я изгледа скептично.

— С кого?

— Има ли значение? Искам да ти кажа само, че съм била там с мъж. При това хубав.

— Кога? — предизвика я Джош.

— Ами... — поколеба се Ейми, тъй като не искаше да издава така лесно тайната си. — Не си спомням точно кога. Достатъчно е да ти кажа, че беше преди няколко години, когато бях млада и глупава.

— Ти си млада и глупава сега.

— Все пак бях там с мъж. Май спомена, че ще ми дадеш спестяванията си — тя се засмя, щастиято просто напираше в гърдите ѝ. — Приемам и чек, но написан както подобава.

— Добре, разбирам, че усложняваш нещата. Била си десетгодишна и баща ти те е завел на това място, за да видиш светлините на града.

— Как позна? — попита Ейми и млъкна, защото осъзна, че се бе издала. — Трябваше да те оставя да си платиш, Джошуа Пауъл.

Той я погали по тила, после заговори с нисък и съблазнителен глас.

— На това разчитам, Ангелски очи.

— Да не си мислиш, че като паркирам колата, ще ти позволя да ме целунеш?

Джош се разсмя от сърце.

— Скъпа, ти ще го пожелаеш. Ще бъде много хубаво от твоя страна.

Тя се засмя, спря мерцедеса в края на дългата пуста улица, изгаси светлините и изключи двигателя. Изгледът беше великолепен, както си го спомняше. Още повече, че сега беше в компанията на

Джош. Градът се разстилаше пред тях като черен сатен, обсипан със светлинки, които блещукаха като диаманти. Езерото Уошингтън едва се виждаше, но светлините идваха от домовете по назъбения му бряг. Небето беше ясно, имаше пълнолуние.

Ейми въздъхна и се облегна назад, за да се наслади на прекрасната гледка. Беше така спокойно, така тихо, мигът беше незабравим. Истинско чудо, че това място бе останало незастроено, откакто бе идвала. Остана доволна, че го бяха запазили непокътнато, защото ако тази панорама беше закрыта от дълги редове скъпи къщи, всичко би се развалило.

Джош седеше и мълчеше, явно и той се наслаждаваше на гледката.

— Добре — прошепна Ейми и гласът ѝ потрепери в очакване.

Джош се обърна към нея, бе опънал заздравяващия си крак напред, доколкото позволяваше малкото пространство в колата. Патериците бяха облежани на вратата до него.

— Какво добре?

— Каза, че ще те помоля за целувка. Моля те, Джош — беше останала без дъх, сякаш току-що бе завършила сет тенис. — Моля те.

Той се скова, тя усети колко бе напрегнат.

— Бог да ми е на помощ, Ейми, правя го заради теб.

— Правиш го всеки път, когато ме докосваш.

Джош я прегърна, целуна я бавно и страстно. Така разгорещено, че сви крака и се изви, за да бъде колкото се може по-близо до него. Конзолата между седалките ги разделяше като бариера, а воланът не ѝ позволяваше да се извърне напълно към него.

През седмиците, които прекараха заедно, той я научи на изкуството да се целува, уроците му бяха изчерпателни и подробни. Тази вечер тя беше решила да му докаже колко добра ученичка е. Посрещна езика му и го погали със своя, помилва вътрешността на устата му, докато Джош изстена и рязко прекъсна целувката. Отпусна рамене и пое дълбоко дъх.

— Ейми — предупреди я той строго шепнешком, — не биваше да започваш. Ангелче, не разбираш докъде най-накрая ще ни доведе това...

Тя сложи ръка върху устните му.

— Защо държиш да спорим, Джошуа Пауъл? — не му даде възможност да отговори, а плъзна ръце около раменете му и ги сплете на тила му. Вдигна пак устни към неговите, тъй като не желаше да губят ценно време в ненужни спорове.

Този път целувката му не беше бавна и сладка, а разгорещена и настоятелна, беше така изгладнял за нея, че облегна главата ѝ на горната част на седалката. Вдигна полата ѝ нагоре и плъзна грубата си длан върху копчинените ѝ пликчета.

Ейми рязко отвори очи от изненада. Той искаше да я шокира, да ѝ докаже, че бе в положение, с което не би могла да се справи. Джош не можеше да осъзнае, че след всички уроци, които ѝ бе дал, тя се бе научила да плува. Така добре, че беше почти готова за Олимпийските игри. Повдигна малко ханша си, за да го улесни, коляното ѝ се блъсна във волана и Ейми тихо извика.

— По дяволите...

— Ако те е заболяло, не забравяй, че имам спукани ребра — каза ѝ той между целувките. — Твърде стар съм за това, Ангелски очи.

— Аз също — прошепна тя и го подражни с езика си.

— Май не съм чак толкова стар — поправи се Джош, като издиша на пресекулки.

Ейми отстрани косата от лицето му и го нацелува навсякъде.

— Знаеш ли какво искам?

— Вероятно същото като мен, но в тази кола не може да стане.

— Честна дума, Джош, представите ти са много ограничени.

— Ограничени ли? — изрече той гръмогласно, после изохка и разтри десния си крак.

— Какво ти стана? — разтревожи се тя. Не можеше да понесе мисълта, че Джош изпитва болка.

— Ще го кажа така — каза той и се смръщи. — Не желая да го целуваш, за да ми мине.

— Защо не? — опита се гласът ѝ да прозвучи обидено, както и беше.

— Защото кракът ме боли по-малко, отколкото ме боли от конзолата, която се впила в ребрата ми. Ако ще правим крачка напред, няма да стане в тази кола.

— Съгласна съм — без да каже нищо повече, Ейми закопча колана си, запали мотора и даде на задна. Гумите изхвърлиха камъчета

и пръст, докато тя обръщаше.

— Сега къде ме водиш? — попита Джош и се засмя.

— Не питай.

— От това се боях — смотолеви той.

Половин час по-късно те завиха от улицата и влязоха в алеята на дома ѝ. Ейми мина покрай гаража и тенис корта и паркира точно пред плувния басейн.

— Какво ще правим тук? — запита Джош недоволен.

— По-рано се опитах да ти кажа нещо — напомни му тя, — ала ти все ме прекъсваше. Смятам да поплуваме.

Той изохка и затвори очи, явно никак не бе въодушевен от предложението ѝ.

— Да плуваме? Ако си забравила, сега е октомври и въздухът определено е студен.

— Водата в басейна е загрята. Двадесет и осем градуса, за да бъдем точни.

— Нямам бански.

— В кабината има няколко твоя размер.

Джош стисна дръжката на вратата. Бавно поклати глава, отвори вратата и с помощта на двете си ръце внимателно извади десния си крак.

— Определено смятам, че за всяко мое възражение ти имаш аргумент.

— Прав си — Ейми излезе от колата, прегърна го през кръста и го поведе към съблекалнята. Там му показва няколко бански гащета, за да си избере. Целуна го, после му се усмихна. — Последният, който влезе във водата, губи.

Когато тя излезе от кабинката, той вече седеше до дълбокия край на басейна и пляскаше с дългите си крака във водата. Беше прав, че въздухът бе хладен. Ейми се бе загърнала здраво с плътната хавлиена кърпа, докато крачеше към него, но го правеше повече, за да предизвика реакция, отколкото да се предпази от студа.

— Здравсти, запъртък.

— Здравсти — отвърна тя, усмихна му се мило, после пусна кърпата и тя се свлече в краката ѝ.

В мига, в който го направи, Джош ахна, очите му сякаш щяха да изскочат от орбитите.

— Боже мой — изрече той тихо.

— Харесват ли ти? — попита Ейми и се завъртя, за да може Джош да се възхити на бикините ѝ прашки.

— Искаш да кажеш дали ми харесват оскъдните парченца плат ли?

Тя се усмихна, страшно доволна от отговора му.

— Купих ги от Франция миналото лято. Повярвай ми, те са скромни в сравнение с други, които някои жени носеха.

— Или не си правеха труда да носят — изкоментира той сухо. — Ще те арестуват, ако се покажеш с това нещо, на който и да е плаж наоколо...

Ейми държеше главата си изправена, за да наподобява на статуетка, усмихна му се мило, обърна се и потопи палеца на крака си в басейна, за да изпробва температурата.

— Бъди сигурен, че няма да ме арестуват. Може да ми се възхитят, ала не и да ме хвърлят в затвора.

Адамовата ябълка се движеше нагоре-надолу по гърлото му, но той не отделяше очи от нея.

— Често ли обличаш тези бански?

— Не. Не е имало на кого да се представя досега — след тези думи тя застана на ръба на басейна, вдигна ръце високо над главата си и се хвърли в тюркоазносинята вода, разсичайки повърхността ѝ с тънкото си тяло.

Изплува сърдита, като пръскаше слюнки.

— По дяволите. Ох, по дяволите...

— Какво има?

— Не ти и трябва да знаеш — преди да ѝ зададе друг въпрос, Ейми се гмурна в бистрата синя вода и издържа под нея колкото можа.

Когато отново се показа на повърхността задъхана, Джош беше в басейна до нея. Погледна я и се разсмя.

— Загубила си горнището на модерните си бикини — извика той, сякаш тя не бе забелязала.

— Предполагам, че за теб всичко това е много весело — каза Ейми и се изчерви до корените на косата си. С ужас установи, че женските гърди имат странния навик да изплуват нагоре. Опита се да запази колкото можеше самообладание и притисна големия си бюст с ръце. Ала скоро откри, че както държеше гърдите си, не можеше да се

задържи на повърхността. Устата ѝ се смъкваше под водата, нагълта се с вода и се задави. Унизена, тя прекрати това усилие и реши, че бе по-добре да изглежда нескромна, отколкото да се удави. Джош се смееше и Ейми за малко не го потопа във водата. — Поне можеше да ми помогнеш да го намеря.

— За нищо на света. Всъщност тази нещастна случайност ще ми спести много време и усилия.

— Джош — вдигна ръка тя. — Настоявам да стоиш на разстояние... — хвърли му предупредителен поглед и се отправи към по-плитката част на басейна.

— Погледни — каза той, втренчил очи в гърдите ѝ, които подскачаха на повърхността на водата, докато Ейми се опитваше да се отдалечи от него. — Дори сега сочат към мен.

Тя докосна с крака дъното на басейна и щом почувства, че бе на сигурно място, се потопа. Отгоре се виждаше само главата ѝ.

— Толкова ме притеснява това, а ти само ми се смееш.

— Извинявай.

По вида му личеше, че изобщо не съжалява за станалото.

— Исках да ме видиш с тези бикини и да се изпълниш с желание. Само трябваше да ме погледнеш и да те обхване такава страст, че да не можеш да кажеш и дума.

— Така и стана.

— Не, не стана — предизвика го Ейми. — Всъщност изглеждаше ядосан и ми каза, че трябва да ме арестуват.

— Не съм казал точно това.

— Нещо почти същото — извика тя недоволено. — Забавих се десет минути повече в кабината, за да се намажа с бебешко масло и тялото ми да блести, но ти не забеляза, нали! Ох, ти не...

Преди да изрече още една дума, Джош я хвана през кръста, отведе я в ъгъла на басейна и с тялото си не ѝ позволи да помръдне. Той изпъна ръце и ги опря на ръба на басейна.

Ейми го гледаше с широко разтворени от почуда очи, светеше им единствено пълната луна и слабите сини лампички под водата. Миглите ѝ бяха мокри от сълзи, тя ухапа долната си устна и се почувства глупачка.

— Не е станало бедствие — успокои я Джош.

— Да, нали твоите интимни части не изплуват нагоре във водата. Да ти кажа, много е унижително — Ейми разбра, че той едва се сдържа да не се засмее и положението не стана по-добро, когато ъгълчетата на устата му заиграха. — Джошуа Пауъл — извика тя, опря се с ръце на раменете му и го бутна с всичка сила. — Можех...

— Целуни ме — шеговитите искри в очите му бяха изчезнали и той сведе очи към водата. Очите му притъмняха, Джош ги присви и само от начина, по който я гледаше, Ейми почувства как гърдите ѝ натезават.

Тя плахо допря устни до неговите, едва ги докосна.

— Не така — възрази той и прокара пръсти през мократа ѝ руса коса. — Целуни ме както по-рано в колата — гласът му беше нисък и топъл. — О, скъпа — изстена Джош и потърка мокрите си устни върху нейните. — Какво вършиш с мен? — явно от нетърпение той се възползва от полуразтворените ѝ устни, пъкна между тях езика си и изследва бавно и основно вътрешността на устата ѝ. Целуваше я както никога по-рано, наслаждаваше ѝ се жадно, от което и двамата се задъхаха. — Сплети крака около кръста ми — настоя Джош и думите му прозвучаха дрезгаво от желание.

Без да задава въпроси, Ейми го направи. Плъзна ръце около гладките му мускулести рамене и се зарадва колко бе възбуден.

— Джош?

— Да, любов моя.

Тя нямаше представа какво иска да каже, само усещаше огромна тежест в долната част на тялото си, като допреди малко усещаше само пулсирането в гърдите си. Усещането ставаше все по-определено.

Ейми го прегърна през врата и притисна зърната си към хлъзгавите му от водата гърди, потърка тялото си от напрежение, ала така само разпали възбудата си още повече.

— Гладен ли си? — попита тя почти беззвучно.

Той ѝ отговори гърлено.

— Знаеш колко съм гладен.

— А аз знам как да те нахраня... — с ръце, оперени на раменете му, Ейми се издигна от водата толкова, колкото да му предложи гърдите си. Устните му стиснаха едното ѝ зърно и засмукаха силно, макар и нежно, и тя изпита някакво диво удоволствие, каквото никога не бе изпитвала. Усещането, че нещо я изгаря, премина по нервите ѝ,

докато се убеди, че не издържа повече. Изстена и притисна тялото си към неговото.

— Ангелче — изскимтя той, — почакай за миг.

— Не мога — извика Ейми задъхано.

Някакси Джош успя да развърже връзките на долната част на бикините ѝ. После бавно спусна ръка към мястото, откъдето тя усещаше пулсиране в цялото си тяло. Той достигна дотам и започна да изследва най-интимната част на тялото ѝ. Ейми отхвърли глава назад, едва дишайки. Раменете ѝ се разтресоха и от гърлото ѝ излезе слаб звук.

Тя заби нокти в гърдите му и, ако това му причини болка, Джош не го показва. Необходимостта да го усети ръководеше мислите ѝ и Ейми прокара върха на езика си по очертанията на устните му. Неговият език посрещна нейния и в това време пулсиращата тръпка премина през цялото ѝ тяло, а след това почувства отпускащи вълни.

Гърдите ѝ се надигнаха и тя се отпусна върху него.

— Джош, никога не съм знаела, никога... Не съм изпитвала подобно нещо — тъкмо бе започнала да диша по-спокойно, когато от другата страна на кабините чува гласове и смях.

Той също ги чу и се скова, тялото му се напрегна.

— Кой е там? — провикна се и закри с тялото си Ейми.

— Питър Стоукс.

Джош я погледна въпросително.

— Синът на нашия градинар — обясни тя шепнешком. — Татко му каза, че може да идва да плува, когато иска... Но не сега.

— Басейнът е зает — провикна се Джош. — Елате утре — тихо мърморене последва думите му, ала скоро гласовете заглъхнаха.

Моментът се развали. Двамата го приеха неохотно и със съжаление. Той я целуна по челото, а Ейми се сгуши до него. Водата ги плискаше, двамата се прегърнаха и се притиснаха един към друг.

— Следващият път, ангелче — каза Джош и подхвана брадичката ѝ с пръст, за да я накара да вдигне очи към него — няма да спираме.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Относно снощи — започна Джош намръщено, очевидно предразположен към разговор.

— Точно за това искам да поговорим — прошепна разпалено Ейми, когато се видяха в трапезарията следващата сутрин. — Няма ги.

Мануела току-що им бе сервирала чиния, отрупана с топли палачинки. Той изчака, докато икономката излезе от стаята, за да продължи.

— Какво го няма? — попита Джош и си сипа гъст кленов сироп върху палачинките.

— Бикините ми — отвърна тя обезпокоена. — Отидох рано сутринта до басейна... Да не би друг да ги намери и ги нямаше — имаше чувството, че бузите ѝ бяха станали червени като сока от червени боровинки, който той пиеше. Предишната вечер беше прекалено тъмно, за да ги търсят, освен това и много студено, когато излязоха от водата, и Джош настоя да изчакаат до сутринта.

— Сигурно ще се появят — заяви той равнодушно.

— Но сега ги няма. Къде може да са изчезнали? — естествено, че нямаше да го е грижа. Нали неговите бански не липсваха. А това, че Джош едва се сдържаше да не се разсмее, никак не ѝ помагаше.

— Вероятно са запушили помпата.

— Не ми говори такива работи — възрази Ейми, без да оценява несръчния му опит да прояви хумор. — Помпата никога няма да поеме толкова голямо нещо.

— Повярвай ми, скъпа. В тези бикини няма достатъчно плат, който да покрие и бебешко дупе. Не бих искал да обяснявам на баща ти какво правят там, когато повика водопроводчик.

— Много смешно.

Тя тъкмо дръпна стола, за да седне срещу него до масата, когато телефонът иззвъня. Обърна се, готова да отговори, ала вторият звън рязко прекъсна.

— Сигурно Мануела е отговорила — каза Ейми. Направи ѝ впечатление, че той остави вилицата си, сякаш очакваше да търсят него. Точно така, след малко пълничката мексиканска готвачка пристигна в трапезарията.

— Вас търсят, господин Джош — каза тя с акцент.

Той кимна и хвърли поглед към Ейми. Стори ѝ се, че в очите му се четеше извинение, което би било глупаво, тъй като нямаше нищо нередно. Джош стана от масата с помощта на бастун. Тя го проследи с очи и се изненада, че той отиде да говори в библиотеката и нарочно затвори вратата.

— Така значи — изсумтя Ейми и си сипа кафе. Значи този човек имаше тайни. Доколкото знаеше, Джош нито се бе обаждал, нито му се бяха обаждали през цялото време, докато беше при тях. Все пак не прекарваше двадесет и четири часа с него.

Мина цяла вечност, докато той се появи. Тя пиеше второто си кафе, решена да изпие цялата кана, ако се наложеше да чака още.

Джош се облягаше тежко на бастуна и пристъпваше бавно, когато влезе в трапезарията. Този път не я погледна в очите.

— Закуската ти изстина — отбеляза Ейми и стана. — Искаш ли да повикам Мануела да направи още палачинки?

— Не, няма нужда — отвърна той, леко намръщен.

Тя предположи, че се мръщи не заради това, дето закуската му бе изстинала.

— Какво има? — Ейми по-скоро би глътнала езика си, отколкото да го попита направо кой го е търсил, но нещо явно го тревожеше и тя искаше да му помогне, стига да ѝ бе възможно.

— Няма нищо — отвърна Джош.

Усмихна ѝ се слабо, с което искаше да я предразположи, ала не успя. Нежеланието му да сподели с нея, плюс решителната му намръщена физиономия, изостриха любопитството ѝ. След малко Ейми разбра.

— Беше Жасмин, нали? — до този момент бе напълно забравила за другата жена, отказваше да приеме възможността той да обича друга. Сега си даде сметка, че е била сляпа.

— Жасмин ли?

— В болницата повтори името ѝ няколко пъти... Явно ни бъркаше двете.

— Ейми, не познавам никаква Жасмин — Джош я погледна твърдо в очите.

— Тогава защо повтаряше името ѝ, когато беше в полусъзнание?

— Кой знае, нямам представа — отвърна той искрено.

Джош като че ли се канеше да каже още нещо, но тя продължи.

— Значи да не се тревожа, че ще ме зарежеш заради друга жена?

— Ейми се изсмя слабо, не разбираше в какво настроение бе изпаднал. Сякаш бе издигнал бетонна стена помежду им и се налагаше тя да крещи, за да привлече вниманието му.

— Няма да те оставя заради друга жена — погледът му омекна, когато се спря на нея, после очите му изразиха съжаление. — Обаче те напускам — изрече го така обикновено, сякаш обсъждаха закуската, сякаш то нямаше да даде отражение върху живота им. Ейми усети как сърцето ѝ се сви, неговото недоволство събуди неизказани страхове. — Съжалявам, Ангелски очи.

Тя не се съмняваше, че говореше искрено и решително стисна облегалката на стола пред себе си.

— Аз... Изобщо не разбирам.

— Обадиха ми се от СънТех.

Ейми преглътна трудно, чудеше се дали да каже нещо. Стигна до решение много бързо. Трябваше! Не можеше да стои просто така и да не направи нищо.

— Не искаш да кажеш, че се връщаш на работа, нали? Джош, не можеш, още не си укрепнал физически. Та днес е първият ден, когато си без патерици.

— Тръгвам, след като си събера багажа.

Тя примигна. Направи ѝ впечатление, че той не си направи труда да отговори на възраженията ѝ. Всъщност никога не бе имал намерение да обсъжда плановите си с нея. Съобщи ѝ го и Ейми просто трябваше да го приеме.

— Къде? — попита тя, усещайки как ѝ прилошава, а съзнанието ѝ и сърцето ѝ бяха като вцепенени.

— В Тексас.

Ейми въздъхна с облекчение, все пак Тексас не беше далеч.

— За колко време? — попита.

— Има ли значение?

— Искам да знам колко време няма да те има.

Джош се напрегна и изправи гръб.

— Няма да се връщам.

— Разбирам — той се отделяше от нея, изхвърляше я от живота си, сякаш не бе била нищо повече от мимолетен каприз. Тя почувства как я преряза остра болка. Без по-нататъшни обяснения Джош се обърна и се отдалечи от нея. — Имаш намерение да забравиш, че си ме познавал, така ли?

Той спря на прага с гръб към нея с високо изправени рамене.

— Не.

Ейми изобщо нищо не разбираше. Само преди няколко часа Джош я държеше в прегръдките си, обичаше я, смееше се заедно с нея. А сега... Сега просто ѝ обърна гръб и излезе от живота ѝ без никакво извинение. Просто нямаше логика.

Минаха няколко минути, докато тя събере сили да помръдне. После се втурна, мина покрай него, докато той бавно изкачваше стъпалата. Ейми спря на площадката горе и се насили да се усмихне, макар че устните ѝ трепереха от едва съдържани емоции.

— Не може да си тръгнеш още — каза с изкусителна усмивка, сложи ръка на хълбока си и направи всичко възможно, за да изглежда изискана и съблазнителна. — Има една работа, която трябва да свършим. Помниш ли?

— Не, нямаме.

— Джош, ти самият каза, че следващият път няма да спираме.

— Няма да има следващ път.

Гласът му прозвуча съвсем студено, коравосърдечно и решително. Тя пусна ръката си от хълбока си, мислите ѝ се блъскаха в съзнанието ѝ, бяха дълбоки и мрачни. Беше загубена.

— Нищо не разбирам. Снощи... — с поглед Джош я накара да млъкне, очите му ѝ казваха онова, когато всеки път я докоснеше. *Снощи беше грешка.* — Добре — продължи Ейми непоколебимо. — Сигурно не трябваше да се случи това снощи. Ала то се случи, добре, хайде, знаеш какво се надявах.

— Ейми...

— Искам да знам какво се е променило сега? С какво днес сутринта е по-различно от вчера или от онзи ден? Като че ли не можеш да избягаш от мен достатъчно бързо. Защо? Да не би с нещо да съм те

обидила? Ако е така, смятам, че трябва да поговорим и да прочистим атмосферата... Вместо да се държиш така.

Той се изкачи до площадката, очите му бяха на едно ниво с нейните. Опита се да го прикрие, но в погледа му тя прочете болка и съжаление.

— Съвсем не желая да те нараня, Ейми.

— Добре тогава, не го прави.

Джош хвана лицето ѝ с ръка и се взря дълбоко в очите ѝ, сякаш искаше да ѝ каже, че ако бе имало начин да избегне това, той би избрал него. Отпусна ръката си и направи две крачки назад. Тя отново забеляза колко бавни бяха движенията му, но сега предположи, че го правеше не заради болка в крака, а в сърцето си. Взря се в очите му и там видя толкова неща, които Джош имаше намерение да скрие от нея. Смущение. Вина. Осмисляне.

Без да каже нищо повече, той мина покрай нея и влезе в стаята си. Тъй като не знаеше какво друго да направи, Ейми го последва.

— Не можеш да отречеш, че ме обичаш — изрече тя, пристъпвайки след него. Веднага забеляза отворения куфар върху леглото му и ѝ призля. Значи бе имал намерение да си тръгне още преди да му позвънят по телефона, иначе куфарът нямаше да е там. — Ти ме обичаш — повтори Ейми по-натъртено. — Знам, че ме обичаш — Джош не ѝ отговори, явно не желаше да признае какви бяха чувствата му. — Заради пари, нали? Всичко е заради тази проклета твоя гордост и това е смешно. Едва ли би ме интересувало, ако имаше повече пари. Обичам те и няма да престана да те обичам още петдесет години. Щом толкова искаш да вървиш в Тексас, добре, ще дойда с теб. Нямам нужда от кой знае каква къща или голяма кола, за да съм щастлива... Стига да те имам.

— Няма да идваш в Тексас или където и да било другаде — каза той грубо и решително. — Искам да го разбереш още сега — докато говореше, Джош бясно хвърляше дрехи в отворения куфар с бързи и резки движения.

Тя отиде до прозореца и сплете ръце зад гърба си, дългите ѝ нокти се врязваха в дланите ѝ.

— Ако толкова се безпокоиш за татков...

— Не става дума за пари — каза той рязко.

— Тогава за какво? — извика Ейми, изгубила търпение. Джош стисна устни и едно мускулче на челюстта му потрепна. — Джош — извика тя. — Искам да знам. Имам това право. Щом искаш да се махнеш от живота ми, твоя работа, но поне ми кажи защо. Трябва да знам.

Той затвори очи и, когато отново ги отвори, те изразяваха още по-голяма решителност, по-голяма сила.

— Заради теб самата. Двамата сме съвсем различни. Още когато се запознахме ти казах, че не пускам корени и обичам животът ми да бъде точно такъв. Харесва ми това, че работата ми ме отнася на различни места по света и ми предлага нови предизвикателства. Ти имаш нужда от мъж, който ще бъде баща на децата ти, за които веднъж ми спомена. И това няма да бъде аз, скъпа.

Ейми трепна от грубостта, с която Джош се отнесе към въпроса за привързаността. Пое си дъх и продължи:

— Когато двама души се обичат, се научават да правят компромиси. Нямам желание да те задържа в Сиатъл. Щом като искаш да пътуваш, тогава аз ще дойда с теб, където и да било.

— Ти? — изрече подигравателно той. — Ти си свикнала да живееш като богатите и известните. Скачаш на самолета на баща си, пазаруваш в Париж, ходиш на ски в Швейцария. Забрави, Ейми, след месец ще ти доскучае до смърт.

— Джош, как може да кажеш подобно нещо? Добре, разбирам защо смяташ, че съм разглезено богатско дете и... И прав си, начинът ни на живот е различен, но в много отношения двамата си подхождаме — бързо изрече тя, вече започнала да се отчайва. — Само трябва да си спомниш какво не стана за малко в басейна, за да го разбереш.

Той престана да хвърля дрехи и се изсмя, ала смехът му не беше никак весел.

— Това е друго — отвърна хладно. — Ти с твоето горещо телце, което иска да натрупа опит. Казвам ти го още сега, че няма да съм този, който ще ти го даде.

— Снощи изглеждаше съгласен — възрази Ейми, почувствала се повече възмутена, отколкото обидена от думите му.

Джош ѝ се усмихна самодоволно.

— Благодаря на Бога, че синът на вашия градинар се появи точно тогава, иначе щеше да има повече неприятни усложнения от

авантюрата ни в басейна.

— Аз не искам да трупам опит, Джош, търся любов.

— Една двадесет и четиригодишна девственица винаги облича представите си за първия път с мисли за любов, така й е по-лесно да се оправдава после. Ние не изпитваме любов, Ейми, а просто добрата стара страст — той напъха ризата си в куфара толкова свирепо, че беше цяло чудо, дето останалият багаж не пострада. — Проблемът е, че не си даваш напълно сметка какво очакваш и, когато го получиш, ще бъдеш шокирана.

— Досега не ме шокира.

— Бих могъл, повярвай ми — продължи рязко той. — Сексът не е романтичен, Ангелски очи. Не е само ласки, прегръдки и диви целувки, а и нямам никакво намерение да обучавам една новачка.

— Мисля, че този етап го минахме...

— Ти няма ли да ме оставиш на мира? Опитах се да стоя настрана. Какво ли не направих, за да бъда сигурен, че няма да оставаме насаме, за да се държим далеч от изкушението. Но ти не разбираш — при всяка възможност се хвърляш към мен — това бе съвсем вярно и Джош го знаеше. — По дяволите, аз съм мъж, какво трябваше да направя — да не ти обръщам внимание ли? Изплъзнах се няколко пъти. Опитах се да те държа на разстояние, ала ти така настоятелно желаше да загубиш девствеността си, че отказваше да слушаш. Сега идва болезнената част. Мили Боже, проявих се като джентълмен, доколкото ми позволяваха обстоятелствата. Не че не съм опитал — той затръшна капака на куфара и леглото се разтресе.

На вратата се почука тихо и Джош се извърна бавно.

— Да, какво има, Мануела?

— Господин Джош, таксито ви дойде.

— Благодаря. Кажете на шофьора, че слизам след две минути.

Ейми примигваше много бързо, за да попречи на горещите сълзи да потекат по страните ѝ.

— Ти наистина ме оставяш, нали? — от шока стоеше като вцепенена.

— По дяволите! — кресна той. — Когато се запознахме, ти знаеше какво е положението. Нито веднъж не съм те лъгал, Ейми. Да не мислиш, че се шегувах, когато ти казах, че ще изляза от тази врата и повече няма да се върна? Приеми го. Не усложнявай нещата повече.

— Върви тогава — прошепна тя и гордостта ѝ дойде на помощ. — Щом можеш да живееш с мисълта, че друг мъж ще ме прегръща, ще ме целува и ще ме люби, тогава върви. — *Върви*, каза си на ум, *преди да съм те помолила да останеш*. За миг Джош се закова на място. После се пресегна за куфара си, стисна здраво дръжката му и го дръпна към себе си. Държеше го в едната си ръка, а бастуна — в другата. Без да я поглежда, се упъти към стълбите. Ейми остана да стои на същото място, сълзи се стичаха по страните ѝ. Когато започна да излиза от шока, тя изтича на площадката, а той беше вече на вратата. — Джош — извика и се хвана здраво за парапета. Той спря, ала не се обърна и не я погледна. — Върви, няма да те спра.

— Това ме окуражава.

Тя стисна очи от силната, раздираща болка.

— Само исках да ти кажа, че можеш да имаш всякакви авантюри, каквито поискаш, да посетиш всяко ъгълче на света и дори... Дори да се любиш с хиляда жени.

— Точно това възнамерявам да направя.

Сега вече се бе обърнал към нея, но сълзите бяха замъглили очите ѝ и Ейми виждаше само силуета му.

— Живей си живота, аз ще си живея моя и вероятно никога повече няма да се видим, ала ти се заклевам, че някой ден ще съжаляваш... — раменете ѝ се разтресоха от ридания. — Един ден ще си спомниш, ще се замислиш какво си отхвърлил и ще осъзнаеш... — тя спря, не бе в състояние да продължи и избърса очите си.

— Сега може ли да тръгна?

— Престани да бъдеш толкова жесток.

— Това е единственото, което приемам — извика Джош, а гласът му, изпълнен с гняв, се понесе нагоре по стълбите. Той отново се обърна с гръб към нея.

— Джош — извика Ейми, свила ръце в юмруци отстриани до тялото си.

— Какво има сега?

Въздухът между тях бе наситен с електричество и, както ѝ се стори, мина най-дългият момент в живота ѝ, докато проговори.

— Не се връщай — каза му. — Никога повече не се връщай.

Джош потърка очи и се отпусна в таксито.

— Накъде, господине?

— Към летището СийТак — нареди той. Всичките му вътрешности горяха. Оцеля от експлозията, но то бе нищо в сравнение със сбогуването с Ейми. По-скоро с радост би се втурнал към друга горяща сграда, отколкото да се раздели с нея. Налагаше се да си тръгне, разбра го още в мига, когато излезе от басейна предишната вечер. Или трябваше да се махне от живота ѝ, преди да се люби с нея и нещата да стигнат до края, или да се ожени за нея.

Тръгваше заради двамата.

Ала не му беше лесно. Споменът как очите ѝ се замъглиха от мъка щеше да го съпровожда до края на живота му. Насили се да я забрави как стоеше горе на стълбата. Оприличи силното ѝ страдание на молитва, която нямаше да забрави, докато бе жив.

Онова, което тя каза, че той ще съжалява, дето я напуска, му подейства като удар в слънчевия сплит. По дяволите, още не бяха минали пет минути и започна да се разяжда от съмнения.

Беше права и в това, че той я обичаше. Джош не опита да крие чувствата си. Не можеше, защото Ейми го знаеше. За съжаление това, че я обичаше, не ги устройваше. Нещата биха могли да проработят, възможно бе да си изградят съвместен живот, ако тя не беше дъщеря на Харолд Джонсън. Дори в това Джош таеше съмнения. Имаше нещо, което бе абсолютно вярно — никога нямаше да престане да я обича. Поне в този живот.

— Хей, приятелче, добре ли си там? — попита шофьорът на таксито през рамо. Беше започнал да оплешивява и се държеше приятелски.

— Добре съм.

— Не ми изглеждаш да си добре. Имаш вид на мъж, пред когото жена е прегрешила. Какво стана, изхвърли ли те? — Джош посрещна въпроса на шофьора с гневно мълчание. — Слушай, приятелю, ако бях на твое място, нямаше да се примиря. В наше време жените заслужават човек да ги постави на мястото им, предполагам, че разбираш какво имам предвид. Според мен винаги трябва да ходят боси и бременни — смехът му беше груб като думите му. Джош затвори очи, обзет от силна болка. Думите на Ейми, че друг мъж ще я люби, бяха постигнали целта си. Много добре. Ако бе доволен от нещо, то бе

фактът, че я остави девствена. За малко да го направи в басейна. Съумя да я остави невинна и сладка за някой друг мъж, който щеше да пожелае да я люби. Заслепяваща светлина мина през главата му и болката беше толкова силна, че той примига няколко пъти. — Хей, приятелче, ако имаш нужда, познавам един добър адвокат. Както гледам, имаш доста парички. Така че работата ти е вързана в кърпа. Познавам много хора с пари, но забелязвам, че с тях не могат да си купят щастие.

— Нямам нужда от адвокат.

Шофьорът на таксито поклати глава.

— Напоследък много мъже правят същата грешка. Искат всичко да си остане по приятелски заради децата. Имате ли деца? — Джош бавно затвори очи. Деца. След като се върнаха от Кадири, известно време той мечтаеше да има деца от нея. Представяше си и как щяха да ги направят тези деца. Усмихна се кисело. Ако бе научил нещо през месеците, докато обичаше Ейми, то бе да си представя невъзможното. Сега само тези представи щяха да го топят. — Аз имам две момчета — продължи шофьорът, явно не му направи впечатление, че не получи отговор. — Те вече пораснаха и трябва да ти кажа, че са съвсем наред. Каквото и да правиш, приятелче, не позволявай на жена ти да вземе децата. Ако се наложи, бори се за тях — Джош също се бореше, ала водеше тази борба в главата си. Не бе нужно кой знае какво въображение да си представи корема на Ейми, издут от неговото дете, и радостта, която очите ѝ щяха да излъчват, когато го погледнеше. Само че нямаше да има никакви деца. Защото нямаше да има никаква Ейми. Поне за него. — Приятелче, сигурен ли си, че не искаш името на този адвокат? Наистина е добър. Много добър.

— Сигурен съм.

Таксито спря пред терминала на летището и приказливият шофьор прехвърли ръка през гърба на седалката към Джош.

— Приятелче, не искам да ме вземеш за многознайко, но бягството не решава нищо.

Джош извади портфейла си и извади няколко банкноти.

— Стигат ли?

— Напълно — шофьорът се пресегна да ги сложи в кутията с парите. — Господине, летището е последното място на света, където

би трябвало да бъдете — смотолеви той и извади петдоларова банкнота.

Джош вече отваряше вратата. Трябваше да избяга, преди да си даде сметка колко верни бяха думите на шофьора.

— Задръжете рестото.

— Ейми... — баща ѝ почука на вратата на стаята ѝ. — Слънчице, добре ли си? — тя седеше, облегната на таблата на леглото със свити крака. В стаята бе тъмно. Може би ако не му отговореше, баща ѝ щеше да си тръгне. — Ейми?

Тя подсмръкна и дръпна нова кърпичка от кутията.

— Добре съм — отвърна с надеждата, че той щеше да го приеме и да я остави сама. — Наистина, татко, добре съм — не беше в настроение за разговор между баща и дъщеря или за каквото и да било друго. Искаше само да се свие на кълбо и да ближе раните си. Болката още бе прекалено силна, за да я сподели с баща си, макар че много го обичаше. Противно на желанията ѝ, той влезе в стаята и машинално се пресегна към ключа на лампата. — Татко, моля те, искам да остана сама — тогава забеляза какво показваше радиочасовникът ѝ. — Какво правиш вкъщи по това време на деня?

— Джош ми се обади по телефона от летището.

— Защо? За да злорадства ли? — попита Ейми с горчивина.

Харолд Джонсън седна на края на леглото на дъщеря си и нежно я потупа по рамото.

— Не. За да ми благодари за гостоприемството и да каже, че сигурно имаш нужда някой да бъде край теб. Както виждам, е бил прав.

— Много ми е добре без него, така че няма нужда да се тревожиш — вярно, макар това да стане след няколко месеца или години, помисли си тя.

— Знам, скъпа.

Ейми издуха носа си и потърка очи с опакото на ръката си.

— Той ме обича... В сърцето си съм сигурна, че ме обича и все пак замина.

— Не се съмнявам в това.

— Тогава защо го направи?

— Нямам представа.

— Май никога няма да разберем — изхълца тя. — Толкова ме боли и искам да го мразя, а после си мисля, че поне можеше да се ожени за мен заради парите ми.

Баща ѝ се изсмя тихо и я прегърна.

— Случай, малката ми, веднъж един мъдър човек е казал, че щастието прави сърцата ни по-широки, а мъката отваря душите ни.

— Тогава можеш да минеш с камион през моята душа.

Той я притисна към себе си.

— Опитай се да приемеш факта, че Джош е решил да замине по някаква причина. Няма го. Още когато дойде, той ми каза, че това възнамерява да направи.

— На мен не ми го е казал — оплака се Ейми. — Татко, много го обичам. Как някога щях да го пусна да тръгне?

— С времето болката ще мине, обещавам ти.

— Може би — съгласи се тя, — ала точно сега не ми изглежда възможно — достатъчно ѝ бе да научи, че Джош не желаше да се ожени за нея, но още по-трудно ѝ бе да понесе, че отказа да я люби.

— Слез долу — придума я баща ѝ. — Като седиш в стаята си със спуснати пердета, изобщо не си помагаш.

Ейми поклати глава.

— Може би по-късно.

— Не искаш ли да заминеш? Замини с някоя приятелка и попътувай.

Тя поклати глава и избърса сълза от бузата си.

— Не, благодаря. Оценявам предложението, ала пътуването няма да ми е приятно. Поне сега.

— Добре, мила, разбирам — той нежно я целуна по главата и се изправи.

— Татко — извика Ейми след него, когато той тръгна към вратата. — Джош не каза ли нещо друго?

— Каза — баща ѝ я погледна натъжен. — Каза сбогом.

Възелът в стомаха ѝ се стегна така силно, че като пое дъх, почувства неочаквана болка.

— Сбогом — повтори и стисна очи.

На другата сутрин будилникът на Ейми звънна в шест часа и я събуди. Тя си взе душ, облече най-хубавия си костюм и делово прибра косата си на тила на хлабав кок.

Баща ѝ закусваше, когато Ейми влезе в трапезарията. Той я изгледа с широко отворени от изненада очи, когато влезе.

— Добро утро, татко — каза тя и се пресегна за кафето. Нямахме Джош, но пък имаше баща си. Харолд Джонсън притежаваше кураж на титан и чувствително сърце на дете. Само като беше край него, това щеше да ѝ помогне да преодолее нещастieto.

— Ейми... — той като че ли не знаеше какво да каже. — Не е ли рано за теб?

— Вече не. Сега, преди да тръгнем за офиса, ще ми обясниш ли някои неща?

За пръв път, откакто Ейми се помнеше, баща ѝ онемя.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Търсиха те по телефона — каза Ръсти Еверет на Джош, когато се върна от обяд.

Сърцето на Джош се разтуптя.

— Каза ли име?

— Да, записах го някъде тук — като всеки тексасец, петдесетгодишният Ръсти започна да рови върху отрупаното си бюро. — По дяволите, нямам представа къде съм го записал. Който и да е, каза, че ще звънне по-късно.

— Не беше жена, нали? — жена с ангелски глас, помисли си Джош. Макар да бе съвсем сигурен, че Ейми никога не би пожелала да го види или да разговаря с него, сърцето му продължаваше да копнее за нея.

— Не, беше мъж.

— Ако откриеш името, кажи ми.

— Добре.

Облегнат на бастуна си, Джош влезе в малкия си офис. Докато се възстановяваше от експлозията, той продължаваше да се води на щат към СънТех. Не обичаше да стои затворен в офис, но не можеше да определи дали това неспокойствие, което не го оставяше, се дължеше на обстоятелствата около работата му или на бездната в живота му без Ейми. Имаше чувството, че можеше да събира тен на пищни плажове в тропически рай и пак да намира много неща, от които да се оплаква.

Колкото и да му бе болезнено да го признае, съществуваше само едно място, където искаше да бъде, и това бе Сиатъл с един същински ангел. Вместо това правеше всичко възможно да се уреди на възможно най-далечното място на планетата, само за да избяга от нея. Проблемът се състоеше в това, че където и да избягаше, спомените не го оставяха.

Постъпи погрешно, като я остави така внезапно и нарочно направи така, че да я заболи, ала за съжаление беше сигурен, че то бе правилно за двамата, дори и тя да не смяташе така.

Беше благороден, но се прояви като гадняр.

Трябваше да я забрави, обаче сърцето, разумът и душата му не му го позволяваха.

Джош избърса с ръка лицето си, облегна се на стола и усети болка в дясното бедро. Болката в крака му беше нищо в сравнение с мъката, от която страдаше сърцето му.

Джош решително се пресегна към геоложкия доклад, който искаше да прочете, ала мислите му бяха далеч от търсене на петрол. Кръжаха около един ангел, който обърна живота му наопаки.

— Джош — провикна се Ръсти от съседната стая. — Имаш посетител.

Джош се изправи и за малко не падна върху стола си от изненада, когато Харолд Джонсън влезе в офиса му.

— Здравсти, Джош.

Бащата на Ейми го поздрави, сякаш двамата се канеха да хапнат приятно.

— Господин Джонсън — отвърна сковано Джош с неудобство.

Двамата се ръкуваха и се гледаха в очите. Единият беше уверен, другият — обзет от съмнения, отбеляза Джош. Без да чака покана, Харолд се настани на стола пред бюрото и кръстоса крака, като че ли имаше намерение да стои дълго. За да е пълна картината, му липсваше само чаша с коняк и кубинска пура.

— Какво мога да направя за вас? — попита Джош и направи всичко възможно гласът му да прозвучи професионално.

— Синко — каза Харолд и бръкна в джоба на костюма си за липсващата пура. — Дошъл съм да си поговорим за дъщеря ми.

Сякаш някой стисна силно стомаха на Джош.

— Няма смисъл. Показах й ясно, а също и на вас, че каквото и да е имало между нас, свърши.

— Просто така?

— Просто така — отвърна с равен глас Джош, лъжейки през стиснати зъби.

Огънче пламна на върха на пурата и Харолд дръпна няколко пъти, съсредоточил изцяло вниманието си върху пурата „Хавана Спешъл“.

— Достойно за възхищение е, че тя предполага същото.

Като че ли нещо не бе наред. Да не би да се бе разболяла? Джош се опита да скрие нарастващата си тревога. Бащата на Ейми не би

дошъл, освен ако нямаше сериозна причина.

— Тя добре ли е? — попита Джош, тъй като не можеше да издържа повече.

Харолд се засмя.

— Ще се изненадаш колко добре се преструва, че не съществуващ. Изобщо не е споменавала името ти, след като замина. Весела, щастлива, пълна с ентузиазъм. Ако не я познавах добре, би могла да ме заблуди.

Джош си отдъхна.

— Ще се оправи.

— И аз така предполагам. Непрекъснато е заета. Всъщност това момиче ми взе акъла сутринта, след като ти замина. Рано-рано слезе по стълбата, облечена с най-хубавия си делови костюм, и заяви, че вече е време да се грижи за прехраната си. Счетоводството никога не бе предполагало какво ще му се стовари — възрастният мъж се разсмя, едновременно доволен и горд. Ако намерението на бащата на Ейми бе да го шокира, постигна го възхитително. — Това момиче има характер — продължи Харолд.

— В такъв случай защо сте тук? — запита Джош.

— Дойдох да видя ти как се справяш, синко.

— Бихте могли и да ми позвъните по телефона.

— Опитах, но приятелят ти ми каза, че си на обяд и тъй като съм в града, реших да намина, за да си поговорим, преди да се прибера.

— Как разбрахте къде да ме намерите?

Харолд дръпна от пурата си.

— Криеш ли се?

— Всъщност не — обаче Джош не бе споменал къде в Тексас ще работи.

— Трябва да кажа, че изглеждаш добре.

— Благодаря — каза Джош, прикривайки възмущението си. Повечето дни се чувстваше така, сякаш най-голямото му желание бе да се скрие под някоя скала. Поне там щеше да бъде тъмно и студено и вероятно щеше да спи, без да сънува Ейми. Последното, от което имаше нужда, бе да се срещне с баща ѝ или да си признае, че умира от нетърпение да научи как е тя.

— Всъщност изглеждаш толкова добре, колкото и дъщеря ми — Джош въздъхна и сведе очи към доклада, надявайки се Харолд

Джонсън да разбере намека. — Между другото — поде по-възрастният мъж, а в ъгълчетата на устните му играеше усмивка, — едва ли знаеш нещо за един бански костюм, който намерих на дъното на моя басейн в деня, когато си замина.

Джош се обърка. В разстояние от пет минути Харолд Джонсън го направи два пъти.

— Ами... Ейми и аз плувахме.

— Явно някой от двамата е решил да се къпе гол — добави Харолд и неочаквано се разсмя.

Веселото му настроение обърка Джош още повече.

— Ние... Ами... Знам, че не изглежда добре.

— Това бяло парченце плат сигурно е било на дъщеря ми, макар че, трябва да призная, нямах представа, че тя има такъв бански.

— Господине, искам да знаете... Аз не съм...

— Няма защо да ми обясняваш, синко. Дъщеря ми вече е жена и ако нищо не се е случило, причината едва ли е в това, че не се е опитала, така мисля аз — Джош не беше се изчервявал от детските си години, ала усети, че сега се изчервява. — Трябва да е била изключително изкусителна хапка за теб, за да си тръгнеш по този начин.

Джош преглътна трудно и кимна.

— Вярно.

Харолд Джонсън отново дръпна от пурата си, после я отдалечи от лицето си и внимателно разгледа края ѝ, сякаш за да провери дали гори. После заговори с безучастен глас.

— Едно време познавах един Пауъл.

Джош застина.

— Това е често срещано име.

— Този Пауъл беше много способен борсов агент с фирма на Уолстрийт. Да си чувал някога за Чанс Пауъл?

Ледени тръпки минаха по гърба на Джош.

— Чувал съм — призна предпазливо.

— Предположих, че си го чувал — Харолд кимна, сякаш информацията, с която разполагаше, се потвърждаваше. — Той е един от най-добрите борсови агенти в страната. Доколкото разбирам, вече има офиси в петдесет щата. През последните години му се случи пълен обрат в бизнеса. Разбирам, че неотдавна едва не загубил всичко, но

оцелял, а също и бизнесът му — Джош не добави нищо към това. Откакто се бе разделил с баща си, полагаше всички усилия да не следи какво му се случва в професионален или личен план. — Доколкото знам, той има само едно дете — син — ако Харолд търсеше някой, който да попълва празнините, щеше да остане разочарован. Джош седеше с изправен гръб и със стиснати от нетърпение устни. Харолд вдъхва края на пурата. — Преди няколко години „Джърнъл“ писа за сина на Чанс. Предполагам, че не си чувал за него?

— Може и да съм чувал — Джош смело издържа на погледа на по-възрастния мъж, решен да не отстъпи и милиметър.

— В статията се казваше, че момчето обещавало да стане един от най-добрите бизнес умове в страната. Завършил с отличие Масачузетския технологичен институт, произвел буря сред деловите среди и показал изключителна интуиция. После, без някой да разбере защо, стегнал багажа си и изчезнал.

— Сигурно е имал причини.

Харолд Джонсън кимна.

— Сигурен съм, че е имал. И то много основателни, за да се откаже от такова успешно бъдеще.

— Сигурно никога не се е интересувал от пари — предположи Джош.

— Това очевидно е така, защото научих, че няколко години служил в Корпуса на мира — Харолд Джонсън държеше пурата си в ръка и сведе очи, сякаш бе дълбоко замислен. — Жалко, че толкова добър ум за бизнес се похабява. Всъщност не бих имал нищо против да го взема във фирмата си. Обаче не знам дали той ще размисли. Какво смяташ?

— Сигурен съм, че няма — отвърна спокойно Джош.

— Много жалко — въздъхна Харолд Джонсън. — Животът му би бил много по-различен, ако пожелае. Вместо — спря той и изгледа смръщено Джош — да погубва таланта си.

— Да го погубва ли? Смятате ли, че, помагайки на нещастни хора, съм... Е, прахосал живота си?

— Съвсем не. Сигурен съм, че през годините, докато е работил в Корпуса на мира, е допринесъл много. Ала явно момчето има талант и в други области. Срамота е, че не служи там, където му приляга най-много — той продължително изгледа Джош право в очите. — Струва

ми се, че този млад човек си е създал навика да бяга от предизвикателства и възможности.

— Според мен го съдите несправедливо.

— Вероятно — съгласи се бащата на Ейми. Джош замълча. Той разбираше какво му казва по-възрастния мъж, но такива не му минаваха. Харолд продължаваше да дъвче пурата си, явно предпочиташе вкуса на хубавия кубински тютюн, вместо да го пуши. — Преди няколко години се запознахме с Чанс Пауъл и, честно да ти кажа, хареса ми — продължи Харолд.

— Честно казано — натъртено изрече Джош, — на мен не ми харесва.

По-възрастният мъж го изгледа упорито.

— Съжалявам да го чуя.

Джош преднамерено погледна часовника си с надеждата, че гостът му ще разбере намека и ще си тръгне, преди разговорът да премине към друга тема. Харолд обаче не си тръгваше, ала това едва ли изненада Джош.

— Често ли се бъркате в живота на други хора, или това ви е ново хоби? — попита той, преглъщайки горчивия сарказъм.

Смехът на по-възрастния мъж изпълни малкия офис.

— Длъжен съм да призная, че тази слабост ми е от скоро.

— Защо се появи сега?

Харолд се наведе напред да загаси пурата си и я натисна ненужно силно в стъкления пепелник в ъгъла на отрупаното бюро на Джош.

— Онова, което е между Чанс Пауъл и неговия син, си е тяхна работа.

— Напълно съм съгласен с вас. Тогава защо повдигате въпроса?

Всякакъв хумор в очите на Харолд изчезна.

— Защото ти и Ейми ще направите най-голямата грешка в живота си и ми е ужасно трудно само да седя и да гледам.

— Това, което става между нас, също е наша грижа.

— Съгласен съм — Харолд въздъхна и се изправи, като гледаше почти с извинение Джош. — Прав си, разбира се, нямах никакво право да идвам тук. Ако Ейми знае, сигурно никога няма да ми прости.

Напрегнатото лице на Джош се отпусна.

— Няма нужда да се тревожите, няма да й кажа.

— Добре.

— Тя е силна жена — каза Джош, като се изправи и се ръкува с мъжа, на когото безкрайно се възхищаваше. — От всичко, което ми казахте, разбирам, че вече е започнала да се оправя. Сигурно скоро ще тръгне и по срещи — усмивката на устните му показваше увереност в думите му, но представата Ейми да бъде с друг мъж причиняваше такива неща в сърцето му, че той дори не желаше да мисли за тях. По-добре никога да не знае. — Преди да се осъзнаете, тя ще си намери приличен съпруг, който ще я направи много по-щастлива от мен — добави Джош.

Харолд Джонсън потърка челюстта си.

— Там е проблемът. Боя се, че вече го е намерила.

Ейми седеше в кабинета на главния счетоводител на Джонсън Индъстрис. Лойд Дикинс щеше да дойде след малко, в това време тя огледа спретнатия му офис. Мебелите му приличаха на човека, отбеляза тя. Стаята му бе обзаведена с тежки обемисти мебели, за разлика от ултрамодерната мебелировка на нейния офис. Снимка на съпругата му и на семейството му стоеше върху шкафа и, съдейки по рамката ѝ, беше правена преди няколко години. Тази едничка снимка даваше представа за живота на Лойд извън компанията. Вероятно необходимостта от личен живот, старанието му да разделя тези два свята, беше причината Ейми да харесва толкова Лойд. Явно баща ѝ беше на същото мнение.

Лойд беше приел Ейми в счетоводния отдел, макар тя да бе убедена, че той хранеше резерви по отношение на нея. В себе си тя не го обвиняваше. Беше дъщеря на шефа и, ако евентуално щеше да заеме поста на баща си, макар това да предстоеше в бъдеще, трябваше да бъде запозната с всяка страна от управлението на компанията.

— Извинявай, че те накарах да ме чакаш — смънка Лойд, като връхлетя в стаята.

Ейми бе готова да се закълне, че този човек никога не вървеше. Но и не тичаше. Движенията му бяха резки, забързани и тя предполагаше, че оттам се създаваше впечатлението, че той непрекъснато тича от едно място на друго. Беше висок и слаб, винаги усмихнат.

— Няма нищо, чакам само минута — отвърна Ейми на извинението му.

— Успя ли да прочетеш доклада на Емерсън? — попита той и седна на мястото си зад бюрото. Пресегна се към папката и разлисти страниците. Полетата бяха пълни с бележки и коментари.

— Прочетох го снощи и тази сутрин отново.

Лойд Дикинс кимна, явно доволен.

— Много време посвещавах на този проект. Честно казано, Ейми, не знаех какво да очаквам, когато баща ти ми каза, че идваш в моя отдел. Ала след тези три седмици искам да ти кажа, че спечели уважението ми.

— Благодаря — бе работила упорито, за да чуе това, и когато чу похвалата, остана доволна.

— Сега — продължи той и се облегна на стола си. — Кажи ми какво мислиш?

През следващите десет минути тя направи точно това. Когато свърши, Лойд добави своите бележки, изрази мнението си и после свика съвещание на отдела следобеда.

Когато Ейми се върна в офиса си, откри, че няколко души се бяха обаждали по телефона. Тя остави бележката на Чад за най-накрая. Чад Мортън работеше в отдела по маркетинг и се отнасяше чудесно към нея. Беше очарователен, изискан, мил и най-важното, с нищо не ѝ напомняше за Джош. Всъщност двамата коренно се различаваха и това напълно я задоволяваше. Ако имаше намерение да забрави Джош, трябваше да има връзка с някой, който бе негова пълна противоположност.

Чад беше мъж, който би бил доволен да пуши лулата си пред камината до края на живота си. Подхождаше му картофено пюре с ростбиф, гореща вана и BMW.

— Чад, Ейми е — изрече тя в слушалката. — Получих съобщението ти.

— Здравсти, Ангелско лице — Ейми затвори очи, защото внезапно и неочаквано я прониза болка. Принуди се да прехапе езика си, за да не го помоли да не я оприличава по никакъв начин на ангел. Това бе израз на Джош и тя правеше всичко възможно да не мисли за него. — Свободна ли си довечера за вечеря? — продължи Чад. — Бети

и Боб ми позвъниха и искам да знам дали може да се видим с тях в клуба в шест часа. След това може да отидем да потанцуваме.

— Разбира се — веднага отговори Ейми, — защо не? Сигурно ще бъде приятно — беше открила, че бе много важно да има с какво да се занимава. Ако не можеше да изучи всичко от бизнеса на баща си, срещаше се с хора с енергията на дебютантка с гардероб, пълен с бални рокли.

Вече почти не се задържаше вкъщи. Всяка стая бе свързана с незаличими спомени за Джош и за дългите седмици, докато той се възстановяваше. Би дала какво ли не, за да заличи напълно времето, прекарано край леглото му, но в същото време пазеше спомените дълбоко в сърцето си и всяка минута, прекарана с него, смяташе за скъпоценна.

Беше объркана и огорчена, макар и да се преструваше, че не бе така.

Струваше й се, че Джош бе оставил отпечатък във всяка стая в дома им. Не можеше да влезе в библиотеката и да не почувства колко бе празна и това пронизваше дълбоко душата й.

Само, когато се осмелеше да се приближи до басейна, чувстваше по-скоро присъствието, отколкото отсъствието му, затова веднага се обръщаше обратно, за да не изживява отново всичко.

Когато се прибра вечерта, тя се изненада, че баща й седеше в библиотеката пред камината, вдигнал крака, завити с одеяло. Толкова необичайно й се стори, че почива, че сърцето й спря внезапно в коридора.

— Татко — каза и влезе в стаята. — Кога се върна? — Все още озадачена, ала доволна да го види, Ейми се наведе и с обич го целуна по бузата. Няколко дни го нямаше, тъй като бе заминал по работа и го очакваше едва на другия ден.

— Кацнах преди един час — отвърна Харолд и й се усмихна мило.

Тя свали палтото си и се сви на стола до него.

— Очаквах, че ще се върнеш утре. Чад се обади, ходихме на вечеря, а после на танци. Нямах нищо против, нали?

Известно време той не й отговори, сякаш търсеше точните думи. Това също бе необичайно за него и настроението му я учуди.

— Доста често се виждате с Чад Мортън, нали? Имам чувството, че двамата скитосват из града всяка вечер. Няма да се изненадам, ако той скоро повдигне въпрос за женитба.

Ейми отбягваше този въпрос. Всъщност и на нея ѝ минаваха същите мисли. Действително много често се виждаше с Чад. Той я покани още първият ден, когато тя започна да работи в Джонсън Индъстрис, и оттогава почти всяка вечер прекарваха заедно.

— Имаш ли нещо против? — попита Ейми многозначително. — Чад би бил отличен съпруг. От добро семейство е и изглежда мил.

— Това е вярно, но ти не го обичаш.

— Кой е казал нещо за любов? — отвърна тя и се насили да се засмее слабо. Според нея много надценяваха влюбването. Ако би завързала връзка с мъж, предпочиташе да бъде някой като Чад. Той изобщо не я вълнуваше, ала никой не можеше да оспори, че беше стабилен. В живота си имаше нужда от мъж, на когото можеше да разчита и който да я обича през следващите петдесет години, без да проявява изисквания, без да задава въпроси. Допълнителен плюс беше и това, че нямаше опасност някога да се влюби в него до уши както в Джош Пауъл. Вярно, не го обичаше, но така ѝ беше удобно. Баща ѝ се пресегна за чашата си с коняк, а Ейми си сипа бяло вино заради удоволствието, че щеше да прекара малко време с него. Двамата вече рядко сядаха да разговарят и вината основно беше нейна. Всъщност тя избягваше подобни моменти. Най-много се боеше, че той щеше да каже нещо за Джош, а на нея не ѝ се говореше за него. — Може да не обичам Чад, ала той е почтен — продължи Ейми простиичко, надявайки се, че това щеше да успокои въпросите, които горяха в тъмносините очи на баща ѝ.

— Почтен — повтори Харолд с тъжна усмивка. От устата му думата прозвуча банално и слабо, сякаш описваше самия човек.

— Чад работи при теб — вметна тя.

— Така е.

— Как мина пътуването? — попита Ейми, за да промени темата на разговора. Не беше казала дали би приела предложението на Чад, ако го направи, и наистина очакваше да го направи скоро. Изобщо не беше решила как би постъпила, как би отговорила на подобен въпрос. Много зависеше от това, какво бе мнението на баща ѝ. Тъй като

двамата мъже щяха да работят заедно в бъдеще, би било добре, ако се харесваха и уважаваха... Както Джош и баща ѝ.

Отново Джош. Тя затвори очи при мисълта за него, като за миг забрави, че бе излязъл от живота ѝ и нямаше да се връща.

Баща ѝ отново се поколеба, преди да ѝ отговори.

— Пътуването беше интересно.

— Така ли? — баща ѝ рядко се затрудняваше, ала тази вечер не бързаше.

Погледът му я привлече като магнит.

— От Атланта отлетях за Тексас.

Ейми завъртя кристалното столче на чашата между дланите си, сърцето ѝ направо подскачаше. Джош беше казал, че се отправя към Тексас, но щатът бе голям, пък и...

Тя примигна няколко пъти с отчаяна надежда, че бе разбрала погрешно баща си, ала само като го погледна, подозренията ѝ се потвърдиха. Гърлото ѝ пресъхна, а езикът ѝ сякаш се залепи за небцето.

— Ти си разговарял с... Джош, така ли? — без никакво колебание Харолд Джонсън кимна, но гледаше предпазливо, сякаш очакваше Ейми да му се скара. Тя стисна очи от силното чувство на обида и предателство. — Как можа? — извика и скочи на крака. Не я съдържаше на едно място, остави чашата с виното си настрана и започна да крачи из стаята отривисто.

— Дава си вид на смел, също както и ти правиш през последните три седмици.

Ейми не го слушаше.

— Това се отнася до моя живот, никога не съм оспорвала, нито пък съм се съмнявала в онова, което правиш. Обичам те... Имах ти доверие — гласът ѝ така трепереше, че нямаше представа как баща ѝ разбра какво му говори. — Как можа?

— Ейми, моля те, седни.

— Няма! — кресна тя. Усещането за предателство беше така силно, че реши, че не може повече да остане в една стая с него. Винаги бе смятала баща си за свой най-верен приятел. Към него се обръщаше, когато изпаднеше в беда. От детските ѝ години той я съветваше. Беше като компас, който я насочваше в живота. До този момент никога не се бе съмнявала в онова, което той върши. — Защо се свърза с Джош? —

запита Ейми. — Искал си да ме унизиш още повече ли? Това ли е причината? Истинско чудо е, че не ти се е изсмял в лицето... А може би го е направил и така ти се пада.

— Ейми, скъпа, не по тази причина се срещнах с Джош. Трябва да го знаеш.

Бясна, тя набързо избърса сълзите си, които веднага рукнаха от очите ѝ и оставиха мокри следи по бузите ѝ.

— Сигурно си му казал, че вехна по него? Несъмнено си повдигнал самочувствието му, като си му казал, че съм луда по него... И че никога няма да престана да го обичам.

— Ейми, моля те...

— Не ме ли унизи достатъчно, като замина? — викаше тя. — Кой ти е дал правото да сипваш сол в раните ми? Не мислиш ли, че съм достатъчно наранена? — без да изчака отговор, Ейми изхвъркна от библиотеката, до такава степен обхваната от справедлив гняв, че отиде направо в стаята си.

Не мина и минута, и баща ѝ почука на вратата.

— Ейми, моля те, искам да поговорим.

— Не... Върви си.

— Трябва да ти обясня. Права си, сигурно не е трябвало да се виждам с Джош, без да те попитам преди това, ала имаше нещо, което исках да обсъдя с него.

Въпреки че беше бясна, тя отвори вратата на стаята си и скръсти ръце на гърдите си.

— Какво толкова си имал да обсъждаш с Джошуа Пауъл... Ако не намесваш мен? — баща ѝ стоеше на прага, пот беше бликнала на бледото му чело и над горната му устна. Сигурно не бе трябвало да тича по стълбите след нея. Лицето му беше станало сивкаво, трудно дишаше, но Ейми реши да не обръща внимание на това, беше прекалено сърдита. — Татко? — повтори тя и сложи ръце на хълбоците си. — Защо си разговарял с Джош?

На устните на баща ѝ се появи сянка на усмивка.

— Имам чувството, че и това няма да ти хареса — той постоя нерешително и избърса с ръка челото си. — Отидох да му предложа работа.

— Какво си направил? — Ейми направи всичко възможно, за да не избухне. Скова се за миг, после зарови лице в ръцете си.

— Не е толкова лошо, колкото ти се струва. Джошуа Пауъл е много квалифициран. Просто исках да...

— Знам какво се опитваш да направиш — извика тя. — Искал си да го купиш! — по-рано гласът ѝ трепереше. Сега цялото ѝ тяло се разтнесе от яд и гняв. Краката ѝ се подкосиха.

Обаче това я накара да се втурне към гардероба и да отвори вратите му с всичка сила. Измъкна куфарите си и ги тръсна върху леглото.

— Ейми, какво правиш?

— Напускам къщата, Джонсън Индъстрис и теб.

Спокойният и разумен неин баща изглеждаше напълно смазан. Ако преди цвета на лицето му бе изчезнал, сега той побледня като платно. Гледаше отчаяно.

— Скъпа, няма смисъл да се ядосваш толкова... Джош отказа.

Тя не може да понесе това допълнително унижение.

— Естествено, че ще го направи. Преди не ме искаше. Какво те накара да помислиш, че сега ще ме поиска? — Ейми продължаваше да вади дрехи от чекмеджетата и в бързината ги хвърляше в отворения куфар.

— Ейми, моля те, не прави нищо прибързано.

— Прибързано ли? — повтори тя и изхлипа. — Трябваше преди години да се изнеса, ала смятах, че между нас има нещо като доверие, като взаимно уважение, обич... До тази вечер ти вярвах...

— Ейми...

Той едва изговори името ѝ и тогава тя забеляза, че нещо не бе наред. Нещо ставаше. Ейми се обърна, видя как баща ѝ се хвана за гърдите, обели очи и се свлече на пода в безсъзнание.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джош пусна в скута си „Уолстрийт Джърнъл“ отпреди седмица, а съзнанието му се измъчваше тревожно. Покрай безпокойствата му хрумваха и много идеи, повечето оригинални, нали едно време го смятаха за неконвенционален.

— В коя част на света се отправяш сега? — запита с любопитство леля му Хейзъл. Тя седеше срещу него във всекидневната и плетеше. Бялата ѝ коса бе прихваната на тила, по-къси кичурчета се бяха отпуснали около лицето ѝ. Чертите ѝ, макар носещи бремето на годините, бяха меки и нежни. Външната ѝ хубост отпреди години беше повехнала, но прекрасната ѝ душа си бе останала същата, когато се отбиеше да я посети. На Джош не му беше трудно да си представи как след петдесет години Ейми щеше да прилича на леля му.

— Надявам се да се върна в Кадири — отговори ѝ той, пропъждайки Ейми от мислите си.

— Не писаха ли неотдавна за това място? — попита леля му тревожно. — Толкова е неспокоен този свят — тя му хвърли многозначителен поглед, отпусна ръце в скута си и го стрелна предизвикателно с кафявите си очи. Джош отдавна беше свикнал с острите ѝ забележки, макар и завоалирани, за отношенията с баща му. Обикновено не им обръщаше внимание, преструваше се, че не разбира какво искаше да каже. Предпочиташе да не се кара с нея. За него леля му Хейзъл беше единствената му роднина и той я обичаше много. — Какво четеш така внимателно?

Погледът му падна върху вестника.

— „Уолстрийт Джърнъл“ — тъй като знаеше, че леля му ще приеме по друг начин темата, след като Джош винаги отричаше, че има нещо общо с финансовия свят, побърза да обясни: — Имам един приятел, казва се Харолд Джонсън, който има голяма компания. При моите пътувания ми е трудно да поддържам връзка с него, затова понякога проверявам как вървят акциите му.

— И какво научаваш?

— Няколко неща.

— Какви, мили? — продължи да поддържа разговора тя.

Джош не беше сигурен дали леля му щеше да разбере всички подробности от корпоративния свят, затова ѝ обясни колкото можеше по-простичко.

— Според цените на акциите съдя, че се справя добре.

— Разбирам. Ала от петнадесет минути се мръщиш. Да не би нещо да му се е случило на твоя приятел?

Той хвана вестника и изигра цяло представление, докато го сгъне на четири.

— Боновите му облигации са се снижили.

— А това не е добре, така ли?

— Не е. Тук има една статия, в която се казва, че за момента акциите са понижени, което означава, че стойността им е паднала под номинала. С няколко дългосрочни падежи на боновете, разходът по обратното изкупуване ще бъде много висок.

Леля му Хейзъл се върна към плетката си.

— Добре, но какво означава това?

Джош не желаше да използва специална терминология, която леля му нямаше да разбере.

— В повечето случаи неприятности. В общи линии това означава, че Джонсън Индъстрис може да бъде погълната. Може да се окаже принудена да продаде контролния пакет акции на компанията, която той е градил цял живот, и тя да премине към друг собственик.

— Струва ми се несправедливо. Ако човек работи усилено, за да гради бизнес, не е справедливо някой да се появи и да му го отнеме.

— Почти нищо в живота вече не е справедливо — каза Джош с едва прикрита горчивина.

— Да ти кажа право, Джош... — леля му отпусна плетката в скута си, бавно поклати глава и стисна устни. — С годините си станал голям песимист. Ако не се радвах толкова, че дойде да ме видиш, с голямо удоволствие бих се помъчила да ти влея малко здрав разум.

Макар че леля му говореше сериозно, той не се съдържа и се разсмя.

— Харолд ще се оправи. Той е силен и има много връзки. Акулите кръжат около него, ала скоро ще започнат да търсят слабо място.

— Да ти кажа право, не ми е приятна мисълта, че твоят приятел ще загуби бизнеса си.

— На мен също — Джош остави вестника настрана и затвори очи, мъчеше се да надвие прилива на отдавна забравено вълнение. Адреналинът бе започнал да тупти в кръвта му още в мига, когато взе вестника. Години наред не си позволяваше лукса да си припомни живота, който загърби. След последното скарване с баща си правеше всичко възможно да забрави колко обичаше да насочи всички мисли към някой проблем, подобен на този, който Джонсън Индъстрис в момента преживяваше. Преди да осъзнае какво върши, вече търсеше на ум начини как би се справил с това трудно положение.

Въздъхна и изхвърли от главата си мисълта да предложи съвет на бащата на Ейми. Връзката между тях беше прекъсната и той нямаше намерение да се връща назад.

— Баща ти изглежда добре — съобщи леля му с явно задоволство. Джош не й обърна внимание. Не желаше да обсъжда Чанс и леля Хейзъл го знаеше, но тя все пак зачекна темата колкото бе възможно по-естествено. — Пита за теб — Джош изсумтя, преди да размисли. — Той те обича, Джош — настоя на своето Хейзъл. — Ако двамата не бяхте толкова горди, би могъл набързо да сложиш край на това неприятно положение. Ала повярвай ми, ти не си по-добър от него.

Гневът, който обзе Джош, накара кръвта му да кипне и тъй като не можа да овладее, каза направо:

— Може да не съм мултимиллионер, но поне не съм мошеник. Баща ми би трябвало да е в затвора сега и ти много добре го знаеш. И двамата смятате, че не е трябвало да обръщам внимание на факта, че Чанс Пауъл е лъжец и измамник.

— Джош, моля те, не желая да отваряме болезнени рани. Само понеже те виждам как прелиташ от единия край на света до другия и как се мъчиш да избягаш от тази трудност с баща си. Вече почти не те познавам... Не мога да проумея как можеш да обръщаш гръб на всичко, което е имало стойност за теб.

Възрастната жена беше побледняла и той мигновено съжали, че бе избухнал.

— Извинявай, лельо Хейзъл, не биваше да повдигам тон. Какво каза, че готвиш за вечеря?

— Гарван — отвърна му тя и очите ѝ блеснаха.

— Моля?

Леля му се засмя тихо и поклати глава.

— Всеки път, когато се опитвам да ти влея малко здрав разум, като че ли попадам в небрано лозе. Независимо какво ще правиш до края на живота си, Джошуа, искам да знаеш, че винаги ще те обичам. Ти си ми почти като син. Прости на една стара жена, че си пъха носа, където не ѝ е работата.

Той остави вестника настрана, отиде и седна на ръкохватката на фотьойла ѝ. После се наведе и я целуна по бузата.

— Ако можеш да ми простиш за острия език, значи сме квит.

Тази нощ Джош не можа да спи. Лежа по гръб с двете си ръце под главата и се взираше в празното пространство. Всеки път щом затвореше очи, виждаше как Харолд Джонсън седи от другата страна на бюрото му и обсъждат финансовите трудности, които изпиташе. Бащата на Ейми като че ли се намираще в най-деликатното положение в своята делова кариера. Силната му личност би могла да отблъсне всички, освен най-кръвожадните акули. Джош обаче нямаше представа колко дълго Харолд щеше да успее да ги държи далеч от себе си. Заради Ейми се надяваше, че нищо друго няма да му се случи.

Първото, което му дойде на ум, бе да влезе във връзка с баща ѝ и да му предложи няколко неща. Ала Харолд Джонсън нямаше нужда от него, нито пък Ейми. Според баща ѝ тя имала сериозна връзка с друг. Всъщност той намекна, че скоро можела да се омъжи.

Джош не го разпитва, макар че бе готов да даде дясната си ръка, за да научи името на мъжа, който ѝ беше направил такова впечатление след неговото заминаване.

Много бе вероятно да не познаваше този човек, пък и какво значение би имало, ако го познаваше.

Когато тръгна от Сиатъл, той се надяваше Ейми бързо да се влюби в някой друг, така че сега нямаше причини да се притеснява. Нали искаше точно това да се случи. Тогава защо се самоизяждаше от съжаления и съмнения?

Отговорът беше очевиден. Никога нямаше да престане да обича Ейми. За пръв път след разговора с баща ѝ си призна какъв глупак бе

бил да повярва, че точно това искаше. Само при мисълта, че тя можеше дори да целуне друг мъж го обхващаше такъв гняв, че стискаше юмруци в безсилна ярост.

Ако това не бе достатъчно лошо, само като си представеше как Ейми се люби с новия си приятел, се чувстваше така, сякаш цепеха кожата му на ленти. Иронията се състоеше в това, че тя сама му го бе казала. Застанала най-горе на стълбата, му го изкрещя, спомни си го Джош мрачно. *Ако можеш да живееш с мисълта, че друг ще ме прегръща, ще ме целува и ще се люби с мен, тогава замини...*

Той си тръгна, но Ейми се оказа права. Тази мисъл му причиняваше много повече мъки, отколкото раните от експлозията.

Преследваха го и думите на Харолд Джонсън. Докато разговаряха, баща ѝ го погледна в очите и каза: *Този млад мъж има навика да избягва предизвикателствата и възможностите, които му се предлагат.*

Тогава Джош само дето не се защити. Предпочете да пусне забележката му покрай себе си, вместо да започне спор. Сега истината, която се съдържаше в думите на по-възрастния човек, му нанесе тежък удар и той се почувства беззащитен.

Джош не можеше да отрече, че бе обърнал гръб на баща си и на живота, който едно време му харесваше и от който все бягаше. Дори любовта му към Ейми не бе достатъчно силна, за да го накара да се справи с тази болка. Той остави Ейми и след това се оказа принуден да се справя с друга, още по-силна болка. Животът му приличаше на празна черупка — сякаш изпълняваше всички задължения само по навик, ала отхвърляше ползите.

Според своето кавалерско разбиране безгрижно бе отхвърлил най-хубавото нещо, което някога му се беше случвало.

Любовта. Любовта на Ейми.

Стиснал очи от горчиво съжаление, Джош лежеше в леглото и се опитваше да реши какво да направи. Дали изобщо да прави нещо.

Нямаше представа дали отново така лесно би могъл да влезе в живота на Ейми, след като брутално я беше напуснал. Отговорът беше толкова труден, колкото и въпросът.

Може би най-добре да я остави с щастието, което бе намерила за себе си.

Съмнения го обстрелваха непрекъснато от всички страни докато не осъзна, че няма да може да заспи. Отхвърли завивките, стана от леглото, облече се и отиде в хола. Леля му беше оставила вратата към стаята си леко открената и той я чу как похърква. Вместо да се раздражни, успокои го мисълта, че тя му бе близка роднина. Не я посещаваше толкова често, колкото би трябвало, и реши да го прави занапред.

Той стоя на тъмно няколко минути, премисляйки какви възможности има за Ейми и баща ѝ. Нужно му беше време, за да обмисли добре нещата.

В ранните часове на сутринта включи телевизора с надеждата да намери някой филм, който да му помогне да заспи. Поигра си с дистанционното, докато попадна на канал, който денонощно предаваше бизнес новини. Статията в „Уолстрийт Джърнъл“ бе отпреди една седмица. Много неща биха могли да се случат за седем дни. Едва ли би научил нещо ново, но въпреки всичко изпитваше любопитство.

— Джош, какво правиш по това време през нощта? — запита леля му с тон на майка, която се кара на дванадесетгодишния си син. Стоеше с ръка пред устата си, докато се прозяваше. Беше облечена с бледолилав кадифен пенъоар, здраво завързан около кръста ѝ, меката ѝ коса прибрана в тънка черна мрежичка.

— Не можах да заспя.

— Искаш ли да ти стопля мляко? На мен винаги ми помага.

— Само ако към него добавиш какао и пиеш заедно с мен.

Леля му се разсмя и тръгна към кухнята.

— Докато го правя, искаш ли да ти разкажа приказка за лека нощ?

Джош се ухили.

— Нямам нищо против.

Тя си подаде главата иззад ъгъла.

— Боях се, че точно това ще кажеш.

Той се изправи, готов да я последва. Тръгна към телевизора с намерението да го изгаси, когато чу новината. За миг застана като вдървен от шок, не му беше възможно да повярва това, което чу.

— Лельо Хейзъл — извика, щом се осъзна. — Не прави горещ шоколад.

— Защо? — попита тя, ала се закова на място, когато се обърна и го погледна. — Джош, какво се е случило? Мило момче, блед си като призрак.

— Моят приятел. Онзи, за когото ти говорих снощи — получил е сърдечен удар и вероятно няма да оживее.

През по-голямата част от вечерта Джош си мислеше какво би трябвало да направи. В него се бореха нерешителност и несигурност, той се опитваше да реши дали не бе по-добре да остави Ейми и баща ѝ да се оправят, както могат. В същото време бе започнал да се чуди дали би могъл да живее, ако Ангелските очи не бяха до него.

Сега въпросът се разреши от само себе си. Оставаше му само една възможност, и тя бе да се върне. След като Джонсън Индъстрис бе станала уязвима още преди Харолд да получи сърдечен удар, сега положението ѝ беше още по-деликатно. Акулите винаги се спускат към най-слабата плячка, а Джонсън Индъстрис лежеше пред тях безпомощна. Джош може да бе загубил тренинг на уменията си, но ги имаше и знаеше, че може да помогне.

Ейми също би имала нужда от него сега. Баща и дъщеря винаги са били особено близки и тя би била загубена, ако Харолд умре.

— Джош... — прекъсна мислите му леля му, сложила ръка на рамото му. — Какво ще правиш?

Очите му блеснаха, когато се наведе и шумно млясна леля си по бузата.

— Това, което трябваше да направя отдавна — ще се ожена.

— Да се ожениш ли? Ала за кое момиче? — изгледа го изненадано тя с тъмнокафявите си очи. Развълнувана, опипа косата си. — Всъщност не ме е грижа, стига да получи покана за сватбата.

Ейми седеше като захвърлена парцалена кукла и се взираше в стената пред стаята на баща си в болницата. Той се намираше в интензивно отделение и ѝ позволяваха на всеки час да постои при него по няколко минути. Тя живееше за тези кратки мигове, когато можеше да подържи ръката му и с нежност да докаже любовта си, надяваше се да му вдъхне малко сила. От три дни баща ѝ лежеше в кома неконтактен.

През тези дълги и досадни дни Ейми нито веднъж не напусна болницата. Нито за да отиде да поспи, нито за да хапне, нито да се преоблече. Боеше се, че щом го остави, той щеше да издъхне и тя нямаше да бъде там, за да предотврати смъртта.

Чуха се забързани крачки по излъскания под на болничния коридор, но Ейми не се обърна, за да види кой приближава. Толкова много хора идваха и седяха заедно с нея, подчинените му искаха информация, негови приятели и делови партньори задаваха въпроси, на които тя не желаше да отговаря. И отпращаше всички. Сега се чувстваше съвсем самотна и ужасно уморена.

Крачките забавиха ход.

— Ейми...

Сърцето ѝ едва не спря.

— Джош? — тя не разбра точно как стана, но се озова в здравата му прегръдка, обвила врата му с ръце и заровила лице в гърдите му, вдъхваше от силата му както сухата пустинна земя поглъща дъжда.

За пръв път, откакто баща ѝ получи удар, Ейми си позволи да се разплаче. Сълзите ѝ рукохна от очите. Раменете ѝ се разтресоха от ридания и тя се хвана за Джош с всички сили.

Ръцете му бяха в косата ѝ, той опря устни до слепоочието ѝ, шепнеша ѝ думи, които Ейми не чуваше поради собствените си ридания. Това нямаше значение, Джош беше до нея, а тя имаше нужда от него. Бог си знаеше работата и ѝ го бе изпратил.

— Аз съм виновна — вайкаше се Ейми с мъка, извираща от дъното на душата ѝ, докато се опитваше да обясни какво се бе случило. — Всичко стана заради мен.

— Не, ангелче, не е така, сигурен съм, че не е.

Явно никой не разбираше, а тя нямаше сили, за да обяснява. Ейми отстъпи, избърса сълзите си, от което нямаше смисъл, защото нови избликнаха и се спуснаха по страните ѝ.

— Аз му го причиних... Аз... Скарахме се и аз ужасно се разсърдих, почувствах се безкрайно наранена и му казах, че искам да напусна къщата и... И тогава това се случи...

Той я хвана за раменете, натисна ги леко и я накара да седне на стола. Приклепна пред нея и взе ръцете ѝ между своите, потърка ги. Тогава тя осъзна колко ѝ беше студено. Разтреперана и подсмърчаща, се наведе напред и облегна чело на силното му рамо.

Джош веднага я прегърна.

— Ще се оправи — увери я тихо той.

— Няма... Ще умре. Знам го и никога няма да мога да му кажа колко съжалявам.

— Ейми — каза Джош, хвана главата ѝ с две ръце и вдигна лицето ѝ нагоре. — Баща ти толкова много те обича, не мислиш ли, че той вече знае, че съжаляваш?

— Ами... Вече не съм сигурна.

Тя леко се залюля и щеше да падне, ако Джош не я бе задържал.

Той каза нещо, което Ейми не можа да разбере, и здраво я прихвана за кръста.

— Кога си яла за последен път? — тя примигна, не можеше да си спомни.

— Ангелче — изрече Джош нежно, — сега повече от друг път трябва да се грижиш за себе си. Онова, от което баща ти има нужда, е да се събуди и да те види с широка усмивка на лицето и очи, пълни с обич — Ейми кимна. Точно така си представяше мислено сцената, когато си позволяваше да вярва, че той щеше да оживее. — Ще те заведа къщи.

— Не — възрази машинално тя и поклати глава решително.

— Ще накарам Мануела да ти сготви нещо, за да хапнеш, после ще те завия в леглото и ще те оставя да спиш. Когато се събудиш, ще говорим. Има много неща да обсъждаме, Ангелски очи.

Някакво вътрешно гласче подсказваше на Ейми, че не бива да слуша Джош, че не бива да му вярва. Обаче беше преуморена и изтощена, за да послуша хладния глас на разума.

Сигурно бе заспала в колата на път към къщи от болницата, защото следващото, което разбра, бе, че бяха паркирали пред дома ѝ и Джош заобикаляше колата, за да ѝ помогне да излезе.

Той не ѝ позволи да върви, а нежно я вдигна на ръце — тя тежеше колкото дете — и я понесе към входната врата.

— Мануела! — извика Джош. При звука на гласа му пълничката икономка притича в антрето. Тя го погледна и измърмори нещо тихо и пламенно на испански. — Можеш ли да приготвиш нещо леко на Ейми и да го донесеш в стаята ѝ? Тя всеки момент ще припадне.

— Веднага — каза Мануела, избърсвайки ръце в синята си престилка.

— Не съм гладна — почувства се длъжна да ги уведоми Ейми. Признаваше, че се чувства доста изморена и много ѝ се спеше, ала не беше болна. Всъщност баща ѝ имаше нужда от грижи. Само като си спомни как лежи бледен и толкова болен в болницата, ѝ бе достатъчно, за да се задави и да се разридае.

— Господин Джош — извика Мануела, докато той носеше Ейми нагоре по стълбата.

— Какво, Мануела?

— Много се молих да се върнете.

Ейми не беше сигурна, че разбира за какво говорят. Думите се носеха около нея като гъста мъгла и тя не проумяваше почти нищо от тях. Надигна глава, за да погледне икономката, но Мануела вече тичаше към кухнята.

Джош влезе в стаята ѝ, сложи я на края на леглото и свали обувките ѝ.

— Искам да се изкъпя — каза му Ейми.

Той я остави да седи на леглото и пусна водата във ваната, после се върна и прегледа чекмеджетата на скрина ѝ, докато намери нощница. Внимателно я поведе към банята, сякаш тя имаше нужда от помощта му. Вероятно беше така, защото Ейми не се и сети да протестира.

За неин ужас трябваше да го остави да ѝ помогне да разкопчее блузата ѝ. Стоеше като вдървена и безучастна, докато Джош ѝ помогна да свали горните си дрехи.

Няколко минути по-късно Мануела се появи забързана в спалнята ѝ с поднос. Намръщи се и измърмори нещо на своя майчин език, избута Джош от стаята и помогна на Ейми да се досъблече.

Той крачеше напред-назад, когато Ейми отново се появи. Беше измила и изсушила косата си, измила зъбите си и бе облякла меката бархетна нощница с картинка на котка отпред от любимия ѝ анимационен филм.

Джош веднага отиде до нея и я обгърна през кръста със силните си ръце.

— По-добре ли си? — попита нежно.

Тя кимна и забеляза как погледът му се снижи към устните ѝ и се задържа там. Той искаше да я целуне, разбра го от начина, по който бе присвил очи. Сърцето ѝ се разтуптя, когато осъзна колко много ѝ се

искаше да направи точно това. Без да бърза, целенасочено, Джош наведе глава.

Отворените му устни се допряха до нейните. Бавно, сякаш много неохотно, ръцете му се спуснаха към бедрата ѝ и я притиснаха между леко разкрачените му крака.

Ейми въздъхна от огромното удоволствие и го прегърна през врата, наслаждаваше се на усещането на езика му, който разтвори устните ѝ и се плъзна в устата ѝ, после бавно се оттегли, след това отново се плъзна напред в онзи вълнуващ ритъм, на който я беше научил преди месеци.

— Ейми... Не — изстена, докато я галеше и не можеше да се спре. Тя усети натиска от втвърдената му мъжественост върху корема си, въздъхна, потърка се в него и също не можеше да се спре. — Мануела ти донесе супа — настоя той и я поведе към леглото. Като загубена овчица Ейми послушно го последва дотам, където я очакваше подноса с вечерята ѝ. Джош я накара да седне на края на матрака и после придвижи масичката и подноса към нея. След три лъжици тя се почувства сита. Той я придума да хапне още малко, ала Ейми отказа, като затвори очи и поклати глава. Джош отдръпна подноса и вдигна завивките, готов да я завие. — Хайде сега да поспиш — каза, наведе се и отново я целуна.

— Пак ли ще си тръгнеш?

— Не — прошепна той и отстрани косата от слепоочието ѝ.

Тя хвана ръката му и я вдигна към устните си.

— Обещай ми, че ще си тук, когато се събудя... Имам нужда от това, Джош.

— Обещавам — Ейми затвори очи. Чу го, че отива към вратата и вече нарушава обещанието си. Това ѝ подежда като неочаквана плесница и тя се разхълца. Той като че разбра мъката ѝ. — Ще отнеса подноса в кухнята. Връщам се след няколко минути, ангелче, обещавам ти — Ейми не му повярва и когато малко по-късно се раздвижи, откри, че Джош седи на стол, наведен напред, и я разглежда. Той се пресегна и я погали по лицето. — Затвори очи, скъпа — настоя нежно. — Ти само дремна — тя се отдръпна колкото можеше по-далеч на леглото и потупа по празното място, канейки го да легне до нея. — Не, Ейми — каза Джош и пое дълбоко дъх. — Не мога.

— Имам нужда от теб.

Той се наведе напред, а по свитото му лице се четеше нерешителност.

— Ох, ангелче, какво искаш от мен... — изправи се и седна до нея. — Ако спя до теб, ще легна върху завивките. Разбираш ли? — искаше ѝ се да възрази, но не събра сила. Джош бавно положи глава на възглавницата, докато я гледаше в лицето с такава любов и нежност, че тя неочаквано се просълзи. Една срамна сълза се търкулна от ъгълчето на окото ѝ, потече по носа ѝ и капна върху възглавницата. Той изтри втората сълза с пръст и продължи да я гледа в очите. — Моята сладка Ейми — прошепна. — Откакто те срещнах, животът ми се промени — тя се опита да се усмихне, ала всъщност едва успя да помръдне устни. Затвори очи и вдигна леко главата си в очакване на целувка. — Значи така ще ме накараш да си платя за греховете? — прошепна Джош гърлено. Ейми рязко отвори очи и откри, че той я гледа много напрегнато. — Не можеш ли да разбереш колко искам да се любя с теб? — продължи Джош тихо и езикът му разтвори устните ѝ за дълбока страстна целувка, от която тя се разтрепери. Ейми вдигна ръка и я пъкна в основата на врата му, после го целуна. Макар че жадуваше да я докосне, както лежеше на леглото до нея, той не събуди сексуални желаниа, а само дълбоко чувство на обич и сигурност.

Джош сложи ръка на кръста ѝ и я притисна към себе си. Отново я целуна, още веднъж езикът му навлезе в устата ѝ, изпита вкуса ѝ, изследва вътрешността ѝ, след което тя остана задъхана, прилепнала до него.

Под завивките той плъзна ръка в пазвата на нощницата ѝ, докато напипа гърдите ѝ и смело хвана с ръка пълната ѝ гърда.

Ейми въздъхна доволна, като си спомни какви чудесни неща вършеше той с гърдите ѝ.

— Искам да ме опиташ — помоли се тихо. — Както правеше преди.

Цялото му тяло се стегна.

— Ейми, не...

— Моля те — примоли се тя и леко захапа устните му, а в същото време и ги смучеше, както желаше Джош да смуче пулсиращите ѝ зърна. За свое учудване се наложи да прекъсне, за да се прозине.

— Ще ти дам всичко, което желаш, че и повече — обеща той и сложи главата ѝ на рамото си. — След малко. Първо затвори очи и си

почини.

Тя кимна с едва забележимо движение на главата. Затвори очи и, докато разбере какво става, заспа.

По някое време по-късно се размърда. Примигна няколко пъти в просъница и не можа да разбере къде се намира, но след като осъзна, че бе в стаята си, въздъхна доволна. Обхвана я топло усещане за уют и пак затвори очи. Тогава усети как голямата мъжка ръка с шокираща и чувствена фамилиарност се плъзга нагоре от кръста ѝ и спира върху гърдата ѝ.

Ейми извика изумено, отвори очи и вдигна глава от дебелия пухена възглавница. Джош спеше до нея и тя притисна уста с ръката си, докато спомените ѝ се върнаха, оформящи липсващите части на гигантския пъзел.

— Не! — извика и яростно го бутна по рамото. — Как смееш да лягаш на леглото ми, нямаш право да си тук! — той отвори тъмните си очи и се намръщи, явно озадачен от действията ѝ. Повдигна се на лакът и се загледа в нея. — Моля те, върви си — смънка Ейми през стиснати зъби, правейки всичко възможно да сдържа гнева си.

— Ангелски очи, ти ме покани да легна до теб, не помниш ли?

— Не! — с едно движение тя отхвърли завивките. За свое изумление откри, че нощницата ѝ се беше вдигнала и се бе увила около кръста ѝ, така че се виждаше крак, бедро и хълбок. В бързината да избяга едва не се спъна в собствените си крака. — Моля те, излез от стаята ми... Или ще бъда принудена да позвъня на полицията.

— Ейми? — Джош седна и сънено потърка очи, струваше му се, че сънува кошмар. — Ела на себе си.

— Върви си — рече тя натъртено и отвори вратата, за да е сигурна, че той ще разбере правилно молбата ѝ.

— Не помниш ли? — убеждаваше я Джош. — Целувахме се, прегръщахме се и ти ми каза...

— Явно е било грешка, сега си върви — кресна Ейми и, без да иска, използва неговия израз. Не беше в настроение да спори или да обсъжда разумно каквото и да било. Само знаеше, че мъжът, когото с всички сили се опитваше да забрави, се намираше в нейното легло и, ако се съдеше по вида му, нямаше намерение да тръгва оттам.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ейми — каза Джош спокойно и тихо, сякаш се опитваше да вразуми умопомрачена жена.

— Вън! — кресна тя и стисна очи, като че ли това щеше да го накара да си тръгне.

— Добре — отвърна той и я изгледа колебливо. — Щом искаш. Безочieto на този мъж бе феноменално.

— Точно това *наистина* желая — повтори Ейми, като се мъчеше да запази достойнство.

Джош явно не бързаше. Той седна на ръба на леглото и потърка лице с ръка, после се пресегна за обувките си. Ейми се зарече да не се възхищава колко безсрамно добре изглежда. Направо се изуми, че вече бе забравила колко приятен за очите беше Джош. Дори сега, когато изразът му не издаваше нищо, ѝ направиха впечатление острите му черти, още повече, че той се мъчеше да не издава какво мисли.

Джош се изправи явно неохотно.

— Може ли да поговорим?

— Не — отвърна тя и вдигна глава.

— Ейми...

— Няма какво да обсъждаме. Казах ти всичко в деня, когато замина.

— Сбърках — призна той тихо. — Бих дал всичко, каквото имам, да върна времето назад и да променя онова, което се случи онази сутрин. Казвам ти, че от дъното на душата си съжалявам.

— Разбира се, че сбърка — извика тя, борейки се с желанието да му прости и да забрави за станалото. Повече не можеше да му има доверие. — Знаех си, че рано или късно ще си дадеш сметка, ала ти казах съвсем сериозно, че не желая да се връщаш.

Мануела се появи задъхана, след като бе изкачила бързо стълбите.

— Госпожице Ейми, господин Джош, обаждат се от болницата.

В нетърпението си да го прогони от стаята си, Ейми не бе чула телефона да звъни.

— Боже мой! — изрече и се втурна в стаята, като едва не събори телефонния апарат от нощното си шкафче. — Да? — извика. — Ейми Джонсън е на телефона — отговорът бе мълчание. Тя започна да натиска вилката с надеждата да оправи линията.

— Бях го изключил — обясни Джош и бързо го включи на стената. Забелязал гневния ѝ поглед, добави: — Не исках да те безпокои, докато спиш.

— Тук е Ейми Джонсън — изрече тя с надебелен глас, а пулсът ѝ забърза двойно от притеснение. Веднага долови гласа на болничната служителка и щом чу, че баща ѝ се бе пробудил и си почиваше, се свлече на леглото, покри устата си с ръка и сълзи на облекчение бликнаха в очите ѝ. — Благодаря ви, благодаря — повтори, преди да затвори. — Татко се е събудил, явно е по-добре — обърна се Ейми към Мануела и с опакото на ръката си избърса лицето си. — Питал за мен.

— Слава Богу — прошепна Джош.

Беше забравила, че той бе там.

— Моля те, върви си... — Ейми хвърли умолителен поглед към Мануела с надежда да получи подкрепата на икономката да накарат Джош да излезе от стаята ѝ.

— Господин Чад дойде да ви види — прошепна Мануела така, че Джош да не я чуе. — Казах му, че спите.

— Благодаря, ще се обадя на господин Мортън, когато се прибера от болницата.

— Казах му и че господин Джош се е върнал завинаги — съобщи Мануела с победоносна усмивка.

— Сега, извинете ме — обърна се Ейми към двамата, — искам да се облека.

— Разбира се — отвърна Джош, сякаш никога не бе имало проблем за това. Той ѝ намигна, докато отиваше към вратата, и тя едва се сдържа да не захвърли нещо след него.

Направо трепереше, когато седна на края на леглото. Чувствата, които се бореха в гърдите ѝ, бяха толкова силни, че не знаеше на кое първо да обърне внимание. Облекчение се смеси с неописуемата радост, че баща ѝ решително се бе подобрил.

Не беше така лесно да определи другите. Джош бе тук и драматично се бе върнал в живота ѝ, когато бе обхваната от твърде силна мъка и шок, за да реагира адекватно.

Вместо това Ейми падна в прегръдките му като че Индиана Джоунс бе дошъл да я спаси и се ядоса при този спомен. Със същата лекота той можеше да се обърне и отново да я напусне. С голяма сърцераздирателна болка бе стигнала до това заключение. Веднъж опърлена, тя знаеше, че бе по-добре да стои далеч от огъня.

Когато се облече и слезе по стълбата, не видя никъде Джош. Погледна във всекидневната и после се упрекна, че му бе казала да си отиде. Все пак твърдо му каза да си върви. След като си бе тръгнал, си спестяваше неприятна разправия.

Тъкмо когато си помисли това, входната врата се отвори и той влезе в къщата най-нахално.

Ейми се престори, че не го вижда, и влезе в трапезарията, тъй като изпитваше страшна нужда от кафе. Не обърна внимание на закуската, която Мануела ѝ бе приготвила, и потърси чантата и ключовете от колата си.

— Трябва да хапнеш нещо — посъветва я Джош. Тя се обърна и го изгледа, но реши да не влиза в пререкания с него за нещо толкова глупаво като бъркани яйца и препечена филия хляб. — Взел съм кола под наем, ако си готова да тръгнем към болницата сега.

— Ще се кача на моята — съобщи му Ейми набързо. Той се наведе през масата и се пресегна за препечената филийка от чинията ѝ.

— Нямам нищо против, ала според мен тя още е пред болницата. Ейми затвори очи объркана.

— Тогава ще се кача на друга кола.

— Струва ми се излишно хабене на бензин, след като и аз отивам там. Освен това как после ще докараш две коли?

— Добре — каза тя през стиснати зъби. — Може ли да тръгнем сега?

— Разбира се.

Ейми каза на Мануела къде отива и тръгна към колата на Джош, която бе паркирана пред къщата. Тя влезе, без да го чака да ѝ отвори вратата, и рязко си сложи колана.

Попаднаха в голямото сутрешно задръстване в гробно мълчание. Джош пръв заговори.

— Мога да ти помогна, Ейми, ако ми позволиш.

— Да ми помогнеш — повтори тя и се изсмя безрадостно. — Как? Като легнеш в леглото ми и ме накараш насила да ти обърна внимание? — не можа да повярва, че изрече подобно нещо. Беше крайно нечестно, но нямаше намерение да се извини.

Той настръхна, ала не каза нищо в своя защита, от което Ейми се почувства още по-зле. Реши да не се показва отново уязвима пред този мъж, още по-малко сега, когато бе така ужасно сама.

— Искам да се реванширам за това, че се показах много жесток — изрече Джош след малко. Обзе я гняв, но той явно притежаваше достатъчно смелост, за да преодолее пропастта между двамата. Във всеки случай тя не беше смела. Ядоса се на Джош, понеже той си представяше, че може да се върне просто така, сякаш никога не я бе напуснал, и очевидно очакваше да продължат оттам, където бяха прекъснали отношенията си. — Искам да говоря с баща ти — бяха следващите му думи.

— Не може — отказа му тя.

— Ейми, има много неща, които ти не знаеш. Ако ми позволиш, мога да помогна по начини, които ти не разбираш.

— Не, благодаря — отвърна тя твърдо и реши да не обмисля предложението му.

— Ейми, толкова зле ли съм те наранил?

Тя обърна глава и се загледа навън, без да му отговори. Петнадесетте минути, докато пътуваха към болницата, ѝ се сториха цял час. Джош влезе в паркинга, а Ейми се надяваше, че ще я пусне пред вратата на болницата и ще си замине. Когато влезе в паркинга и изключи мотора, тя осъзна, че нямаше да стане така, както желаше.

Преглътна една язвителна забележка, отвори вратата и слезе от колата. Дали я следваше или не, си беше негова работа, така си каза.

Изохка на ум при шума от стъпките му по излъскания под на болницата. Пътуването с асансьора мина поносимо само защото имаше още няколко души с тях. След като стигнаха до осмия етаж, Ейми спря пред стаята на сестрите и каза името си.

— Госпожице Джонсън, аз ви се обадох сутринта — каза висока червенокоса медицинска сестра с лице на лунички. — Баща ви изглежда доста по-добре.

— Може ли да го видя?

— Да, разбира се, ала само за няколко минути.

Ейми кимна, давайки си сметка колко кратко щеше да бъде това време, и последва сестрата в отделението за интензивно лечение.

Харолд Джонсън се усмихна слабо, когато тя се приближи към леглото му. Ейми се просълзи, но успя да прикрие сълзите си с широка усмивка. Цветът на лицето му бе по-добър и макар че беше сериозно болен, беше буден и можеше да се общува с него.

— Страшно скъпа ваканция — усмихна му се тя и едва се пребори с напирещите чувства.

— Здравсти, скъпа. Съжалявам, че те изплаших.

Ейми взе ръката му и я стисна.

— Аз съжалявам... Не мога да ти опиша колко съжалявам. Всеки път като се сетя какво се случи, обвинявам себе си.

Той леко поклати глава и отхвърли извинението ѝ. Навлажни устните си и за малко затвори очи.

— Трябва да направиш нещо.

— Каквото кажеш.

Баща ѝ стисна ръката ѝ и тя усети, че той съвсем нямаше сили.

— Няма да ти е лесно, скъпа, гордостта ще ти пречи.

— Татко, няма нещо на света, което не бих сторила за теб. Не си хаби силите да се извиняваш. Какво да направя?

— Намери Джошуа Пауъл.

Ейми се почувства така, сякаш подът под краката ѝ се продъни. Хвана се за рамката на леглото и пое дълбоко дъх.

— Джош ли? Защо?

— Той може да помогне.

— О, татко. Сигурна съм, че мислиш за добро, ала нямаме нужда от Джош — изрече го с принудена лекота с надеждата да го накара да мисли като нея.

— Имаме нужда от него — повтори баща ѝ със съвсем слаб глас.

— Разбира се, ще направя всичко, каквото пожелаеш, но досега се справяме добре и без него — възрази тя, като направи всичко възможно да изглежда весела. Тогава ѝ хрумна нещо. — Мислиш, че аз имам нужда от него, така ли? О, татко, по-силна съм, отколкото изглеждам. Трябва да знаеш, че вече го преживях. С Чад се разбираме и не искам да развалям отношенията си с него, когато Джош се върне.

— Ейми — каза Харолд, силите го напуснаха бързо. — Искам да говоря с него. Моля те, направи каквото ти казах.

— Добре — съгласи се тя неохотно.

— Благодаря ти... — той затвори очи и почти веднага заспа.

Озадачена и угрижена, Ейми излезе неохотно от стаята. Джош крачеше в малкото пространство, определено за чакалня, когато тя се върна.

— Как е той?

— По-добре.

— Чудесно — зарадва се Джош, явно окуражен. Погледът му я изгаряше. — Каза ли му, че съм тук?

— Не.

— Трябваше да му кажеш, Ейми. Разбирам защо се колебаеш, ала има неща, които не знаеш или не разбираш. Просто мога да му помогна — тя не разбираше какво става, но очевидно нещо съществено ѝ убягваше. — Трябва да поговорим. Хайде да закусиш, може да седнем и да поговорим разумно.

Ейми прие поканата му намусено.

— Добре, щом настояваш.

Тъглчетата на устните му потръпнаха.

— Настоявам.

Болничното кафене бе пълно с хора. Докато поръчат и изчакат опашката с подносите си, се освободи маса до прозореца.

Докато тя мажеше масло на кейкчето си, той върна таблетите. Когато дойде при нея, стана необичайно мълчалив за човек, проявил желание да разговарят.

— Е? — попита Ейми с нескрито нетърпение. — Кажи какво толкова важно има и да свършваме.

— Не е лесно.

— Какво не е лесно — да кажеш истината ли? — попита тя пренебрежително.

— Никога не съм те лъгал, Ейми. Никога — повтори Джош. — Боя се обаче — добави тъжно, — че от това, което ще ти кажа, ще те заболи още повече.

— Така ли? Да не би да имаш жена и семейство, скрити някъде?

— Знаеш, че това не е вярно — отвърна той и гласът му вече звучеше малко ядосано. — Не съм нито лъжец, нито мошеник.

— Това е добра новина. Тогава какъв си?

— Бивш специалист по бизнес. В продължение на три години бях главен изпълнителен директор на най-голямата компания в страната.

Тя вдигна вежди, тъй като това не ѝ направи особено впечатление. Фактът, че бе пропуснал да сподели с нея такива подробности, не я шокира. По-рано не се бе представил както трябва и дали сега щеше да ѝ се довери, нямаше да промени мнението ѝ.

— Представи си, аз пък смятах, че се занимаваш с петрол.

— Правих го през последните няколко години. Напуснах компанията.

— Защо? — всъщност това не я интересуваше, ала след като Джош имаше желание да ѝ разкаже, тогава щеше да прояви известно любопитство, за да чуе причината, поради която е бил толкова травмиран.

— Това не е важно — натърти той. — Жизненоважно е какво мога да направя сега, за да помогна на баща ти да спаси компанията. Положението в момента е много опасно за него.

— Той няма да я загуби — отвърна Ейми уверено.

— Ейми, не знам дали имаш представа какво става, но Джонсън Индъстрис може да бъде погълната от враждебни корпоративни конкуренти.

— Това го знам. Ала с нашите финанси се занимават най-добрите умове в страната. Нямаме нужда от теб.

— Преживявал съм това, знам как най-добре да се справя с положението.

Тя въздъхна престорено, за да покаже, че целият този разговор ѝ бе досаден, което не беше напълно невярно.

— Лично аз смятам, че е ужасно арогантно от твоя страна да мислиш, че можеш да влезеш в бизнеса на баща ми и да твърдиш, че ти си човекът, който може да оправи всичко.

— Ейми, моля те — повтори Джош, тъй като тя явно го ядосваше. Всъщност Ейми не го обвиняваше. Усложняваше нещата, защото имаше причина. Много драматични изживявания я свързваха с Джош, за да приеме с радост предложението му да помогне. — Другият път, когато видиш Харолд, питай го за мен — предложи той.

Когато спомена баща ѝ, стомахът ѝ се сви. Явно, че Харолд вече знаеше, иначе нямаше да я моли да открие Джош. Нито пък би предложил на Джош работа във фирмата. Но двамата бяха крили миналото на Джош от нея. Болката от това, че я бяха заблудили, я прониза дълбоко. Можеше да прости на баща си. Ала Джош вече я бе наранил толкова много, че още една рана върху незаздравялата само усили мъката ѝ.

Тя храбро се помъчи да я прикрие. И малкото апетит, който имаше, изчезна. Бутна кейкчето настрана, погледна часовника си и се престори на изненадана кое време бе станало. Придаде си лекомислен вид, извини се и бързо излезе от кафенето.

Почти без да вижда, влезе в женската тоалетна, с разтреперани ръце се хвана за мивката и пое дълбоко въздух в желанието си да спре болката. Не искаше Джош да разбере, че все още притежаваше силата да я нарани. Усещането, че бе предадена от двамата мъже, които обичаше най-много в живота си, ставаше все по-силно.

Пусна водата, наплиска лицето си и го изсуши с грубата хартия за ръце. Щом се успокои, излезе с вдигнати рамене с намерението да се върне в интензивното отделение.

Спря на място в коридора, когато видя, че Джош стоеше, облегал на стената, и я чакаше. Ейми едва бе възвърнала самообладанието си и съвсем нямаше намерение да се разправя с него в момента.

— Сигурно трябва да ти кажа, че когато говорих с татко сутринта, той ме помоли да те откроя — каза тя, когато събра сили.

Тъмните очи на Джош блеснаха от изненада, а след това от облекчение.

— Чудесно.

— Сега би могъл да отидеш при него.

— Няма — каза той твърдо и поклати глава. — Първо трябва да изясним отношенията си.

— Не е необходимо — отвърна Ейми с равен глас. — Нямам какво да ти кажа, нито пък да чуя повече от теб. Нямам никаква работа с теб.

Джош кимна и пъхна ръце в джобовете си, сякаш трябваше да ги скрие, за да не ги протегне към нея.

— Това го разбирам, но не мога да го приема — той спря, тъй като две санитарки минаха покрай тях на път за кафенето. — Вероятно сега не е най-подходящият момент, ала поне можеш да ми повярваш, когато ти кажа, че те обичам.

Тя се престори, че се прозява.

Джош присви очи и сви устни.

— Не можеш да ме заблудиш, Ейми, знам, че изпитваш същото към мен.

— Няма значение дали съм те обичала — отговори тя спокойно. — Какво изпитвам и какво не изпитвам към теб не променя нещата. След като ти и татко смятате, че можеш да помогнеш на компанията, това ти дава още по-голяма сила. Ако искаш моето съгласие, имаш го. Бих се спазарила със самия дявол, ако това би помогнало на баща ми. Прави каквото трябва и после имай добрината да излезеш от живота ми — той трепна така, сякаш му зашлеви шамар. Ейми не можеше да проумее защо Джош толкова се смути. — Колко пъти трябва да ти кажа да ме оставиш на мира, за да ми повярваш?

— Ейми... — той я хвана за раменете и ги стисна до болка, докато се взираше в очите ѝ. — Боже мой, аз ли ти причиних това?

— Ако някой има вина, това съм аз. Влюбих се не, в когото трябва, но научих урока си — каза тя горчиво. Смело посрещна погледа му, ала мъката и съмненията, които се четяха в тъмните му очи, едва не я погубиха. Без да каже и дума повече, Ейми се освободи от ръцете му и тръгна към асансьора.

Джош я последва и двамата се качиха до осмия етаж в неудобно мълчание. Тя отиде до стаята на медицинските сестри и обясни, че баща ѝ е пожелал да разговаря с Джош.

Обърна се, готова да си тръгне от болницата, когато вратите на асансьора се отвориха и оттам излезе Чад Мортън.

— Ейми — провикна се той, сякаш тя щеше да изчезне, преди да стигне до нея. — От два дни се мъча да те открия.

— Съжалявам — промълви Ейми и се остави да я прегърне мило.

— Вчера се отбих в болницата, но ми казаха, че си се прибрала вкъщи. Когато отидох до вас, Мануела ми обясни, че спиш.

— Да, бях изтощена... Просто не бях на себе си — каза тя нарочно заради Джош.

— Нищо чудно. Ти си тук, откакто баща ти получи удар. Ако не си беше отишла вкъщи, аз щях да те закарам.

Ейми усещаше как погледът на Джош пронизваше раменете ѝ, ала не му обърна внимание.

— Тъкмо тръгвах — обясни тя. — Смятах сутринта да се отбия в офиса.

Чад се смръщи и лицето му помръкна.

— Мисля, че е по-добре да не ходиш.

— Защо?

Очевидно му стана неудобно. Сведе очи към пода и пъхна ръце в джобовете си.

— Там е лудница при тези новини и... Много приказки се носят...

— Приказки ли? — попита Ейми. — За какво?

— За поглъщането.

— Какво говориш? — знаеше, че бяха на ръба да бъдат погълнати — поне на теория, но когато го чу, пребледня.

Чад изглеждаше така, сякаш би дал поне дясната си ръка, за да не ѝ каже той лошата новина. Постоя нерешително и си пое дъх.

— Акциите на Джонсън се повишиха с три долара, преди да затворят борсата на Уолстрийт. Бенсън се намеси.

Доколкото ѝ бе известно, на Джордж Бенсън му се носеше славата на агресивен борсов играч, най-лошият от всички. Беше известен като алчен, суров човек, който купуваше компании и после ги изцеждаше до смърт без капка жал.

Тя затвори очи за миг и се опита да запази спокойствие.

— Каквото и да правиш, не трябва да казваш на татко за това.

— Той вече знае — отвърна Джош твърдо зад гърба ѝ. — Иначе нямаше да те кара да ме викаш.

Чад се обърна и изгледа Джош загрижено с присвити очи.

— Кой е този? — попита той Ейми.

Тя нарочно се извърна и изгледа Джош.

— Приятел на баща ми — след това се обърна и се отдалечи.

Джош бе загубил представа за времето. Двамата с Лойд Дикинс се ровиха във финансовите книжа до пълно изтощение. Имаха нужда

от много пари, и то бързо. Джордж Бенсън бе направил така, че да не могат да заемат необходимите средства и да не остави никаква възможност да продават с допълнителна гаранция, дори на загуба. Накъдето и да се обърнеше, Джош се сблъскваше с финансовия гигант, надвесил се над Джонсън Индъстрис като черна смърт. Компанията на Харолд Джонсън бе апетитна хапка и Бенсън нямаше намерение да я изпусне от алчните си ръце.

— Ще успеем ли да го направим? — попита Лойд Дикинс и изгледа замислено Джош.

Джош се облегна назад на стола, опипа линията на носа си и тъжно поклати глава.

— Не виждам как.

— Все трябва да има някакъв начин.

— След всичко, каквото направихме, не постигнахме нищо.

— Кой, по дяволите, си мисли, че е Джордж Бенсън? — разгорещи се Лойд. — Самият Бог ли?

— В момента ни е притиснал с ръце, вързани отзад — призна Джош неохотно. Счупи молива, който държеше, на две. Не съзнаваше, че така силно го бе стискал.

— Съвещанието на борда на директорите е в петък. Дотогава трябва да измислим някакви отговори.

— Ще измислим — каза Джош не особено уверено. Чувстваше се изчерпан. Преди години смятаха идеите му за революционни. Той никога не се бе движил с тълпата, нито пък основаваше решенията си върху онова, което правеха всички около него. Доста рано бе открил, че ако преди да направи някаква крачка, гледаше какво правят колегите му, щеше да капитулира пред равните в бизнеса. Знаейки това, напредна много. Но много години не се бе занимавал с тези неща. Инстинктите му бяха притъпени, объркваша го станалите промени. Въпреки всичко обичаше тази работа. Сякаш играеше хубава партия шах — само че този път летвата бе вдигната по-високо от всякога. Не биваше да загуби.

— Смятам да се прибера вкъщи и да се наспя — смънка Лойд и се прозина шумно. — Чувствам се като пиян и не мога да мисля както трябва.

— Върви. Аз ще прегледам цифрите още веднъж и ще видя дали мога да направя нещо.

Лойд кимна.

— Ще се видим сутринта — постоя нерешително, после се засмя дрезгаво.

— По дяволите, вече е сутрин, ала докато компанията още не е паднала в лапите на Бенсън, съм доволен.

Джош се усмихна, но способността му да се смее го бе изоставила няколко часа по-рано. Усещането за надвиснала опасност тегнеше над него като юмрук на боксьор и всеки негов удар го връщаше все по-назад, докато опря гръб в стената.

Трябваше да има някакъв начин... Заради Ейми и заради баща ѝ трябваше да го открие. С решителност, породена от отчаяние, отново прегледа цифрите за последен път.

— Какво правиш тук?

Гласът на Ейми изплющя в ушите му като камшик. Той отвори очи и примигна няколко пъти срещу ярката светлина. Осъзна, че сигурно бе задрямал. С подпрени на масата лакти потърка съненото си лице.

— Кое време е?

— Почти седем.

— Не е ли малко рано за теб? — попита Джош и примигна над часовника си, докато погледът му се фокусира върху циферблата.

— Исках да проверя нещо. Изглеждаш ужасно — каза тя и гласът ѝ прозвуча като на педантична учителка. — По-добре иди в хотела и се наспи, преди да си припаднал.

— След малко — отвърна той и прикри усмивката си. Загрижеността ѝ беше първият знак, че още го обичаше, след онази сутрин, когато се събуди до него в леглото си. Това беше... Кога? Дали не бе седмици по-рано? Дните се бяха слели в съзнанието му и Джош не беше сигурен коя дата беше.

— Джош, ще се разболееш.

— Какво те е грижа?

— Не ме е грижа, ала баща ми ще се почувства виновен, когато му кажа, а той си има достатъчно грижи.

— Като спомена Харолд, как е той?

— Много по-добре.

— Чудесно — Ейми остана в другия край на стаята. Джош посочи към празния стол до себе си. — Седни и поговори с мен, докато

си събера мислите.

— Достатъчно си ги събрал.

— Хайде, Ейми, не съм ти враг — погледът, който му хвърли, му подсказа, че не бе напълно съгласна. — Добре — изправи се той, — изпрати ме до асансьора.

— Не съм сигурна, че трябва да го правя... Знаеш пътя. За какво съм ти аз? — тя се държеше сковано и на голямо разстояние от него, когато се намираха в една стая.

— За морална подкрепа. Изтощен съм и съм гладен, и преуморен, за да спорим. Освен това в девет има съвещание. Не си заслужава да отида до хотела.

— В кабинета си татко има диван... Можеш там да си починеш час-два — каза Ейми, като го наблюдаваше внимателно.

Джош постоя нерешително и си помисли, че много по-добре ще си прекара времето, като я прегръща и целува.

— Бих могъл — съгласи се той. — Но няма да мога да си почина сам — смело я погледна в очите. — Всъщност имам нужда да ме подхраниш.

— Забрави, Джошуа Пауъл — отвърна тя разгорещено. Изчерви се, при това доста, обърна се и излезе от кабинета на Лойд Дикинс. Джош я последва. Когато Ейми влезе в кабинета на баща си, той затвори вратата от благоприличие. — Мисля, че тук някъде имаше одеяло — тя влезе в огромен килер, където бяха складирани неща. Джош влезе след нея и едва устоя на изкушението да я прегърне и да я притисне към себе си. — Ето едно одеяло — каза Ейми и когато се обърна, той беше точно зад нея и ѝ препречи пътя за бягство. Изумените ѝ очи се взряха в неговите. Джош я обикна още повече, когато тя се изпъна в пълен ръст и вдигна гордо глава. — Моля те, пусни ме да мина.

— Не мога.

— Защо? — попита Ейми.

— Защото имам по-голяма нужда от нещо друго, отколкото от сън.

Тя сложи едната си ръка на хълбока, готова за битка. Само че той нямаше желание да води битка. Не искаше и да спори.

— Какво искаш, Джошуа? — попита Ейми.

— Вече ти казах. Обаче трябва да започнем с целувка, не мислиш ли?

Изумена, тя го изгледа.

— Съвсем си загубил ума си, ако смяташ, че ще се оставя да се отнасяш с мен като с някаква безмозъчна...

Джош нямаше намерение да слуша излиянието ѝ. Изобщо не я изчака да спре или да си поеме дъх, а сплете ръце около кръста ѝ и я притисна към себе си. Възмутена, Ейми понечи да каже нещо и той моментално се възползва, като пхна езика си в устата ѝ.

Тя се опита да се възпротиви. Джош усети как ноктите ѝ се впиват в ризата му, като че ли имаше намерение да го отблъсне, ала каквото и намерение да бе имала, внезапно го промени. Може би искаше да му каже да не я докосва, но езикът ѝ посрещна неговия и се чуха тихи стенещи звуци. От него ли идваха, или от нея?

— Ах... Ах...

При това възклицание той прекъсна целувката и закри Ейми от любопитните очи.

Госпожица Уедърел, секретарката на Харолд Джонсън, стоеше наред кабинета му толкова бледа, сякаш всеки момент щеше да припадне.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Делата на Джонсън Индъстрис не вървяха добре. Нямаше нужда Ейми да присъства на дългите съвещания заедно с Джош и началниците на отдели, за да го разбере. Мрачните лица на околните ѝ подсказваха всичко, което трябваше да знае. Лойд Дикинс, който обикновено се държеше много професионално, цяла седмица беше сприхав и се заяждаше с всички. Движенията му бяха вяли, сякаш всеки ден всяваше страх у него — съвсем необичайно за такъв жизнен мъж, чиято компания тя свикна да цени.

През последните две седмици Ейми два пъти завари госпожица Уедърел да бърше очите си с безукорно чиста дантелена кърпичка. Жената, която работеше при баща ѝ дълги години, изглеждаше състарена и вече не приличаше толкова на дракон, както преди.

Ейми чистосърдечно се съмняваше, че Джош беше спал няколко часа за цялата седмица. Всъщност както и тя самата. Вечер, когато си тръгваше от офиса, отиваше направо в болницата. Джош няколко пъти ходи там, след като преместиха баща ѝ от интензивното отделение, но Харолд винаги изглеждаше ободрен след посещенията му. Ейми знаеше, че Джош не му казва цялата истина, ала въпреки различията помежду им, тя одобряваше това и не се месеше.

От своя страна Ейми избягваше да остава насаме с Джош след онзи случай, когато госпожица Уедърел ги видя. Отдавна се бе уверила, че не можеше да му има доверие, но той ѝ даде и втори, много по-болезнен урок — *тя нямаше доверие и на себе си, когато бе в близост до него*. Две секунди в прегръдките му и всичките ѝ съпротивителни сили се изпаряваха. Дори сега, след като бяха минали няколко дни, се изчервяваше при спомена как реагира на откраднатата целувка.

— Как е той?

Ейми се изпъна на стола до леглото на баща си. Джош — предметът на размишленията ѝ, влезе в затъмнената стая.

— Според мен, добре.

— Спи ли?

— Да.

Той седна на стола до нея и потърка лицето си с ръка, сякаш за да изглади бръчките от тревога, ала не може да я заблуди. Само като го погледна, сърцето ѝ се разтуптя тревожно. Джош изглеждаше ужасно. Ейми въздъхна вътрешно и предположи, че и самата тя не изглеждаше много по-добре.

— Откога не си спал нормално през нощта? — не се стърпя да го попита.

Той се опита да я успокои с усмивка, но не успя.

— Откакто и ти не си спала. По дяволите, Ейми, не върви на добре. И двамата знаем колко зле мина съвещанието на борда на директорите следобед. Водим много по-голяма битка, отколкото предполагаме в началото. Половината хора са на мнение да продаваме акции сега, като смятат, че ще получим по-добра цена и никой не смее дори да предположи какво ще предложи Бенсън другата седмица.

— Не трябва да казваме на татко.

Джош сви рамене.

— Нямам представа как ще го скрием от него. Твърде умен е, за да не го предположи. Направихме всичко възможно, за да го скрием, ала съм сигурен, че той знае.

Тя кимна в знак на съгласие. Много добре знаеше какви биха били последствията, ако Бенсън глътнеше компанията. Това би убило баща ѝ така сигурно, както ако Джордж Бенсън го застреляше в сърцето. Джонсън Индъстрис беше кръвта, която течеше в жилите на баща ѝ. Без бизнеса животът му би загубил цел и посока.

Джош като че ли прочете мислите ѝ. Сложи ръка върху нейната и я стисна, за да я успокои.

— Ще се справим — увери я ѝ той. — Не се тревожи.

— Според мен ти се тревожиш достатъчно и за двамата.

Джош пак се опита да се усмихне и този път успя.

— Толкова много е заложено на карта. Ако загубя компанията — каза той и я погледна в очите, — значи ще загубя и теб.

Ейми сведе очи, докато думите му стигнаха до съзнанието ѝ.

— Ти ме загуби отдавна.

Въздухът между тях като че се зареди с електричество. Тя почти предвкушаваше поражението му. Такова бреме се бе стоварило върху

плещите му, а наградата от изхода на борбата беше самата тя. Каквото ще да става. Онова, което бе между тях, нямаше нищо общо с това.

— Не мога да го приема.

— Трябва.

— Не може да ме заблудиш, Ейми. Ти ме обичаш.

— Някога те обичах — призна тя неохотно, — но както много често ми казваше навремето, това бе грешка. С Чад ще...

— Чад! — той изрече името така, сякаш изплю хапка развалено месо. — Не може да очакваш от мен да повярвам, че си влюбена в този смотаняк.

Мина един напрегнат момент, докато Ейми заговори отново.

— Смятам, че е по-добре да сложим край на този разговор, преди и двамата да изпуснем нервите си.

— Не — надсмя се Джош. — Сега ще поговорим. Омръзна ми от игри.

— Да довършим разговора? Тук, сега? — ядоса се тя. — Не желая да обсъждам важни въпроси с теб в стаята на баща ми.

— Хайде да излезем.

— Добре — съгласи се Ейми и почти скочи на крака от нетърпение. Почувства се като боксьор, който в началото на рунда тръгва от ъгъла. Винаги, когато беше с Джошуа, той все повече я ядосваше. Последва го с делова крачка, след като излязоха от болницата и тръгнаха към паркинга. — Къде отиваме? — попита, когато Джош спокойно отключи вратата, за да седне тя.

— Какво предлагаш? — попита той така нехайно, сякаш я питаше в кой ресторант да отидат да вечерят.

— Не ме интересува — хладнокръвното му държане я раздразни още повече. Поне можеше да покаже малко чувство. А чувствата кипяха у нея. Едва не захвърли чантата си на земята, за да го нападне с юмруци. Емоции кипяха в душата ѝ от възмущение.

— Добре тогава, аз ще реша — Джош ѝ посочи отворената врата на колата. — Сядай.

— Няма, докато не ми кажеш къде отиваме.

— Нямам намерение да те отвлека.

— Къде отиваме? — попита тя за втори път и беше сигурна, че очите ѝ хвърлят гневни искри.

— В моята стая в хотела.

Ейми плесна с ръце по бедрата си.

— Боже мой — извика тя. — Честна дума, Джош, толкова глупава ли ти изглеждам? Просто не мога да повярвам. Няма сила, която да ме накара да вляза в хотелската ти стая.

Той седна на шофьорското място, а Ейми още не бе влязла в колата.

— Защо? — попита.

— Сигурно имаш намерение да ме съблазниш.

— Бих ли успял?

— Няма такива изгледи.

Джош сви рамене с безразличие.

— Тогава какъв е проблемът?

— Ами аз... — тя не искаше да признае, че той я привличаше твърде много.

— По-близо сме до моя хотел, отколкото до вас, и там поне няма никой. Не мога да говоря от твое име, ала аз лично предпочитам да обсъдим този въпрос разумно, без да ни слуша половината Сиатъл.

Тук я хвана натясно. Да разговарят така, че тя да няма предимство!

— Добре тогава, но в такъв случай ще карам с моята кола.

— Както искаш — той влезе в колата, наведе се през седалката и затвори вратата, която преди секунди бе отворил за нея.

За няколко минути стигнаха до хотела. Изникна малък проблем с паркирането, което вероятно бе имал предвид Джош, когато ѝ предложи да пътува с него. След като нямаше място на улицата, Ейми откри паркинг, плати си и се срещна с Джош във фойето на хотела.

— Гладна ли си?

Тя беше гладна, ала не желаше да си признае. Хотелът беше същият, в който бе отседнал Джош и преди. Това обаче никак не я успокои.

— Не съм.

— Ако нямаш нищо против, ще поръчам да ни донесат нещо в стаята.

— Добре.

Докато пътуваха с асансьора, мълчанието между двамата бе заплашително, сякаш предстоеше да се разрази торнадо.

Той бе пригответил ключа си. Отключи вратата и я отвори, за да влезе Ейми първа. Тя се закова на място, когато осъзна, че дори стаята бе съвсем същата, която бе заемал преди няколко месеца. Колко се бяха променили чувствата ѝ. Тогава беше влюбена в него...

А сега... Е, в последно време научи много неща. Повечето от тези уроци ѝ се отразиха болезнено. Измина дълъг път от наивното момиче, завършило колеж, каквото беше тогава. Стана по-зряла в резултат от отношенията си с Джош.

— Това е същата ти стая — забеляза Ейми, като почти несъзнателно изрече на глас мисълта си.

— Изглежда същата, но е на друг етаж — потвърди разсеяно той. Взе менюто за рум сървис, прегледа го и посегна към телефона. — Сигурна ли си, че не искаш нищо?

— Сигурна съм — червата ѝ възроптаха в гневен протест срещу лъжата ѝ. Тя успешно се направи, че звукът бе дошъл от другаде.

Джош поръча, както ѝ се стори, прекалено голямо количество храна и след това се обърна към нея.

— Добре, хайде да започваме и да свършваме.

— Хайде — съгласи се Ейми и се стегна, преди разговорът да започне.

— Седни — посочи ѝ стол, който стоеше пред прозореца.

— Ако нямаш нищо против, ще остана права.

— Както искаш — той самият седна на стола.

Тя си мислеше, че като остане права, ще има някакво предимство. Ала не се оказа така. Чувстваше, че сега Джош я сплашва много повече, от когато и да било. Ейми събра целия си кураж, изпъна рамене и го погледна в очите — нито молеше за пощада, нито се признаваше за победена.

— Нали искаше да ми кажеш нещо — подкани го тя, след като той не започна веднага разговора.

— Вярно — съгласи се Джош, който изглеждаше спокоен и ни най-малко раздразнен. — Не желая повече да се виждаш с онзи лигльо Чад.

Ейми се изсмя на безочията му.

— Има ли армия, която ще ме спре?

— Няма нужда от армия. Правиш го на глупак, а себе си на още по-голяма глупачка. Аз те обичам и ти ме обичаш, и честна дума,

омръзна ми да чувам Чад като извинение всеки път, когато се видим.

— Надявах се, че ще разбереш какво искам да ти кажа — каза тя и скръсти ръце на гърдите си. — А що се отнася до това, дали още те обичам — продължи Ейми и се насили да се засмее, — каквито и чувства да съм имала към теб, умряха много отдавна.

— Не ме лъжи, Ейми, не го вършиш добре. Никога не си била добра в лъжите.

— Този път е различно — каза тя с равен тон. — Всъщност много добре си спомням кога точно престанах да те обичам, Джошуа Пауъл. Това стана, когато ти се качи на едно такси пред дома ми. Стоях и гледах как се отдалечаваш и се заклевх пред себе си, че никога няма да разреша на мъж да ме обиди по този начин.

Той затвори за миг очи и наведе глава.

— Ейми, най-трудният момент, който съм преживял през живота си, бе да си тръгна тогава. Казах ти и преди, че бих дал какво ли не това да не бе ставало. За съжаление се случи.

— Наистина ли вярваш, че малко разкаяние ще поправи всичко?

Джош се облегна на стола и отпусна рамене.

— Надявах се да послужи за начало.

— Съжаленията не са достатъчни — извика тя и за свой ужас усети как сълзи започнаха да щипят очите ѝ. Преди да се напълнят със сълзи и Джош да ги забележи, Ейми се обърна и се отдалечи от него.

— Какво искаш? — запита той. — Кръв ли?

— Да — кресна му тя. — Много повече от това... Искам да се махнеш от живота ми. Ти смяташ, че ако успееш да помогнеш на баща ми, това ще изтрие всичко, което се случи по-рано и че... Че ще се съглася да забравя миналото, можем да се оженим, да си родим няколко деца и да си живеем щастливо.

— Ейми...

— Не, Джош — извика тя, обърна се и простря ръце напред, като да го спре. — Отказвам да бъда наградата, която ще прибереш, след като цялата тази лудост с Джордж Бенсън свърши и баща ми се възстанови.

— Не е така.

— Тогава как е?

— Обичам те.

— Не е достатъчно — каза Ейми. — А по въпроса дали ще се виждам с Чад Мортън, или не, има нещо, което искам да ти съобщя. Възнамерявам да се омъжа за него. Още не е поискал ръката ми, ала ще го направи и, когато това стане, аз с удоволствие ще дам съгласието си.

— Но ти не го обичаш — не се стърпя той и скочи от стола. — Не мога да повярвам, че ще извършиш такава глупост!

— Може да не го обичам както... Както обичах теб, ала поне ако той ме остави някога, няма да ме заболи така дълбоко. Но в интерес на истината Чад никога няма да ме зарече, както направи ти.

— Ейми, не върши тази лудост. Моля те, Ангелски очи, ще съсипеш живота и на двама ни.

— Чад се отнася чудесно към мен.

За миг Джош стисна очи.

— Дай ми възможност да се реванширам.

— Няма! — поклати енергично глава тя и отстъпи от него с малки крачки, докато той приближаваше към нея. — Чад има добра душа и е мил.

— След две седмици ще ти доскучае с него.

— Той е честен и нежен с мен — продължи Ейми, като го гледаше право в очите.

— Но какъв любовник ще бъде? — Ейми отпусна рамене победена. Когато Чад я целуваше, тя оставаше безразлична. Джош сигурно го е знаел. Победоносна искрица проблесна в очите му, когато Ейми не отговори веднага на насмешката му. — Отговори ми — настоя той с блеснали очи. Тя отстъпи от него колкото можеше по-далеч. Гърбът ѝ се опря в стената. — Когато Чад те докосне, какво изпитваш? — Ейми не можа да изрече лъжата. Можеше да крещи, че се разтапя в прегръдките на Чад Мортън, да настоява, че бе любовник, на когото всеки би могъл да завиди, ала това нямаше да донесе нищо добро. Джош щеше да познае, че лъже и щеше да я накара да страда за това. Бавно, почти несъзнателно, той я погали по лицето. Тялото ѝ се върна към живот само при този допир като с перце, а тя рязко пое дъх, тъй като не бе подготвена за всички усещания, които се породиха от допира му. — Господин „бе ем ве“ кара ли те да се чувстваш така? — попита Джош с дрезгав и дълбоко съблазнителен глас.

Много сили бяха нужни, за да не затвори очи и да се отдаде на чувственото усещане. Тя вдигна ръце, готова да го отблъсне, но в мига, когато те се допряха до твърдите му мускулести гърди, се отказа от намерението си.

— Не чувствам нищо. Моля те, пусни ме.

Той се засмя тихо.

— Аз не те докосвам, ангелче, твоите ръце се опират в мен. Ох, сладката ми — съжали я Джош развеселено. — Каква жестока битка водиш.

Засрамена, Ейми отпусна ръце, ала преди това той се облегна с ръце на стената и с тялото си не ѝ даде да мръдне.

Първата ѝ реакция беше да се бори, да го удря по гърдите и да поиска да я освободи от капана. Но обезумелият му поглед я накара да се откаже. Тя видя как в основата на гърлото му една вена пулсира и предопределя съдбата ѝ. Джош стоеше почти вдървено, ала Ейми усети как целият пулсира напрегнато.

Тогава ѝ мина мисълта, че ако не направи нещо, той щеше да я люби. В устата си усети горчивия вкус на поражението. Щом станеше неин любовник, тя никога нямаше да успее да го изгони.

Дъхът се спря в гърлото ѝ и Ейми бутна Джош, но това действие само ѝ подсказа, че той беше необикновено възбуден. Погледна го в лицето и Джош се усмихна.

— Точно така, ангелче — настоя той шепнешком. — Почувствай ме. Отъркай се в мен. Покажи ми колко и ти ме желаеш.

— Няма — възрази тя едва-едва. Тогава Джош я целуна. Бавно, сякаш времето беше пред тях. Въпреки всички съвети на волята ѝ, изгарящо вълнение обхвана тялото ѝ и Ейми изохка. Този звук като че ли му хареса и той отново я целуна, а когато езикът му срещна нейния и тя го посрещна, доплака ѝ се от яд, че тялото ѝ не я слушаше. Ръцете му се озоваха отпред на блузата ѝ, заразкопчаваха копчетата ѝ трескаво и Ейми трябваше да се уплаши, ала това не се случи. Щом свърши, Джош свали сакото ѝ, а след това копринената блуза и сутиена. Отгатнала намерението му, тя направо се примоли. — Джош, моля те... Недей.

Той така дълбоко пое дъх, че раменете и гърдите му се надигнаха рязко.

Едва се докосна до голите ѝ гърди, а зърната им се втвърдиха и започнаха болезнено да пулсират.

Джош се наведе и нежно ги целуна последователно, въртеше езика си около тях, обгръщаше ги и ги смучеше, докато Ейми едва се съдържаше да не заплаче и да не го помоли да спре. Само че това щеше да бъде още една лъжа. Тя съвсем не желаше той да спира. Копнееше за още, за много повече.

Ейми усети как Джош вдига полата около кръста ѝ и сваля надолу към коленете чорапогащите ѝ. Само това действие би ѝ било достатъчно, за да осъзнае, че ако сега не престане, щеше да стане твърде късно. Но щом той я целуна, тя забрави всичко.

Джош плъзна ръце по голите ѝ хълбоци, галеше ги, повдигаше ги към възбудата си, така че никакво съмнение да не остане у нея относно намеренията му. Ейми възкликна и отвори очи. Притисна главата си към стената и силно заби нокти в раменете му. После, тъй като вече не можеше да се спре, започна да се извива, докато я обхванаха спазмите на върховно удоволствие. Тя прехапа долната си устна, беше ѝ трудно да повярва какво върши Джош с нея. Главата ѝ се замая и Ейми започна да я мята от една страна на друга о стената, потънала в невероятното усещане. Ала това не му стигаше.

— Отново, ангелче — настоя той.

— Не — изстена тя. — Не мога да го понеса.

— Можеш.

Джош я гали, докато Ейми изпадна в забрава, и поглъщаше виковете ѝ на екстаз с уста. Тя се притисна към него, докато втори път усети спазми на такова силно задоволство, че сълзи бликнаха от очите ѝ, намокриха бузите ѝ и капнаха върху гърдите ѝ. Той последва пътя на сълзите и ги изблиза от зърната ѝ с явна наслада. Ейми не бе в състояние да контролира ръцете си и те се вкопчиха в косата му.

Учтиво потропване на вратата ги стресна. Джош се скова, пот изби по разгорещеното му лице. Целуна я силно и се размърда.

— Джош — изстена тя, — има някой на вратата...

— Този път ще свършим — изръмжа той.

Почука се втори път.

— Рум сървис — избумтя мъжки глас отвън. — Нося поръчката ви.

— Моля те — примоли се Ейми с насълзени очи. — Пусни ме.

Джош неохотно я пусна и, след като вдигна чорапогащите си, тя изтича в банята. Оттам го чу как разговаря с мъжа, който донесе храната. Облече се много бързо, напъха блузата в полата си и прокара вдървени пръсти през разрешената си коса.

— Ейми, отиде си.

Тя наплиска лицето си със студена вода и се опита да призове здрав разум в обърканата си глава.

Когато излезе от банята, призова на помощ цялата си сила. Както и предполагаше, Джош я чакаше, готов да продължи, сякаш нищо не се бе случило.

Ейми се стегна и се загледа някъде зад него — в картината, която висеше над голямото легло.

— Доказа, че си прав — каза, изумена колко разтреперан бе гласът ѝ.

— Надявам се да е така. Ще се омъжиш за мен, Ейми.

— Няма — изрече тя с равен глас. — Само защото ме привличаш физически, не означава, че те обичам или че мога да ти вярвам. Вече не, Джош, никога повече.

Преди той да успее да каже или да направи нещо, което да промени решението ѝ, Ейми грабна чантата си и излезе от стаята.

Тя прекара следващите четири часа при баща си, като нарочно отбягваше Джош. След случилото се в хотелската стая не бе сигурна дали би могла отново да го погледне в очите. Ако не бяха донесли храната точно тогава, не знаеше докъде щяха да стигнат.

Да, неохотно призна пред себе си, *знаеше* докъде щяха да стигнат. Щеше да лежи в леглото му с очи, изпълнени с обожание, и със задоволено тяло. Безусловно щеше да му даде сърцето, живота си и всичко, което той пожелаеше.

— Няколко дни не си на себе си — оплака се Чад на обяд. — Мога ли да ти помогна с нещо?

Независимо какво смяташе за него Джош, Чад беше чудесен. Той предугаждаше всичките ѝ желания. Нямаше смисъл Ейми да казва какво иска. Много често Чад пристигаше в болницата, настояваше да я заведе на обяд или на вечеря, или просто навън да подиша чист въздух.

Той рядко се застояваше да говори с баща ѝ, а от своя страна Харолд Джонсън също нямаше какво толкова да му каже.

— Какво става на работа? — попита тя и осъзна, че всъщност питаше за Джош и се разсърди на себе си, че се интересува.

— Не стават хубави неща — призна Чад и забодде вилицата си в салатата от авокадо и кълнове от люцерна. — Няколко души вече подадоха оставка, понеже искат да си намерят работа, докато могат.

— Вече? — Ейми се разтревожи, защото се боеше как баща ѝ щеше да реагира на това. Надяваше се Джош да му спести повечето неприятни новини.

— Когато Пауъл си тръгна, почти всички разбраха, че каузата е загубена. Искам да знаеш, че ще остана, докато ти и баща ти имате нужда от мен.

— Джош е напуснал? — извика тя и не успя да потисне възклицанието си. Тъпа болка започна от сърцето ѝ и раздра корема ѝ. После се разнесе по ръцете и краката ѝ, Ейми почти не можеше да диша или да помръдне.

— Напусна вчера — продължи Чад. — Изненадан съм, че баща ти не каза нищо.

— Да — смънка тя и сведе очи. Известно време се мъчеше да не се разридае.

— Ейми, добре ли си?

— Не... Имам ужасно главоболие — тя стисна слепоочията си и му се усмихна.

— Хайде да те заведа у дома.

— Не — отказа Ейми и леко поклати глава. — Само ако можеш да ме върнеш в болницата. Аз... Колата ми е там.

— Разбира се.

Мина цяла вечност, докато излезе от ресторанта. По пътя към болницата тя си даде сметка колко мълчалив бе баща ѝ през последните двадесет и четири часа. Въпреки че продължаваше да се възстановява бързо, тази сутрин изглеждаше бавен и апатичен, но Ейми до такава степен бе затънала в своите проблеми, че не ѝ направи впечатление. Сега всичко ѝ се изясни.

Когато ставаше напечено, Джош грабваше багажа си и се измъкваше от живота им. Не си направи труда да се сбогува, дори с нея. Явно не можеше да се изправи срещу нея, и нищо чудно. Ако тя

нямаше нужда от него, той бе нужен на Харолд. Ала това нямаше значение за Джош. Той просто обърна гръб на тях и проблемите им и си замина.

— Защо не ми каза? — запита баща си Ейми, когато останаха сами. Горещи сълзи се стекоха по лицето ѝ. — Джош си е отишъл.

— Смятах, че знаеш.

— Не знаех — тя избърса сълзите си и събра сили да се покаже твърда пред баща си. — Нищо не ми каза.

— Ще се върне — увери я той и нежно потупа ръката ѝ. — Не му се сърди, мила, Джош направи всичко, каквото можа.

— Не ме интересува дали някога ще се върне — извика тя горчиво. — Не желая повече да го виждам. Никога.

— Ейми...

— Ще се омъжа за Чад, преди Джош да се върне, обещавам ти. Мразя го от дъното на душата си — още не се бе оправила след първия път, когато я заряза, а после, точно когато имаха най-голяма нужда от него, той ги остави за втори път. Ако баща ѝ загубеше Джонсън Индъстрис, а това вече беше много вероятно, Ейми щеше да знае кой бе виновен.

— Той няма какво повече да направи — заобяснява баща ѝ. — Не го обвинявам. Опита всичко, което бе по силите му, за да обърне нещата, но бе твърде късно. Трябваше да го прозра много по-рано, поисках от него невъзможното. Джош го знаеше и въпреки всичко се помъчи да намери изход.

— Ами какво ще стане с компанията?

— Вече всичко е загубено и няма какво да правим, освен да приемем факта — тя зарови лице в ръцете си. — Ще се оправим — каза баща ѝ, ала гласът му прекъсна. След известно време успя да се успокои и каза: — Може да съм паднал, но не съм аут.

— О, татко... — Ейми го прегърна, успокои го, доколкото можа, но и нейното сърце бе силно накърнено, след като Джош ги бе зарязал.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

До края на седмицата на Ейми се наложи да повярва в чудеса. След като знаеше, че баща ѝ ще загуби компанията, в която бе вложил целия си живот, тя бе готова за най-лошото. Случи се нещо, което става само с онези, които вярват в приказки и в дядо Коледа. В последния момент баща ѝ продаде малка филиална компания, която бе купил няколко години по-рано. Компанията, специализирана в производство на пластмаси, беше губеща, но се появи неочаквано предложение на висока цена. Баща ѝ и адвокатите на компанията подскочиха при тази възможност и подписаха споразумението. Веднага след това Джонсън Индъстрис успя да се разплати с притежателите на акции, и то само часове преди крайния срок. С много малка загуба компанията успя да отстрани Джордж Бенсън и да парира плановете му да я погълне.

На следващата седмица баща ѝ отново бе като младо момче. Настроението му бе толкова добро, че лекарите решиха да го изпишат в петъка.

— Добро утро, красавице — поздрави Харолд дъщеря си, когато тя се отби да го види на път за работа в понеделник сутрин. — Прекрасен ден, нали, душичке?

Обаче денят не беше прекрасен за Ейми. Естествено, тя беше доволна от развоя на събитията за баща ѝ, ала всичко останало в живота ѝ беше поело надолу по наклонената плоскост.

Ейми много грижливо бе поставила щит около сърцето си, смятайки, че ще я предпази от Джош и от всичко, което той би казал или направил. Но преценката ѝ се оказа погрешна. От това, че ги изостави, когато с баща ѝ имаха най-голяма нужда от него, я заболя повече от първия път.

Тя непрекъснато се стараяше да не се отпуска и да не се разреве. Идваше ѝ да се разридае за най-незначителното нещо. Мелодраматична реклама по телевизията бе в състояние да я разплаче, някоя тъжна статия във вестник, както и когато чакаше в задръствания.

Както си стоеше в супермаркета, изведнъж изпитваше необяснимо желание да ревне.

— Навън вали дъжд, студено е и според прогнозата може да завали сняг — отвърна тя на забележката на баща си, че денят бил прекрасен. Направи всичко възможно да изглежда весела, ала не успя.

— Ейми? — меките сини очи на баща ѝ я изгледаха въпросително. — Искаш ли да поговорим?

— Не — отвърна тя троснато. Това с нищо нямаше да подобри положението. Джош бе излязъл от живота им и Ейми беше колкото щастлива, толкова и тъжна.

— Заради Джош ли?

Тя стисна зъби.

— Каква причина би могло да има да се разстройвам за Джошуа Пауъл? — попита така, че въпросът ѝ да прозвучи шеговито.

— Обичаш го, скъпа.

— Може някога да съм го обичала, но вече не го обичам — глупавите сълзи, които през последните две седмици се стичаха, когато си поискат, бликнаха от ъгълчетата на очите ѝ. Ейми пак се помъчи да ги скрие.

Харолд Джонсън присви очи и ѝ посочи стола.

— Седни, скъпа, искам да ти разкажа една приказка.

Тя отиде до прозореца и обви кръста си с ръце.

— Трябва да вървя на работа. Друг път.

— Тази приказка е много важна. Седни и не ми противоречи. Нали знаеш, че сърцето ми не е добре?

— Ох, татко — изненадващо се засмя Ейми.

— Седни — той пак посочи към стола.

Тя го послуша, развеселена от настроението му.

— Историята започва преди няколко години...

— Това вълшебна приказка ли е?

— Шшт — направи ѝ знак баща ѝ. — Слушай. Можеш да зададеш всичките си въпроси накрая.

— Добре, добре — съгласи се Ейми начумерено.

— Добре, докъде бях стигнал? — измърмори той и погали брадичката си, за да събере мислите си. — Да, всъщност едва бях започнал. Това е приказка за един млад мъж, който завършил с отличие един от най-известните университети. Показал необикновен талант за

бизнес и слухът за него се разнесъл още преди да получи магистърската си степен за бизнес администрация. Предполагам, че стигнал дотам, естествено, тъй като баща му бил известен брокер. Във всеки случай идеите на този млад мъж били революционни, ала той имал и голям късмет. Няколко компании проявили желание да го направят изпълнителен директор. Не след дълго той вече бил в състояние да сложи на масата условия и го направил.

— Татко? — тя нямаше представа накъде водеше тази приказка, но наистина не желал да седи и да го слуша как ѝ разказва за някой си, когото въобще не познава. А ако това бе Джош, по-добре изобщо да не я чуваше. Нямаше да промени нищо.

— Мълчи и слушай — смъмри я баща ѝ. — Този млад мъж и баща му били много близки, и то от години. Честно казано, за бащата се носели слухове, че върши малко съмнителни сделки. Нищо нелегално, не ме разбирай погрешно, ала поемал ненужни рискове. Искрено се съмнявам, че синът е знаел за всичко това, макар сигурно да предполагал, че част от слуховете били верни. Обаче при всеки случай синът защитавал баща си — Ейми погледна часовника си с надеждата, че баща ѝ ще разбере намека ѝ. Дори и да го бе разбрал, това изобщо не му подейства. — Синът често се обръщал за съвет към баща си. Кое то е съвсем естествено, след като са били близки. Синът вече бил начело на голяма компания и ако кажа името ѝ, ти веднага ще се сетиш за кого става дума — тя се прозина, искаше баща ѝ да стигне до важната част на тази дълга, протяжна история. — Никой не знае какво точно се е случило, но компанията решила да продаде няколко свои по-малки компании. Бащата, както ти казах, бил брокер, очевидно от сина си надушил за продажбата, която се готви, и, след като разполагал с такава ценна вътрешна информация, направил убийствен ход на борсата.

— Но това е...

— Неетично и незаконно. След това какво се е случило между бащата и сина, можем само да гадаем. Предполагам, че след този случай пътищата им се разделили. Не е моя работа какво се е случило, ала предполагам, че след разразилия се скандал двамата мъже вече не се обичали. Синът подал оставка и изчезнал години наред.

— Обвиняваш ли го?

— Не — отвърна баща ѝ замислено. — Макар че е ужасна загуба за един талант. Много малко хора знаели какво се е случило, но явно синът сметнал, че доверието към него е накърнено. Вярата в баща му била разрушена несъмнено, и този удар го разсипал. Моето мнение е, че години наред е живял с отрицателните последствия от това, да имаш пари, и единственото, което желаел, било да се очисти и да си устрои нов живот. Успял.

— Бил ли е щастлив?

— Не мога да кажа със сигурност, ала си представям, че достатъчно добре се е реализирал. Служил в Корпуса на мира няколко години като доброволец. Без значение къде е бил, навсякъде високо го оценявали. Може да се каже, че не се е намерил човек, който да не го хареса.

— Тази история хумористично ли завършва? — попита развеселена Ейми.

— Да, и дотам ще стигна. Само че преди това да те попитам нещо.

— Добре — след като беше стигнала дотук, въпреки че не слушаше по свое желание, баща ѝ успя да я заинтригува.

— Искам да се поставиш на мястото на този млад мъж. Представяш ли си колко трудно му е било да се обърне към баща си, след като осем години не са поддържали връзка?

— Убедена съм, че нямаше да го направи, ако не е имал основателна причина.

— Имал е. Влюбил се.

— Влюбил ли се? — повтори думите му Ейми.

— Направил го заради жената, а също заради баща ѝ, предполагам. Знаел начин как да им помогне и макар че това му коствало много, той отишъл при баща си и го помолил за помощ.

— Разбирам — каза тя и гърлото ѝ се сви.

— Ейми... — баща ѝ млъкна и протегна ръка към нея. — Компанията, която направи предложението, която ни спаси, е на Чанс Пауъл — бащата на Джош.

Тези думи ѝ подействаха като удар по главата. Ушите ѝ забучаха, а стените на стаята сякаш се завъртяха като въртележка.

— Джош е отишъл при баща си заради нас?

— Да, скъпа. Продал е душата си заради теб.

Въпреки че Ейми бе ходила няколко пъти в Ню Йорк, Голямата ябълка никога не ѝ бе харесвала, както сега. Градът беше пищно украсен за Коледа. Огромни елхи бяха сложени пред няколко универсални магазина. Световният търговски център, винаги ярко осветен, никога не бе бил по-блестящ. Една разходка през Сентръл Парк я накара отново да се почувства като дете.

Изчезнаха непрекъснатите пориви да заплаче, на мястото им се настани главозамайващо щастие, което я дари с дълбока трайна радост за празника, каквато не бе изпитвала от дете и, когато беше център на света за родителите си.

Стиснала бележката с адреса в ръка, тя влезе в огромното тридесететажно здание, където се помещаваше брокерското комисионерство на Чанс Пауъл. След като зададе няколко въпроса, се изкачи с асансьора до етаж, където се намираше неговият кабинет.

Огледа редиците с бюра, но не видя Джош, от което настроението ѝ малко помръкна. Нямаше да си тръгне, без да го открие, тъй като само затова беше дошла.

— Искам да се видя с господин Пауъл — каза Ейми на момичето на рецепцията. — Нямам уговорена среща.

— Господин Пауъл е много зает. Ако искате да разговаряте с него, боя се, че трябва да ви определя среща.

— Само му кажете, че Ейми Джонсън е тук... Бихте могли да добавите дъщерята на Харолд Джонсън — поясни тя за всеки случай, тъй като не бе сигурна дали Джош бе споменавал името ѝ.

Младата жена неохотно изпълни това, което пожела Ейми. Щом изрече името ѝ, вратата на кабинета се отвори и се появи самият Чанс Пауъл. Приликата между баща и син беше удивителна. Естествено, Чанс беше зрял мъж, тъмната му коса бе прошарена, ала очите му толкова приличаха на тези на Джош, че за миг ѝ се стори, че стои пред Джош.

— Здравсти, Ейми — каза той и пое ръцете ѝ в двете си ръце. Огледа я и явно остана доволен. — Отмени срещата ми за десет часа — обърна се Чанс Пауъл към жената. Той поведе Ейми в кабинета си и затвори вратата. — Чудех се как изглеждате.

— Нормално — Ейми седна на стола срещу скъпото бюро от махагон, готова да каже или да направи всичко, за да открие Джош. — Нямам представа какво ви е казал Джош, ако изобщо ви е обяснил...

— О, разказа ми много неща — изрече по-възрастният мъж и се засмя, явно доволен от нещо.

— Трябва да го открива — каза тя натъртено.

— Трябва ли?

Ейми не отговори на въпроса му.

— Знаете ли къде е?

— Не знам къде е в момента.

— Разбирам — тя сви ръце в юмруци около дръжката на чантата си. — Можете ли да ми кажете къде бих могла да го потърся? — най-много се страхуваше, че отново се бе върнал в Кадири или бе заминал някъде другаде в Близкия Изток. Нямахше значение, ако се наложеше, Ейми щеше да го последва до края на света.

Чанс Пауъл явно нямаше намерение да отговаря пряко на въпросите ѝ, макар че веднага прояви готовност да се срещне с нея. Той я огледа внимателно и се ухили малко глуповато, когато заговори.

— Синът ми винаги е имал отличен вкус. Имате ли намерение да се омъжите за него?

— Да — погледна го право в очите. — Ако той пожелае.

При тези ѝ думи Чанс Пауъл се разсмя от сърце.

— Джош може да е всякакъв, но не е глупак.

— Обаче не мога да се омъжа за него, докато не го намеря.

— Бременна ли сте?

Бузите на Ейми станаха тъмночервени и за миг не можа да проговори.

— Не е ваша работа.

Той отново се разсмя, явно доволен, после плесна с ръка по бюрото, от което листове се разхвърчаха във всички посоки.

— По дяволите!

— Господин Пауъл, бихте ли ми казали къде мога да намеря Джош? Въпросът е на живот и смърт — за неговата смърт, ако не престанеше да я разиграва така. Сигурно бе била пълна глупачка да си въобрази, че единственото, което трябваше да направи, бе да отлети за Ню Йорк, да открие Джош, да му каже колко много го обича и след това да си заживеят щастливо. Никога не ѝ беше хрумвало, че баща му

нямаше да знае къде е. Ала той би могъл и да знае къде е Джош в момента и да нямаше намерение да ѝ каже.

— Бихте ли ми дали чаша вода? — тя се престори, че ѝ е зле. — Напоследък стомахът ми не е много добре.

— Сутрешно неразположение? — Ейми се изчерви от скромност и едва устоя на изкушението да сложи ръка на челото си и да разиграе малка сценка. — Моля, извинете ме за момент — каза Чанс и се изправи.

— Разбира се.

Моментът прерасна в пет дълги минути и, когато вратата на кабинета се отвори, се затръшна в стената отзад и след това бързо се затвори. Шумът бе страшно силен, Ейми се стресна и скочи от стола.

Джош се надвеси над нея като великан, изглеждаше толкова ядосан, какъвто никога не бе го виждала. Погледът му беше почти див.

— Какво, по дяволите, си казала на баща ми?

— Здравсти, Джош — каза тя с усмивка, но той не ѝ отговори със същото. Ейми хвана кожената облегалка на стола и го използва като щит между двамата. Кратката реч, която си беше подготвила, напълно се изпари от главата ѝ. — Промених решението си относно предложението ти. Отговорът е да.

— Не отбягвай въпроса — изкреця той и направи две крачки към нея. — Казала си на баща ми, че си бременна. И двамата знаем, че това е невъзможно — изглеждаше много добре с костюм с жилетка. Изобщо не приличаше на онзи мъж, който попита дали може да седне на масата при нея на кея в Сياتъл преди много месеци. Тогава беше облечен с кожено яке с ресни, косата му беше дълга. А сега... Сега приличаше на изпълнителен директор от Уолстрийт, какъвто и всъщност беше. — Какво искаш да кажеш, че си променила решението си?

— Съжалявам, че подведох баща ти. Не съм му казвала, че съм бременна. Ала той явно не желаше да ми каже къде си, а аз трябваше да те намеря.

— Защо?

Джош в никакъв случай не я улесни.

— Ами... Защото... — тя спря, пое дъх, изправи се и се подготви да му каже нещо. — Защото те обичам, Джошуа Пауъл. Премислих предложението за женитба и смятам, че идеята е чудесна.

— Последните ми сведения бяха, че ще се омъжиш за Чад Мортън.

— За него ли? Ти не познаваш ли кога те блъфират?

Той се смръщи.

— Очевидно не.

— Искам да се омъжа за теб. Още от деня, когато за пръв път ме целуна в Сиатъл на кея, а след това каза, че било грешка. През последните месеци и двамата направихме грешки, но е време да оправим нещата между нас. Луда съм по теб, Джошуа Пауъл. Баща ти може би ще бъде разочарован, ала си представям, че след девет месеца ще направим него и моя баща дядовци. Сто процента.

— От благодарност ли го правиш?

— Разбира се, че не — каза Ейми, макар че изобщо не трябваше да отговаря на този въпрос. — От любов. Сега, моля те, престани да ме гледаш, като че ли ще ме разкъсаш, а ела и ме прегърни. Толкова ужасно се чувствах без теб.

Той затвори очи и отпусна рамене.

— За Бога, Ейми...

Тя не можеше да чака нито миг повече и потъна в прегръдката му все едно, че се връщаше вкъщи. Изпълни я усещане, че нещата бяха точно такива, каквито трябваше да бъдат, обви врата му с ръце и се изправи на пръсти.

— И аз те обичам, Ангелски очи — каза Ейми вместо него.

— Знаеш, че те обичам — прошепна Джош и сковаността му изчезна в мига, в който зарови глава в косата ѝ и потърка челюстта си в слепоочието ѝ, сякаш отпиваше от нейната мекота.

— Ще имаме няколко деца.

Тъмните му очи изпускаха огнени искри и той насочи устните си към нейните за целувка, която би могла да събори цялата тридесететажна сграда, в която се намираха.

— Колко скоро може да организираме сватбата?

— Скоро — измънка тя и продължи да го целува, като леко захапа устните му, а после му предложи езика си.

Джош обхвана главата ѝ с ръце и започна да диктува целувката, плъзгаше устните си върху нейните така жадно, че Ейми остана без сили. Тя вече усети нещо и се притисна до него, доволна от бързата му реакция.

— Играеш си с огъня, ангелче — предупреди я той тихо, а тъмните му очи я гледаха страстно.

Ейми му се усмихна и сърцето ѝ щеше да се пръсне от цялата любов, която изпитваше.

— Обичам, когато правиш страшни предсказания.

— Ейми, не се шегувам. Още малко и ще стигнеш до олтара като пропаднал ангел.

Тя се засмя тихо.

— Само обещавах...

ЕПИЛОГ

— Ейми? — Джош влезе през задната врата на дома им, като очакваше да намери бременната си съпруга или да спи, или да прави нещо в детската стая.

— В детската стая съм — чу отговора ѝ от горния етаж. Той остави куфарчето си в кабинета и се замисли защо изобщо носи вкъщи документи, които трябва да чете. Имаше много по-забавни неща, с които да запълни вечерите си. Усмивнат, заизкачва стъпалата по две наведнъж, докато развързваше копринената си вратовръзка. Въпреки че бяха минали пет години, още не бе свикнал да работи с костюм с жилетка. Както и предполагаше, откри Ейми с малка четчица в ръка да рисува поле с диви цветя около няколко големи горски същества на стената в детската стая. — Какво ще кажеш? — попита го тя гордо.

Погледът му омекна, когато се спря на нея.

— Като си помисля, че се ожених за теб, без да знам за всичките си таланти — той отстъпи назад и огледа рисунката ѝ. — Какво те кара да смяташ, че ще бъде момче?

Усмивката ѝ изразяваше неподлежаща на въпроси увереност.

— Една жена знае тези неща.

Джош се засмя.

— Доколкото си спомням, беше съвсем сигурна, че Каин ще бъде момиче. Беше страшно неудобно, когато от болницата го доведохме вкъщи, облечен от горе до долу в розово.

— Той вече ми е простил.

— Той може би, но не и аз — Джош се приближи до нея изотзад и обхвана с ръце закръгления ѝ корем. Коремът ѝ беше стегнат и твърд и той се развълнува при мисълта, че неговото дете растеше там. — Обаче има един начин да ми се реваншираш — прошепна съблазнително в ухото ѝ и захапа меката му част. Усети как Ейми се отпуска до него и тогава вдигна ръце от корема към гърдите ѝ и ги обхвана.

— Джошуа Пауъл, навън още е светло.

— Е, и?

— Ами...

Той позна, че по-скоро тя се бореше със себе си, а не толкова имаше желание да спори с него. След като се ожениха, Джош не знаеше какво го очаква. Беше чувал, че след сватбата някои жени се отдръпват от съпрузите си. Ала през всичките години, откакто бе женен за Ейми, тя посрещаше желанието му да се любят с ентузиазъм, който го караше да се чувства смирен и истински обичан.

— Къде е Каин? Спи ли?

— Не... Отиде на разходка с татко — прошепна Ейми.

— Значи сме сами? — той погали гърдите ѝ предизвикателно. Без значение колко пъти се любеха, никога не им стигаше и нямаше да са доволни. Дори когато станеше деветдесетгодишен, щеше да търси начин да открадне малко време, за да бъде с нея.

— Да, сами сме — отвърна тя и гласът ѝ леко потрепери.

— Чудесно! — Джош я целуна по извивката на врата и Ейми се отпусна в ръцете му. Той плъзна ръка към копчето на джинсите ѝ и напипа ципа ѝ. Свали го надолу толкова, колкото да пхне ръка под бельото ѝ, и още по-надолу, докато стигна до онова, което търсеше. Тя изохка от удоволствие.

— Джош — примоли се. — Пусни ме поне да изчистя четката — годините го бяха научили как да ѝ доставя удоволствие и той го направи сега, докато Ейми скимтеше от желание. — Джош, моля те — изстена тя.

— Искам да ти доставя наслада, ангелче, но трябва да се погрижиш за четката.

— Не, не — извика Ейми. — Първо трябва ти да се погрижиш за мен. Започвай — тя вече сваляше блузата си с разтреперани трескави пръсти. — Не мога да повярвам — извика, — посред бял ден, когато Каин и татко може да се върнат всеки момент. Ние сме като тийнейджъри.

— Караш ме да се чувствам отново на седемнадесет години — изрече тихо Джош. Пусна я и започна да се съблича.

Ейми заключи вратата, после се обърна и се облегна на нея с ръце отзад.

— Мислех, че мъжете губят желание за секс, когато жените им са бременни.

Той изрита обувките си и свали панталона си.

— Не и аз.

— Забелязах.

Джош я прилепи за вратата и обхвана главата ѝ с ръце.

— Имаш ли оплаквания?

— Никакви — прошепна тя и го погали по лицето с любов.

Целуна го, прегърна го през врата и притисна сочното си хубаво тяло към него. Двамата бяха задъхани, когато Джош прекъсна целувката. Ейми свали ръце от врата му, докосна го нежно и му достави такова удоволствие, че Джош изстена и стисна зъби.

— Искам те — успя да изрече той.

— Тук? — тя го изгледа с широко отворени очи. — Сега?

Джош я хвана за кръста и я наведе така, че успя да проникне в нея бавно и нежно.

Ейми затвори очи, отпусна се на вратата и въздъхна.

— Добре ли си?

— О, да — прошепна тя и за да докаже колко е добре, изви гърба си и го доведе до треска, от която имаше само едно избавление. С нетърпение, което той толкова обичаше у нея, Ейми посрещаше всеки негов тласък. От чувствената наслада Джош повече не можеше да се владее и тогава цялата вселена избухна в калейдоскоп от звезди.

Докато той се върна обратно на земята, тя обсипваше лицето му с целувки. Истинско чудо бе тази негова съпруга. Беше повече от онова, което заслужава всеки мъж — авантюристична любовница, помощница, приятелка, майка на децата му, Ейми внасяше равновесие в съществуването му и даваше цел на живота му.

Джош внимателно ѝ помогна да се облече, като я целуваше, галеше я и ѝ повтаряше колко много я обича. Дори сега му бе трудно да изрича някои неща. Любовта ѝ заличи цялата горчивина от живота му и я замени с радости, които не можеше да изброи.

Когато се наведе, за да вдигне панталона си, той се хвана за кръста.

— Следващият път, когато предложи нещо подобно, ми напомни, че вече не съм седемнадесетгодишен.

— Няма да стане — каза тя, обви врата му с ръце и го нацелува по лицето. — Беше много забавно. Кога ще го направим отново?

— Ако продължаваш така, може да стане и по-скоро, отколкото очакваш.

Ейми го целуна, а той я прегърна през леко разширената талия, затворил очи от прилива на любов, който почувства.

— Хайде — въздъхна тя и отново хвана четката. — От тези упражнения огладнях. Искаш ли кейкче с конфитюр?

— Не, благодаря — стомахът му се сви при тази мисъл.

— Хубаво е, Джош, честна дума.

Слязоха прегърнати по стълбата.

— Баща ми се обади следобед — спомена той сякаш между другото. — Каза, че искал да дойде, преди да се роди бебето.

Ейми му се усмихна.

— Имаш ли нещо против?

— Не. Хубаво е да се видим. Мисля, че ще иска да остане до идването на бебето.

— Мисля, че и аз бих го искала — каза тя.

Джош кимна. Малко преди да се оженят с Ейми, двамата с баща си изгладиха разногласията си. Любовта му към нея го научи, че бе необходимо да се хвърлят мостове. Баща му бе извършил грешка от алчност и гордост и двамата платиха висока цена за тази грешка. Обаче Чанс отдавна съжеляваше дълбоко за постъпката си.

По свой начин бащата на Джош се бе опитвал да достигне до сина си чрез балдъзата си, ала така и не бе намерил сили да се изправи открито срещу него. Обаче, когато Джош бе дошъл при него, нуждаейки се от помощта му, Чанс бе получил златна възможност да се реваншира на сина си за грешката, която бе направил преди години.

Ейми сложи месо да се пече във фурната и си взе портокал, предпочете го пред странната комбинация, която бе споменала по-рано.

— Мамо, мамо! — тригодишният Каин рязко отвори задната врата и се втурна в кухнята, като тупаше с крачета с всичка сила. — С дядо видяхме една червеношийка, заек и червей...

Джош причака сина си, хвана го под мишниците и го вдигна високо над главата си.

— Къде е дядо?

— Той каза, че мама няма да иска червея вкъщи, затова го върна в градината. Знаеш ли, че червеите живеят в земята и там си раждат

децата?

— Сериозно? — попита Ейми, преструвайки се на изненадана. Харолд Джонсън влезе в кухнята след внука си и лицето му грееше в усмивка. — Изглежда разходката си е заслужавала за Каин, татко — каза Ейми и целуна баща си по бузата. — Пека месо, ще останеш ли за вечеря?

— Няма да мога — отхвърли поканата Харолд. — Довечера ще се срещам с приятелите ми и ще играем карти — той спря и погледна Джош. — Нещо важно да е станало в офиса, което би трябвало да знам?

— Не мога да се сетя веднага. Ще дойдеш ли във вторник на съвещание с борда на директорите?

— Няма, ако е по времето, когато играя голф.

— Ама, татко — изсумтя Ейми, докато бършете ръцете на сина си с книжна салфетка. — Едно време човек не бе в състояние да те отлепи от бизнеса. А сега почти не ходиш.

— Не виждам причина да ходя. Имам най-добрия изпълнителен директор в страната. Бизнесът ми процъфтява. Освен това искам да живея дълго и да се радвам на внуците си. Нали така, Каин?

— Така, дядо — момченцето плесна ръка по ръката на дядо си, а после се прозина.

— Като че си го изтощил — каза Джош и взе Каин на ръце. Малкото момче облегна глава на рамото на баща си.

— Веднага след вечеря да си легне — каза Харолд и се усмихна широко. — Двамата ще прекарате вечерта сами — той намигна на Джош и целуна Ейми по бузата. — Можеш да ми благодариш по-късно — прошепна в ухото ѝ.

Издание:

Деби Макомбър. Ангелски очи
ИК „Коломбина прес“, София. 2006

Редактор: Людмила Харманджиева

Коректор: Диана Черногорова

ISBN-10: 954-706-142-9

ISBN-13: 978-954-706-142-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.